

ONSDAG DEN 16. DECEMBER 2009

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 09.05)

***

Göran Färm (S&D). – (EN) Hr. formand! I begyndelsen af denne uges mødeperiode besvarede De et spørgsmål fra min østrigske kollega Jörg Leichtfried om de nye medlemmer, der kommer ind i Parlamentet som følge af Lissabontraktaten, og hvornår det ville kunne ske. De svarede, at det nu er op til Rådet. Det er jeg enig i, når det drejer sig om deres optagelse i Parlamentet som fuldgældende medlemmer, men jeg er ikke sikker på, at det forholder sig sådan, når det drejer sig om deres status som observatører, indtil de faktisk bliver fuldgældende medlemmer.

Jeg fortolker den beslutning, vi traf for nylig om David Martins betænkning om vores egne interne regler, sådan, at det faktisk står os frit for at lade dem begynde at arbejde som observatører, så snart de er valgt, og deres valg er bekræftet af deres medlemsstat, samt at vi som parlament selv kan træffe beslutning om betingelserne for deres observatørposition.

Vil De venligst drøfte dette med ordføreren, hr. Martin, så der kan opnås en løsning hurtigst muligt? Det ville være urimeligt, hvis nye medlemmer, der allerede er valgt, og hvis valg er blevet bekræftet af de nationale myndigheder, skal vente i månedsvis, før de kan begynde at arbejde. Mange af dem er klar til at begynde straks.

Formanden. – Som sagt har jeg forespurgt om Rådets beslutning, og Udvalget om Konstitutionelle Anliggender bør også tage problemet i betragtning og undersøge det. Der foreligger endnu ikke nogen endelig beslutning om antallet af nye pladser og hvilket land, de skal komme fra. Der foreligger ikke nogen endelig beslutning. Jeg ved, at det er Parlamentets beslutning, men den er ikke endelig, så det er ikke så let at tage observatører ind, når vi ikke har en endelig beslutning med hensyn til antal og hvilket land, de skal komme fra. Så vi må vente. Jeg tænker bestemt på det og tager mig seriøst af det.

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er enig i, at det er et vanskeligt spørgsmål at afklare. Jeg mener ikke, det er umuligt, men jeg vil gerne på min gruppes vegne sige, at vi med hensyn til diskussionen i Frankrig finder det uacceptabelt, at observatørerne, uanset status, samtidig forbliver medlemmer af deres nationale parlamenter. Vi mener, at de, der kommer her som observatører, bør fraskrive sig deres nationale mandater.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Hr. formand! I henhold til forretningsordenens artikel 110 er vi forsamlet her for at forhandle om det svenske formandskabs aktivitetsperiode – jeg vil gerne rose statsminister Reinfeldt, som har givet os et modigt, dygtigt og effektivt formandskab – men vi er her også for at undersøge konklusionerne fra Det Europæiske Råd den 10. og 11. december.

I den anledning vil jeg gerne gøre formanden for Kommissionen, som vogter over traktaterne og deres anvendelse, opmærksom på artikel 15, stk. 6 i EU-traktaten, hvor der står, at formanden for Det Europæiske Råd skal fremlægge en rapport efter hvert Rådsmøde.

Det ser ud til, at hr. Van Rompuy, den nye formand for Det Europæiske Råd, ikke slutter sig til os, og det beklager jeg. Han har været i embedet siden 1. december 2009, han udøver intensive, diplomatiske aktiviteter, og jeg mener, at hans første politiske handling burde have været at komme her for at præsentere sig for Parlamentet. Det var derfor op til ham at komme for at fremlægge konklusionerne fra Det Europæiske Råd den 10. og 11. december 2009.

Formanden. – Hvis jeg må forklare, så blev der indgået den aftale mellem formanden for Det Europæiske Råd, hr. Van Rompuy, og formanden for Rådet, hr. Reinfeldt, at denne sidste måned af formandskabet vil blive ledet efter de gamle principper. Den aftale gælder. Formanden for Det Europæiske Råd, hr. Van Rompuy, vil indtræde i sit embede den 1. januar 2010.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Hr. formand! Det er ikke stats- eller regeringschefernes opgave at tage sig af behandlingen af traktater, der er ratificeret af befolkningerne.

Formanden. – Lad mig forklare det nærmere. Invitation af og samarbejde med formanden for Det Europæiske Råd og den premierminister, der repræsenterer det roterende formandskab, er en beslutning, der træffes af alle parlamentsmedlemmer. Vi beslutter også, hvem der inviteres og i hvilken rækkefølge. I begge institutioner – Europa-Parlamentet og Det Europæiske Råd – skal vi også være enige om, hvordan vi skal arbejde sammen. Desuden finder jeg Deres bemærkninger overilede.

Der skal indgås en interinstitutionel aftale. Det er Kommissionen også involveret i. Det er for tidligt at drøfte dette. Det er meget vigtigt, at vi opretholder en passende balance mellem den aktuelle formand og regeringschef og så formanden for Det Europæiske Råd, hr. Van Rompuy. Vores formandskaber skifter, mens formanden forbliver den samme, men vi skal også samarbejde med regeringscheferne. Vi har brug for at samarbejde med regeringer, fordi vi som lovgivende forsamling skal have permanent kontakt med regeringen i det land, der har formandskabet.

Desuden er det også vores beslutning, hvordan vi vil samarbejde, og hvem vi vil invitere – naturligvis efter samråd med Det Europæiske Råd. Det skal vi have drøftelser om. Jeg vil gerne fortælle Dem, at det endnu er alt for tidligt at gøre dette. I mellemtiden aflægger hr. Reinfeldt rapport over de seneste seks måneders aktiviteter i Det Europæiske Råd. Hr. Von Rompuy har ikke været involveret i dette arbejde, fordi han blev udnævnt for blot nogle få uger siden, så han kunne overhovedet ikke drøfte dette spørgsmål i dag. Sagen er fuldstændig klar.

2. Gennemførelsesforanstaltninger (forretningsordenens artikel 88): se protokollen

3. Det svenske formandskabs aktivitetsperiode – Konklusionerne fra Det Europæiske Råd den 10. og 11. december 2009 (forhandling)

Formanden. – Jeg byder hjertelig velkommen til statsminister Reinfeldt, som har været formand hos os i næsten et halvt år. Jeg byder også velkommen til formand Barroso.

Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om:

- Rådets redegørelse for det svenske formandskabs aktivitetsperiode;
- Det Europæiske Råds rapport om og Kommissionens redegørelse for konklusionerne fra Det Europæiske Råd den 10. og 11. december 2009.

Fredrik Reinfeldt, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Jeg er taknemmelig for denne mulighed for igen at tale til Parlamentet og på så afgørende et tidspunkt.

Mens vi taler, er repræsentanter fra 193 lande forsamlet i et konferencecenter i København, hvor de taler, diskuterer og forhandler og prøver at indfri forventningerne fra millioner af mennesker rundt om i verden. Om blot to dage vil FN's klimakonference være slut. Snart vil vi se tilbage på et møde, der var af vital betydning, ikke kun for EU, men for verden. Et møde, der var afgørende for dem, som ikke kan dyrke deres afgrøder på grund af vandmangel, afgørende for dem, som har mistet deres hjem på grund af tornadoer eller stormfloder, og afgørende for dem, som forgæves bygger mure ved havet, hvis vandstand stiger år for år.

Vi ved, hvad der står på spil, så hvorfor er det så svært at gøre noget? Er det, fordi vi frygter, at vores levevis skal ændres på nogen måde? Men vi ved, at hvis vi bliver ved med at bruge verdens ressourcer, som vi gør nu, vil det ikke længere være muligt at leve, som vi gør nu, og vi vil stå over for endnu voldsommere ændringer. Der er langt større ting at frygte for end dagligdagens komfort.

Kampen mod klimaændringerne har stået øverst på dagsordenen under hele det svenske formandskab, på alle vores møder i Det Europæiske Råd og på alle vores topmøder med Unionens væsentligste partnere. Som De sikkert ved, vedtog vi et omfattende mandat på Rådsmødet i oktober for at opretholde EU's ledende position i klimaforhandlingerne. Vi blev enige om et langsigtet emissionsreduktionsmål på 80-95 % inden 2050, og vi gentog vores tilbud om en emissionsreduktion på 30 %, forudsat at andre gør en lignende indsats. Vi blev enige om emissionsreduktioner for den internationale transport, og trods modstand fra nogle sider satte vi tal på udviklingslandenes globale, finansielle behov i forhold til bekæmpelse af klimaændringerne. Efter flere ugers bilaterale samråd tog vi i sidste uge endnu et skridt, nemlig en kollektivt sammensat

finanspakke, der er øremærket til en "hurtig igangsættelse" af klimatiltag i udviklingslandene og bidrager med 7,2 mia. EUR over de næste tre år.

Jeg ved, at dette ikke er nok. Derfor må jeg sige, at selv om jeg er tilfreds med, at Det Europæiske Råd kunne blive enig om dette skridt, er det nu på tide, at andre udviklede lande gør os følgeskab.

Hvad skal der derfor ske i København? Vi har brug for bindende tilsagn om reduktion af drivhusgasemissionerne, ikke kun fra de udviklede lande, men også fra udviklingslandene, for at sikre, at den globale opvarmning holdes under det mål på 2 °C, som ifølge videnskaben er nødvendigt.

Jeg har siddet sammen med lederne fra Indien og Kina. Jeg ved, hvad de mener om dette. Hvorfor skulle de gå med til en ren og grøn udvikling, når vi har forurennet verden i årtier? Det er én måde at se det på, men problemet er, at den udviklede verden ikke kan løse problemet alene. Emissionerne fra udviklingslandene er allerede ved at overstige dem fra de udviklede lande. Derfor skal vi arbejde sammen om at løse problemet. Vi kan for vores vedkommende kompensere for mange års uansvarlig adfærd. Vi kan bidrage til at finansiere klimatiltag i udviklingslandene. EU påtog sig sit ansvar i sidste uge. Det er ikke formen, men indholdet, der betyder noget i København. Vi kan være tilfredse, hvis vi får en aftale om emissionsreduktioner og om finansiering samt en forpligtelse til at iværksætte tiltag straks, og vigtigst af alt kan vi begynde at bekæmpe klimaændringerne.

Sidste år stod vi pludselig over for den alvorligste økonomiske krise siden 1930'erne. Jorden rystede bogstavelig talt under vores fødder. Pludselig stod det klart for os, hvor tæt forbundne de finansielle markeder var, og i hvor høj grad vi alle var afhængige af hinanden med hensyn til at finde frem til et fælles initiativ. I løbet af blot få måneder vedtog regeringerne i EU ekstraordinære støtteforanstaltninger. Det var et hurtigt og imponerende initiativ, men det kostede. Vores samlede underskud på de offentlige finanser er nu på næsten 7 % af BNP – mere end tre gange så meget som sidste år. 20 medlemsstater står nu med en procedure i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud. Så opfølgningen på den økonomiske og finansielle krise har helt naturligt også været højt prioriteret hele efteråret.

Lad mig kort nævne, hvad vi har foretaget os. I slutningen af oktober blev vi enige om en finanspolitisk exitstrategi, og på sidste uges møde i Det Europæiske Råd blev vi enige om principperne for en exit fra finansielle støtteordninger. Desuden blev vi enige om en grundlæggende ny struktur for finansielt tilsyn i EU. Når de finansielle strømme er internationale, kan tilsyn ikke længere være nationale. Nu er det op til Parlamentet at aftale de sidste trin.

Det stod også klart for os, at "bonus-kulturen" ikke kunne fortsætte, sådan som folk var blevet vant til. Jeg er glad for, at det lykkedes EU at få G20 til at gå med til vidtrækkende ændringer i denne politik. Med de nye regler vil der ske en styrkelse af behovet for sammenhæng mellem resultat og belønning.

Den økonomiske og finansielle krise ramte os hårdt, men vi har vist, at vi kan handle, og vi har styrket vores modstandskraft. Når først vi har sikret vores fremgang, vil EU stå stærkere takket være de foranstaltninger, vi har truffet.

Det svenske formandskab foregik i en periode med institutionelle forandringer. Da vi tog over den 1. juli, var Parlamentet nyvalgt. Vi havde endnu ikke udpeget formanden for Kommissionen. Udfaldet af den dengang forestående irske folkeafstemning var usikkert. Det var ikke klart, om Lissabontraktaten ville blive ratificeret af alle medlemsstater. Det var ikke engang klart, om den kunne træde i kraft under det svenske formandskab.

Derefter opløstes dramaet. I tæt samråd med Parlamentet blev José Manuel Barroso udpeget til formand for Kommissionen for sin anden periode. Formandskabet fik således en stabil modpart at arbejde sammen med i Kommissionen. Udfaldet af folkeafstemningen i Irland blev en sejr for Irland. Det var en sejr for samarbejdet i EU. Det bragte os et skridt nærmere Lissabontraktaten.

Men så skete der noget uventet. På et sent tidspunkt kom Tjekkiet præsident med nye betingelser, før han ville skrive under. Vi var nødt til at behandle disse anmodninger på en måde, der ikke affødte lignende betingelser fra andre medlemsstater, og det lykkedes os på Rådsmødet i oktober. Få dage senere skrev Tjekkiet præsident under. Umiddelbart efter underskrivelsen begyndte jeg at rådføre mig med mine kolleger igen. Vi skulle blive enige om højtstående poster – om en formand for Det Europæiske Råd og om udnævnelse af en høj repræsentant. Jeg overdriver ikke, når jeg siger, at det var en lettelse, da alle forberedelserne blev afsluttet den 1. december. Lissabontraktaten kunne endelig træde i kraft.

Nu vil EU blive mere effektiv. Det vil have bedre værktøjer til at bekæmpe klimaændringerne og få indflydelse på den globale, økonomiske dagsorden. Den nye formand for Det Europæiske Råd vil sikre kontinuiteten.

Den høje repræsentant vil sørge for koordinering i forhold til vores eksterne forbindelser. Vi vil få en mere demokratisk union i kraft af den større inddragelse af Parlamentet og vores nationale parlamenter. En ny ære for Den Europæiske Union er begyndt.

Da jeg stod her foran Dem den 15. juli, kæmpede vi stadig med den finansielle og økonomiske krise. Der var usikkerhed om overgangen til den nye traktat. Vi vidste ikke, om det ville lykkes os at stå sammen og anspore andre på den ikke så lange, men meget snoede vej til København.

Med Rådsmødet i næste uge har det svenske formandskab leveret på alle sine fem prioritetsområder, nemlig et stærkt EU-mandat på klimaændringsområdet, opfølgning på den økonomiske og finansielle krise, EU's strategi for Østersøen, Stockholmprogrammet for retlige og indre anliggender, styrkelse af EU som global aktør, herunder udvidelse, og en ny udenrigstjeneste. Med Lissabontraktaten på plads er der som sagt begyndt en ny æra i EU.

Jeg vil gerne slutte med at takke Dem alle. Formandskabet havde brug for Parlamentets hjælp til at klare de udfordringer, vi stod over for. Tak for den hjælp.

Jeg vil også gerne takke Kommissionen og især José Manuel Barroso. Jeg har nok tilbragt mere tid, end godt var, sammen med José Manuel dette efterår. Han har været en kolossal støtte for mig og det svenske formandskab.

Endelig vil jeg gerne takke medlemsstaterne for deres vilje til at se bort fra meningsforskelle og begynde at indgå kompromiser, med EU's bedste for øje, for at finde løsninger, der ikke kun er til gavn for dem selv, men for EU som helhed. Denne enhed er vores styrke.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand, hr. statsminister! I de sidste seks måneder har vi set en ny traktat træde i kraft, hvilket har afsluttet næsten 10 års debat og åbnet en dør til nye muligheder for denne nye, udvidede Europæiske Union, vi har i dag. Vi har set de første beviser på, at de afgørende tiltag, der er gjort for at stabilisere den europæiske økonomi under krisen, er ved at give resultater. Og nu hvor vi når til slutspillet i København, sker det i vished om, at EU har arbejdet hårdt for at opretholde den fremdrift, det har forfægtet for at opnå afgørende og globale tiltag på klimaændringsområdet.

Jeg vil derfor gerne meget varmt hylde statsminister Fredrik Reinfeldt og hele holdet bag det svenske formandskab for et meget vellykket formandskab. Det er særlig vigtigt, at det svenske formandskab har været så effektivt med hensyn til at sikre, at processen for ratifikation af Lissabontraktaten blev fuldført, at styre overgangen til denne nye traktat, samtidig med at alle de andre mål blev nået. Vi har set Det Europæiske Råd udpege den første formand for Det Europæiske Råd og den første høje repræsentant, næstformanden i Kommissionen. Og eftersom det var et meget vigtigt øjeblik for Parlamentet efter Det Europæiske Råds enstemmige udpegning, så lad os ikke glemme, at vi har set Parlamentet vælge formanden for den næste Kommission med kvalificeret flertal.

På Rådsmødet i sidste uge var det første gang, Det Europæiske Råd mødtes som fuldt færdig institution. Det var også første gang, den nye høje repræsentant og næstformand i Kommissionen, Catherine Ashton, deltog. Den nye formand for Det Europæiske Råd vil tiltræde i fuldt omfang den 1. januar 2010 og har fremlagt sine idéer til, hvordan Det Europæiske Råd kan organiseres fremover. Jeg bifalder i høj grad alle forslagene om at skabe mere sammenhæng og kontinuitet i Det Europæiske Råds arbejde. Jeg bifalder også tanker om mere politiske og ligefremme drøftelser og korte og kraftige konklusioner.

Mange andre spørgsmål blev behandlet på Rådsmødet. Jeg vil gerne fremhæve blot nogle af dem, idet jeg ikke vil glemme det meget vigtige spørgsmål om definitionen af en strategi for Østersøen, som kan være en model for andet regionalt samarbejde inden for EU og med nogle af vores partnere.

Hvad angår økonomien, holder vi den rigtige balance mellem at bevare drivkraften og forberede vores exitstrategier. Jeg fremlagde scenariet for vores Europa 2020-strategi. Jeg håber, at Det Europæiske Råd vil sætte fokus på en drøftelse af denne meget vigtige dagsorden for Europas fremtid på de næste møder, hhv. på det formelle Rådsmøde i februar og på Rådsmødet til foråret. Jeg vil gerne her gentage mit tilbud om at komme her i forsamlingen, så Parlamentet kan tilrettelægge en speciel forhandling om dette meget vigtige spørgsmål. Jeg finder det yderst vigtigt, at Parlamentet og, for Rådets vedkommende, Det Europæiske Råd har fuldt ejerskab til denne EU 2020-strategi, idet det er her, vores fremtid vil udspille sig.

Hvad angår Stockholmprogrammet er Kommissionens forslag nu blevet omsat til en vedtaget fremgangsmåde for de næste fem år. Jeg ved, at mange i Parlamentet lige som vi er fast besluttet på at bruge dette springbræt til at gribe mulighederne i Lissabontraktaten for at opnå en trinvis ændring i EU's tiltag på området for frihed,

sikkerhed og retfærdighed. Det var en af de vigtigste grunde til, at jeg besluttede at omorganisere porteføljerne for det næste kollegium på dette område. Det vil blive et af de vigtigste arbejdsområder i EU i de kommende fem år.

Det Europæiske Råd havde en særlig betydning for klimaændringerne. I de seneste få år har EU udviklet en sammenhængende og ambitiøs holdning til klimaændringsområdet. Jeg er meget stolt af, at Kommissionen har været initiativtager til denne meget ambitiøse dagsorden. Virkningen af reducerede emissioner vil måske først kunne mærkes om adskillige årtier, men vi tager allerede nu konkrete skridt ved at give vores mål retskraft.

Lad os tale lige ud om det. Nogle af vores partnere offentliggør deres hensigter via pressemeddelelser, men vi har offentliggjort vores hensigter via lovgivning, en lovgivning alle medlemsstater allerede er enige om. De udviklede lande skal handle, men de skal også hjælpe udviklingslandene med at adskille vækst og emissioner. Jeg mener, det er rigtigt, at Det Europæiske Råd i sidste uge fokuserede på, hvordan vi kan få dette globale lederskab til at virke til gavn for en ambitiøs aftale i København, nemlig ved at love at hjælpe udviklingslandene, ikke i en fjern fremtid, men allerede næste år, ved at gøre det klart, at aftalen skal være omfattende og skal indeholde de kontrolmekanismer, der er nødvendige, for at aftalen kan holde, og ved at fastholde, at vi er parate til at sætte vores mål i vejret, men kun hvis andre også giver ambitiøse tilsagn.

Jeg synes, at Det Europæiske Råd opnåede meget væsentlige resultater på to områder. For det første med hensyn til finansiering, hvor det lykkedes Rådet at sammensætte en finansieringspakke til hurtig igangsætning, der blev større end forventet, og, hvad der var af afgørende betydning, hvortil alle medlemsstaterne bidrog. Nogle har selvfølgelig sagt, at det ikke er nok fra EU, men 7,2 mia. EUR, mere end 10 mia. USD i øjeblikket, og over tre år, er en meget seriøs forpligtelse. Jeg håber, at pengene nu er garanteret og ikke blot en ambition. Nu er det op til andre at matche det. Det Europæiske Råd gentog også sit tilsagn om finansiering på mellemlang sigt for at sikre, at det giver det rimelige bidrag, der er nødvendigt for 2020.

For det andet har tiltag på klimaområdet undertiden været et kontroversielt emne for Det Europæiske Råd. Imidlertid var stemningen anderledes denne gang. Der var en stærk og udelt følelse af, at alle har interesse i, at EU lægger sig i selen. Vi bør nu høste fordelene af vores investeringer som pionerer i denne dagsorden.

Det, jeg generelt fandt opmuntrende, var erkendelsen af, at EU skal stå sammen. Lad os håbe, at dette kan fastholdes under de næste to eller tre dages pres.

Hvad kan vi forvente i løbet af de næste par dage? Danmarks statsminister Rasmussen vil formodentlig fremlægge en tekst i dag, hvor mange af nøglepunkterne stadig ikke vil være udfyldte. Ledernes opgave vil være at få en aftale ud af teksten. Derfor tager jeg til København umiddelbart efter forhandlingen i dag. Sammen med statsminister Reinfeldt vil vi gøre vores bedste for, at EU skal lede disse drøftelser.

Vi ved, at stemningen i København ikke er let i øjeblikket. Vi ved også, at det er en del af den normale rytme i topforhandlinger. At så mange stats- eller regeringschefer kommer, vil imidlertid være en kraftfuld drivkraft i forhold til at nå frem til en aftale. Hvis denne aftale omfatter reelle tilsagn fra både udviklede lande og udviklingslande om emissionsreduktioner, klare tilsagn om finansiering til sikring af, at reduktionerne finder sted, og en aftale om, hvordan det skal gøres og kontrolleres – hvis denne aftale omfatter de forskellige elementer fra "Bali-køreplanen", og det ser ud til, at aftalen har de rigtige chancer for at respektere grænsen på 2 °C, tror jeg, vi med rette kan sige, at det vil være en stor bedrift. Vi er der ikke endnu, men jeg tror, det er muligt at opnå den aftale.

Det næste få dage vil vise, om de ambitioner, vi har drøftet så tit her i Parlamentet, vil blive indfriet, men jeg føler allerede, at der er et påtrængende behov for forandringer, og at vi har behov for at opnå denne succes i København. Der står enormt meget på spil. Der skal naturligvis findes en balance, men der er også en fornemmelse af, at folk i dag ved, at der ligger en udfordring, som ikke kan undgås. Jeg tror, at man på Rådsmødet i sidste uge gjorde EU klar til at tackle denne udfordring. Jeg håber, at vi med et europæisk lederskab vil få succes i København.

Joseph Daul, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. Barroso, hr. Reinfeldt, mine damer og herrer! Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) kan identificere sig med den måde, hvorpå De, hr. Reinfeldt, har forestået det roterende formandskab i overensstemmelse med Nicetraktaten. Den identificerer sig også med de seneste forslag fra Det Europæiske Råd på klimaændringsområdet, i forbindelse med krisen eller det at skabe et sikkert Europa, et Europa, der beskytter.

Min gruppe støtter afgjort den ærlige og ansvarlige forvaltning af EU's anliggender, som har kendetegnet det svenske formandskab. Ærlig forvaltning, fordi EU ikke har afgivet falske løfter i en tid, hvor så mange af

vores venner, naboer og slægtninge rammes af krisen, fordi de har mistet deres job, eller fordi deres job stadig er truet. EU opbygger fremtiden, vores fremtid, ved at sikre, at virksomhederne igen får midlerne til at skabe, innovere og dermed skabe job.

Ansvarlig forvaltning, fordi EU er i gang med at gennemføre den sociale markedsøkonomimodel på klima- og sikkerhedsområdet såvel som på beskæftigelses- og økonomiområdet. Det er i gang med at tilrettelægge tidsplanen og de foranstaltninger, der skal til for at opnå en samlet og gradvis, men også vanskelig udgang på krisen. Det er i gang med at rydde op i de katastrofale fremgangsmåder, vi har set på de finansielle markeder i de seneste årtier. Det støtter SMV'er og styrker den sociale sammenhængskraft, uden hvilken man ikke kan opnå noget varigt.

Lad os imidlertid være forsigtige med ikke at gentage Lissabontraktatens fejltagelser, idet den med sine urealistiske mål har været mere skuffende end noget andet. Lad os være forsigtige ved at sikre, at den nye økonomiske strategi kaldet EU 2020 ikke bliver endnu et kompliceret uhyre. Også på klimaområdet, hr. Reinfeldt og hr. Barroso, viser EU ansvarlighed. Med sin beslutning om at frigøre 2,4 mia. EUR i bistand hvert år i tre år foregår EU med et godt eksempel ved at bidrage med en tredjedel af den internationale bistand, der er øremærket til de fattigste lande.

Jeg forventer nu, at vores partnere gør det samme. Af København forventer jeg afbalancerede tilsagn, tilsagn på kort og mellemlang sigt samt kontrollerbare tilsagn, foruden bøder i tilfælde af manglende opfyldelse. Med andre ord forventer jeg, at København ikke vildleder EU.

Afslutningsvis støtter PPE-Gruppen Rådets retningslinjer for sikkerhed i henhold til det nye Stockholmprogram. Vores medborgere ønsker mere sikkerhed, men også respekt for de offentlige frihedsrettigheder. De ønsker beskyttelse i deres dagligdag, de ønsker at vide, hvad det er, de spiser, og hvad de forbruger, men samtidig, hvilket kun er naturligt, forventer de at kunne leve i et mere retfærdigt samfund, der har større respekt for andre. Det er netop dét Europa, vi i PPE-Gruppen forsvarer og fremmer.

Nu hvor de akutte kriser og de institutionelle op- og nedture er overstået, er tiden inde til at træffe store beslutninger, og vores fejlmargen er lille. Om få dage vil vi se, om EU's modige holdning på klimaændringsområdet har betalt sig. Vi vil se, om USA, Kina og de andre blot trækker tiden ud, eller om de ønsker at kvalificere sig til finalen om at blive verdens ansvarlige interessenter.

Jeg ønsker at takke det svenske formandskab for dets indsats, især nu da det er ved at være jul, hr. Reinfeldt. De har arbejdet hårdt de sidste seks måneder, og som vi alle ved, har det ikke været let. Jeg ønsker også held og lykke til hr. Van Rompuy, som vil tage over i to et halvt år, og jeg beder Rådet om ikke at glemme, at Rådet og Parlamentet fra nu af spiller i samme liga under forhold, der er noget mere gennemsigtige.

Martin Schulz, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Overgangsbegrebet er blevet nævnt adskillige gange i dag, og jeg finder udtrykket passende som beskrivelse af det svenske formandskab. Det var et formandskab med overgang fra én traktat, Nicetraktaten, der havde vist sig totalt uigennemførlig, til Lissabontraktaten, der er overlæst med forventninger, som efter min mening ikke alle kan indfries, fordi Lissabontraktaten ikke kan være afslutningen på den institutionelle udvikling i EU. I den henseende skal vi være påpasselige med ikke at forvente, at vi med Lissabontraktaten kan få opfyldt alle vores ønsker om alle løsninger på alle problemer i verden. Af alle de bemærkninger til forretningsordenen, der er blevet fremført, kan vi jo se, hvor svært det er at arbejde med Lissabontraktaten.

Jeg vil gerne begynde med de institutionelle problemer, denne traktat har skabt. Den svenske statsminister er her stadig i dag. Hvem vil repræsentere rådsformandskabet næste gang? Hr. Van Rompuy, det roterende rådsformandskab, så formanden for Kommissionen, så Baroness Ashton – hvis de alle taler, så vil vi i det mindste, for første gang, under de første fire taler ikke skulle have denne permanente PPE-konference, og så får vi Baroness Ashton og derefter en ordentlig socialdemokrat, som kan bringe lidt røre i andedammen. Det er i hvert fald en fordel.

(Tilråb)

Jeg ved selvfølgelig ikke, om det vil være hr. Van Rompuy eller hr. Zapatero, der deltager, men tak, hr. Langen. Hvis De allerede ved, at det er hr. Zapatero, der deltager, er De for en gangs skyld kommet med et nyttigt bidrag. Mange tak.

Det svenske formandskab var et overgangsformandskab, men også et formandskab, der endnu engang måtte opleve fru Merkel og hr. Sarkozy holde deres kort meget tæt til kroppen til det sidste, mens de lod det aktuelle formandskab gå sin gang – mens offentligheden sagde om formandskabet, at det ikke vidste, hvad der foregik,

at det ikke kunne gøre noget – og som må betale prisen for deres taktiske spil. Det har været hr. Reinfeldts skæbne de seneste par måneder. Gudskelov er det nu slut. Det fremskridt, vi har gjort med hensyn til Lissabontraktaten, er lidt mere gennemsigtighed i vores institutionelle strukturer. Og selvfølgelig også noget andet, nemlig Parlamentets udvidede magtbeføjelser. Mere magt til Parlamentet betyder imidlertid også, at de andre institutioner vil skulle have med Parlamentet at gøre. For formanden for Det Europæiske Råd betyder det, at han vil skulle koordinere beslutninger, han ønsker at forberede i Rådet – i det mindste lovgivningsmæssige beslutninger – med Parlamentet. Han vil gøre klogt i ikke at betragte Parlamentets formand som tilskuer ved Rådsmøderne, men som repræsentant for en institution, der har fået større magt. Det er, hvad jeg forventer af f.eks. hr. Van Rompuy.

Rådet, og også Kommissionen, vil gøre bedst i at søge at opnå flertal i Parlamentet på baggrund af denne nye traktat. Med et sådant flertal vil de også kunne få dækning for de sociale, miljømæssige og finanspolitiske udfordringer, de selv formulerer i deres programmer, idet de, hvad lovgivning angår, i sidste ende har brug for et kvalificeret flertal i Parlamentet, hvis de ønsker at få deres initiativer igennem. Derfor vil Kommissionen gøre klogest i at søge at opnå flertal på tværs af Parlamentet, hvilket måske ikke går godt i spand med det faktum, at medlemmerne i Kommissionen er stedfortrædende ledere af partier i Europa og derfor ensidigt repræsenterer visse politiske tendenser. Det er noget, De må tænke meget alvorligt over, hr. Barroso.

Det svenske formandskab har gjort en stor indsats. Det indrømmer jeg gerne. I sidste ende har det imidlertid – og dette er ikke Deres skyld, hr. Reinfeldt, men systemets skyld – ikke haft nogen indflydelse på de store beslutninger, herunder dem, der i øjeblikket træffes i København, for et enkelt, roterende formandskab kan slet ikke have nogen særlig indflydelse, det kan kun koordinere, og der er forskel på at koordinere og udøve indflydelse. At udøve indflydelse på overvågning af de finansielle markeder, klimaændringerne, indsatsen for en økonomisk fremgang – det er noget, som kun EU som helhed kan gøre i et samarbejde mellem dets institutioner. Jeg mener derfor, at Lissabontraktaten er et fremskridt. At det svenske formandskab til sidst fik den på plads har for mig været dette overgangsformandskabs store succes.

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Allerførst vil jeg her i formiddag ikke tale om institutionelle forhold, som andre før mig har gjort. Vi får helt sikkert tid til at drøfte disse forhold, idet Rådet tilsyneladende vil indføre en protokol, der kræver en mellemstatslig konference. Vi skal tænke over, om vi ønsker en konference. Jeg tror, at vi i Parlamentet alligevel har nogle idéer om dette emne, som kan sikre, at demokratiet fremmes i EU, og at vi kompenserer for manglen på gennemsigtighed og demokrati i de selvsuppleringer, der foreslås.

Når det er sagt, vil jeg særlig gerne takke formandskabet, statsminister Reinfeldt og fru Malmström for de udmærkede forbindelser, de har opretholdt med Parlamentet, og for deres fine ledelse af de, når alt kommer til alt, meget vanskelige sager – her taler jeg naturligvis om ratificeringen af Lissabontraktaten. Vi måtte endog klare "forhindringen Klaus", og fra nu af vil vi tale om forhindringen Klaus og den fremragende måde, hvorpå det svenske formandskab løste dét problem.

For det andet mener jeg, at det andet meget vigtige element er Stockholmprogrammet, som er vedtaget, og som nu skal gennemføres. Imidlertid slutter formandskabet jo ikke her for Dem, hr. Reinfeldt, eftersom der stadig er konferencen i København, hvor De skal vinde terræn.

I dag i Parlamentet vil jeg gerne sende et optimistisk og formålstjenligt budskab, som i nogen grad modsiger det, vi læser i dagens presse. Dagens presse er karakteriseret af pessimisme. Vil man nå frem til en aftale eller ej? Jeg tror, at det er muligt at nå en aftale, for der er seriøse partnere til stede, og vi skal prøve at finde og motivere dem.

At præsident Obama og den kinesiske premierminister kommer i morgen og i overmorgen vidner om deres vilje til at nå frem til en aftale. Jeg mener, at vi skal følge en strategi. Men hvilken? Jeg mener, at vi skal følge en strategi, hvor vi forsøger at etablere et trevejs samarbejde mellem USA, Kina og EU.

Hvis disse tre i løbet af de næste to dage når frem til en første aftale, vil der være et seriøst grundlag for at overbevise de andre – Indien, Brasilien og de andre lande – om at tilslutte sig indsatsen. Jeg opfordrer derfor til en proaktiv tilgang. Det vigtigste er at stræbe efter denne trevejs alliance, som er nødvendig for at nå frem til en aftale, og fra begyndelsen at foreslå en 30 % emissionsreduktion. Der skal vises beslutsomhed i dette forslag.

Efter min mening skal vi i denne sidste fase af forhandlingerne i København lade os lede af Hegel, som sagde, at det ikke er det umulige, der driver én til fortvivlelse, men det, der var muligt, men ikke blev opnået. Jeg tror, at vi med det svenske formandskabs vedholdenhed vil opnå succes på konferencen i København.

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. Barroso, hr. Reinfeldt! Efter at have tilbragt fire dage i København finder jeg det ekstremt vanskeligt at lytte til ordene "EU's ledende rolle". Allerede i børnehaveklasse lærte jeg, at lederskab først og fremmest opnås ved at være et godt forbillede. Jeg vil nu gerne spørge Dem, hr. Reinfeldt og hr. Barroso, om De virkelig tror, at vi med en strategi, der er baseret på løgne, selvbedrag og et omfattende internationalt bedrag, kan opnå en ledende rolle i en international proces som den i København.

De burde vide, hr. Reinfeldt – og hr. Barroso ved det helt sikkert, for han har været involveret længe nok – at togradersmålet er en umulig mission, hvis europæerne holder sig til de tilbud, de indtil nu er kommet med. Reduktionsmålet er utilstrækkeligt. Samtidig har vi europæere åbnet alle bagdøre for at undgå en reduktionspolitik hjemme. Der er ikke længere nogen grænser for kompensation. Varm luft hører til dagens orden ikke blot i Polen, men også i Sverige. Inkludering af skove, hvilket De og Deres regering især har været fortaler for, hr. Reinfeldt, er endnu et bidrag fra Europa i forsøget på at undgå at indføre en aktiv reduktionspolitik.

Mange eksperter i København har vurderet, at det, De selv indtil nu har foreslået som det bedste, vi kan gøre, ikke ville medføre, at emissionerne i Europa falder inden 2020, men stiger. Forklar derfor venligst, hr. Reinfeldt, hvordan vi skal opnå togradersmålet, hvis De holder fast ved det, der hidtil er tilbudt.

Som om det ikke var nok, står der i dag i den tyske avis Financial Times, at De vil opgive målet om 30 % inden 2020 og nu ønsker at tilbyde det til inden 2025 i stedet. Hvis De virkelig ønsker at fremme denne proces, beder jeg Dem indtrængende om at trække det tilbage, der i dag er offentliggjort i avisen som EU's linje.

Afslutningsvis en enkelt ting mere. Der vil være tusinder af officielle observatører uden for dørene til Bella Centret de næste par dage – selv om de er akkrediteret til konferencen. Disse mennesker har i årevis arbejdet ekstremt hårdt for klimapolitikken, nogle af dem i årtier. Disse mennesker kan pludselig ikke længere få lov til at være med, så sørg venligst for, at de ikke ender i bure eller skal sidde i timevis med bundne hænder på den iskolde overflade.

Der er mange ledende roller, der kan mistes i København. Imidlertid er den måde, hvorpå retsstatsprincippet i EU præsenteres dér – og jeg har absolut ikke noget til overs for forstyrrende elementer – og den uforholdsmæssige behandling af fredelige demonstranter – Cecilia Malmström er jo juridisk ekspert – også noget, som De virkelig bør forklare i København.

Michał Tomasz Kamiński, for ECR-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Det er en skam, at De først lige før min tale sagde noget om at holde taletiden. Jeg vil prøve at overholde taletiden.

De fortjener naturligvis vores tak, hr. Reinfeldt. Som det er blevet sagt, kom det svenske formandskab i en svær overgangsperiode med turbulens i forbindelse med vedtagelsen af Lissabontraktaten. Det har vi bag os nu, men formandskabet kom også på et tidspunkt med økonomisk krise. Jeg vil gerne indlede min tale, som ikke kun vil indeholde ros, med at takke Dem for, at det svenske formandskab undgik at blive fristet til populisme, som det er så nemt at forfalde til i disse vanskelige krisetider.

De har vist, hr. Reinfeldt, at der ikke gives lette svar på vanskelige spørgsmål. Det svenske formandskab har vist, at EU i krisetider er i stand til at søge gode og ikkepopulistiske løsninger, som kan bidrage til, at ikke blot Europa, men hele verden kan komme ud af denne vanskelige situation. Jeg vil gerne takke Dem meget oprigtigt for at udføre dette vanskelige arbejde, for Deres respekt for medlemsstaterne og også for den respekt, De har vist Parlamentet. Det var en vanskelig periode, og jeg mener, De har bestået prøven her. De vil kunne afslutte Deres mission om to uger med absolut tilfredshed.

Jeg tænker, det ikke var uden grund, De i Deres tale ikke nævnte udenrigspolitikken. Her er jeg desværre tvunget til at sige nogle alvorlige ord. Jeg mener, at på det udenrigspolitiske område, herunder særligt to områder, kan man ikke betragte det svenske formandskab og de sidste seks måneder som vellykket.

For det første finder jeg, at krisen i forbindelse med den uheldige artikel om israelske soldater i en svensk avis var fuldstændig unødvendig, og hele den unødvendige forværring af forbindelserne mellem det svenske formandskab og Israel kaster en skygge over de sidste seks måneder. Efter min mening var det forkert af formandskabet ikke utvetydigt at fordømme artiklen i den svenske avis. Jeg og hele min gruppe mener, at de israelske soldater forsvarer ikke blot Israel, men hele vores civilisation. Jeg mener, at der i de sidste seks måneder har manglet utvetydig opbakning til Israel, vores væsentligste allierede i Mellemøsten. Et bevis herpå er resultatet af det seneste Rådsmøde om Mellemøsten, som, selv om det efter min opfattelse er bedre end det, der var foreslået, ikke giver os en ledende rolle i Mellemøsten. EU burde lede fredsprocessen og burde

være hovedkraften bag ønsket om fred i Mellemøsten. Hvis vi ønsker at spille denne rolle, er vi nødt til at bilægge vores egne uenigheder. Vi kan ikke vedtage ensidige, propalæstinensiske holdninger. Det har de seneste seks måneders udenrigspolitik desværre ikke sat en stopper for.

Vi talte om dette i går under forhandlingen om Georgien. Jeg mener, at den voksende russiske imperialism er et af EU's alvorligste problemer. Det er farligt ikke blot for Ruslands naboer, men for hele EU. Ikke desto mindre vil jeg gerne takke Dem, hr. Reinfeldt, for Deres lederskab og for det svenske lederskab af EU. Parlamentets rolle er at gøre opmærksom på det, der efter vores opfattelse ikke altid er det bedste. Jeg finder, at på trods af de negative kommentarer, jeg har fremført, har det svenske formandskab som helhed været positivt.

(Taleren indvilligede i at besvare et blåt-kort-spørgsmål i henhold til artikel 149, stk. 8)

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand! Jeg vil gerne spørge hr. Kamiński, om han betragter de aktioner, israelske soldater udfører i Gaza, som en del af kampen for den menneskelige civilisation. Det er Dem, der er ensidig, for enhver, som ønsker fred i denne region, burde først og fremmest, i overensstemmelse med FN's resolutioner, forsvare palæstinenserne ret til en uafhængig stat. Det er Dem, der er unfair, når De kræver Sverige til regnskab for et standpunkt, som det har vedtaget.

Michał Tomasz Kamiński, for ECR-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Jeg mener, at Israel er det eneste demokrati i Mellemøsten. Staten Israel er et strålende eksempel for landene i Mellemøsten, hvad angår demokrati. Krig er naturligvis et vanskeligt spørgsmål, som altid har smertelige konsekvenser. Derfor går vi ind for fred. Efter min opfattelse er det vores rolle at styrke fredsprocessen i Mellemøsten og resolut modsætte os terrorismen.

Lothar Bisky, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Min kollega fru Svensson vil tale om spørgsmålet om det svenske formandskab. Jeg vil gerne fremhæve to punkter fra konklusionerne af det første topmøde efter Lissabontraktatens ikrafttræden. For det første beklager jeg, at Det Europæiske Råd ikke formidlede nogen klare budskaber med hensyn til EU's fremtidige strategi. Tværtimod faldt man i tråd med den gamle Kommission, som ønskede at fastholde de grundlæggende principper i den mislykkede Lissabonstrategi.

Det er blevet erkendt, at der er brug for en ny politisk tilgang, men hvor er den? Jeg har ikke set den. Med den nye Kommission, det nye Parlament og formanden for Det Europæiske Råd skulle der imidlertid nu være mulighed for at påbegynde en helt ny forhandling. Og selvfølgelig er der også den nye traktat og den kommende mulighed for borgerinitiativ.

Vores udgangspunkt er klart. Vi skal fortsat, frem for alt andet, og især frem for profitinteresser, prioritere folkets sociale og miljømæssige interesser. Det skal blive det nye grundlæggende princip i EU's strategier og lovgivning, for først dermed vil borgerne opfatte EU som en garant for fremskridt i det lange løb.

Mit andet punkt er, at vi fra venstre side af Parlamentet bifalder, at Rådet endelig imødekommer kravet om en kapitaloverførselsskat. Under gårsdagens forhandling var vi glade for at høre hr. Barroso love, at den nye Kommission under hans ledelse ville fremsætte de relevante forslag i nærmeste fremtid. Vi vil fortsat bringe dette emne på bane, og vi mener fortsat, at EU kan og skal tage det første skridt i tvivlstilfælde. Vi kan ikke fortsat vente på, at andre i verden skal tage denne rolle fra os.

Mario Borghezio, for EFD-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Hvad angår finanskrisen, kan der bestemt ikke herske uenighed om, at det svenske formandskab har optrådt logisk og indtaget et klarsynet og entydigt standpunkt.

Hvorfor havde De ikke mod til at sætte navn på dem, der er ansvarlige for finanskrisen, og give klar melding om foranstaltninger til at stække spekulationens vinger, eller sige højt og tydeligt til EU's borgere, at vores banker og finansielle institutioner stadig falbyder mange af de finansielle produkter i spekulationsøjemed og derved forurener vores marked?

Hvorfor gav De ikke klart udtryk for opbakning til realøkonomien, som først og fremmest udgøres af vrimlen af små og mellemstore virksomheder, af produktionsverdenen, af den sunde verden i vores europæiske økonomi, som, og jeg gentager, har og altid vil have brug for fremme og reel opbakning?

Den måske betydeligste udfordring, det svenske formandskab stod over for, vedrørte frihed, sikkerhed og retfærdighed, og det gælder også for gennemførelsen af Stockholmprogrammet. Hvilken slutning kan man drage heraf? Jeg mener, at dette formandskab ikke har truffet tilstrækkelige foranstaltninger mod den illegale indvandring, og at de foranstaltninger, det har truffet, har været yderst ineffektive. Formandskabet har ikke

været aktivt i forhold til modstand mod den illegale indvandring og heller ikke i forhold til integrationsprojekter og tackling af flygtningeproblemet.

Det virker, som om EU har talt med svag stemme, ikke kun generelt om udenrigspolitikken – og jeg er helt enig med dem, der har protesteret imod det – men også om dette specifikke emne. EU har tilsyneladende manglet autoritet i så væsentligt et spørgsmål som indvandring, uanset hvordan man ser på det – uanset om de, der ser, er mennesker, der som jeg er meget bekymrede over den illegale indvandring, eller om de bekymrer sig mere over at gennemføre integrationspolitikker.

Vi har store forhåbninger til, at det nye spanske formandskab vil gennemføre de idéer, der allerede er blevet afsløret i nogle magtfulde udtalelser, hvori det anføres, at EU ikke må tænke på indvandringen som et problem, der udelukkende berører landene ved Middelhavet.

Det er helt klart et problem, der vedrører hele Europa, men der er ét punkt, hvor regeringen i mit land udtrykte en klar anmodning, som ikke desto mindre blev forbigået. I anmodningen blev det foreslået at vedtage en seriøs strategi for hele EU til bekæmpelse af den organiserede kriminalitets arvegods, en strategi, der har givet enestående resultater i Italien. Dette arvegods findes i hele Europa. Mafiaen, de organiserede mafiaer har invaderet hele Europa og infiltreret realøkonomien, især finansøkonomien.

Vi venter stadig på et klart signal om, at der bliver indført et retssystem i EU mod denne type organiseret kriminalitet, som er så magtfuld i adskillige lande – hvis ikke i alle landene i EU. Eftersom denne type kriminalitet kan udøves alt for frit, har den udnyttet vores frihedsrettigheder og bevæger sig, som den har lyst til, mellem finansielle markedspladser, skattely og markeder, hvor der handles med fast ejendom og andre aktiver. Det er præcis på dette punkt, det ville have været rart med en meget højere grad af klarhed, en mere entydig fremgangsmåde fra det svenske formandskab. Vi anklager det svenske formandskab åbent.

Og så kommer vi til udtalelserne fra visse repræsentanter for dette formandskab om et andet vigtigt og symbolsk spørgsmål, nemlig det om den schweiziske folkeafstemning om minareter. Det svenske udenrigsministerium definerede et nej til opførelse af minareter som et udtryk for fordom. Det gik endda videre ved at hævde, at selve det, at Bern besluttede at afholde en folkeafstemning om et sådant spørgsmål, var problematisk. Så her har vi et spørgsmål, der ligger uden for folkeafstemningens rækkevidde, og det er spørgsmålet om, om man skal afholde en folkeafstemning eller ej.

Hvordan kan lovgiverne i EU få sig selv til at bebrejde et lille land, der altid har været demokratisk, lige siden middelalderen? Skal vi, der er slaver af et bureaukrati, som ingen har valgt, virkelig lære det schweiziske folk om demokrati? Skal vi nægte dem ret til at afholde en folkeafstemning om et vigtigt spørgsmål, som alle har ret til at have deres egen mening om?

Tværtimod burde EU lære af det schweiziske demokrati, hvordan man tackler de mest følsomme problemer ved at give folket en stemme, folket, folket, ikke bureaukratierne, interessegrupperne og bankerne i denne europæiske supermagt, som altid træffer beslutninger om borgernes liv uden at spørge dem til råds!

Barry Madlener (NI). – (SV) Hr. formand! Jeg er glad for, at det holdningsløse og kujonagtige svenske formandskab er overstået.

(NL) Gudskelov er dette svage svenske formandskab slut, for der er ikke kommet meget godt fra Sverige. Der har ikke været nogen hård linje med hensyn til Tyrkiet, der fortsætter sin ulovlige besættelse af Cypern. Sverige har ladet Israel i stikken, og dets forslag om at dele Jerusalem viser dets naivitet i forhold til den frastødende og barbariske ideologi, som islam er. Sverige ville have stået sig bedre ved at bakke kraftigt op om afholdelse af EU-folkeafstemninger i alle medlemsstaterne, som Schweiz gjorde det om minaretforbuddet. Det er, hvad befolkningerne i EU ønsker.

Rejsecirkusset mellem Bruxelles og Strasbourg kom ikke engang på dagsordenen, hr. Reinfeldt. Vi bad Dem om det, men øjensynlig vovede De ikke at efterkomme vores ønske. Frankrig har uden tvivl skræmt Dem fra det. Så fraser De med pengene på klimapolitik i København, selv om klimaændringerne ikke er videnskabeligt bevist.

Nederlandene udbetaler en stor sum penge. Dets nettobidrag pr. indbygger er stadig to-tre gange højere end andre rige landes. Denne situation skal der rettes op på snarest muligt. Vi håber, at det næste formandskab vil vise mere mod.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg har bemærket, at De har givet næsten et minuts taletid mere til nogle af vores kolleger. Jeg vil gerne minde Dem om, at vi fra små lande som nyvalgte

medlemmer kun har præcis ét minut til "catch the eye", og denne tid er blevet fjernet fra vores mulighed for at udtrykke vores synspunkter. De bedes venligst også respektere os.

Fredrik Reinfeldt, *formand for Rådet*. – (EN) Hr. formand! Jeg har to korte bemærkninger. For det første vil jeg gerne takke medlemmerne for deres venlige ord – også andre ord, men hovedsagelig venlige ord og kommentarer. Vi har nu et nyt EU, der er baseret på Lissabontraktaten, og da jeg er involveret i det roterende formandskab, kunne jeg sige, at for at dette EU skal fungere i fremtiden, skal både medlemsstaterne, Kommissionen og Parlamentet tage ansvar. Medmindre alle de tre parter tager fuldt ansvar, vil det være meget vanskeligt at få dette arbejde til at køre.

Blot nogle få kommentarer med hensyn til at forsøge at koordinere 27 medlemsstater. Det tager tid, men hvis vi ikke gør det, får vi en situation, hvor dette EU styres af nogle få eller af andre. Vi har taget os den tid. Jeg ved, hvor meget tid De behøver for at gennemføre denne koordinering, og jeg tror, det også vil være indlysende for Herman Van Rompuy samt det fortsat roterende formandskab.

Min anden kommentar vedrører København. Jeg hører ofte sagt, at Europa ikke er ledende, og i mit land siger oppositionen, at Sverige ikke er ledende. Men det er at slå løs på os selv. Vis mig, hvem lederen så er. Det vil jeg gerne vide, for det ville være perfekt at se den leder og følge deres initiativer. Det har jeg endnu ikke set. Vi forpligter os selv til reduktioner, der er retsligt funderet, som kommer på bordet før andre steder, og som er konkret finansieret, og det har jeg ikke set fra andre udviklede lande.

Hvad angår København, mener jeg også, at det er meget vigtigt at huske, at vi er nødt til at overholde målet på 2 °C. Jeg er ikke sikker på, at vi vil kunne levere det. Jeg ved, at Europa har gjort sin del og er klar til at gå videre til 30 %, men vi kan ikke løse problemet alene. Vi står kun for 13 % af de globale emissioner. Hvis dette skal være en global løsning, kræves der et globalt initiativ, og de andre lande med de største emissioner er også nødt til at indgå større forpligtelser.

Nogle få ord om Sverige, eftersom det blev nævnt. Jeg finder det meget vigtigt, at man efter at have indgået denne slags forpligtelser – hvad enten det er Kyoto eller som nu en aftale i København – tager hjem og trækker i arbejdstøjet. Så sent som i går fik vi en opdatering på emissionsreduktionerne i Sverige siden 1990. Vi er nu nede på -12 %. Vi følger, hvordan det respekteres internationalt, sådan som det er præsenteret. Man kunne selvfølgelig sige, at det er en forkert måde at gribe det an på, men det er den globale aftale, verden har. I den forbindelse har vi præsenteret denne slags tal.

Det er selvfølgelig generende, at nogle andre lande går i en anden retning, og det bliver de kritiseret for. Så det handler ikke kun om at indgå en aftale, det handler også om at skabe ændringer i sin økonomi ved hjælp af emissionshandel og andre midler for at få ændringen på plads. Det er også et område, hvor man ser mange lande i Europa handle på en måde, der ikke ses i andre dele af verden.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Blot to mærkninger, den første om København, den anden om det vellykkede svenske formandskab. Allerstørst angående København, hvor jeg også er meget overrasket over at se mange kolleger i EU med en selvdestruktiv retorik. Hvis der er et område, hvor vi kan være stolte af EU's lederrolle, er det jo netop på klimaændringsområdet. Vis mig én relevant aktør eller gruppe af lande, der har forpligtet sig i så vidt omfang, som vi har.

Som jeg sagde tidligere, har andre offentliggjort deres hensigter via pressemeddelelser. EU har offentliggjort sine hensigter via lovgivning, som allerede er bindende, en lovgivning, som udsprang fra Kommissionen, og som fik opbakning fra Rådet og Parlamentet, og EU har allerede, ensidigt og ubetinget, sat reduktionen af drivhusgasser til 20 % inden 2020. Ingen anden aktør har indtil nu gjort noget tilsvarende. Så lad os bede andre om at gøre noget, der svarer til vores indsats.

(Bifald)

Er det nok til at nå de 2 °C? Nej, det er ikke nok. Derfor fortæller vi andre, at vi kan forhandle med hinanden. Politikere og diplomater kan forhandle, men vi kan ikke forhandle med videnskaben, vi kan ikke forhandle med naturvidenskaben. Så lad os indgå en global handel, som gør, at vi kan nå frem til en aftale, der er forenelig med det, videnskaben fortæller os. Det kan ikke gøres af Europa alene, for Europa er ansvarlig for ca. 14 % af de globale emissioner, og tendensen er relativt for nedadgående. Så selv hvis Europa i morgen fuldstændig indstiller sine drivhusgasemissioner, vil det ikke løse problemet.

Så vi har brug for amerikanere om bord, vi har brug for kinesere om bord, vi har brug for indere om bord. I løbet af disse seks måneder har vi sammen med statsminister Reinfeldt talt med Obama, vi har talt med Hu

og Wen, vi har talt med Singh, vi har talt med Medvedev, vi har talt med Lola. Og jeg kan sige, at det på alle disse møder var os, der bad dem om at komme med vægtigere tilbud.

Det er det, vi nu gør i København – men vi må ikke glemme, hvad folk undertiden gør, at det ikke kun er et spil mellem disse aktører, men også med udviklingslandene, de fattigste, de mest sårbare, de afrikanske lande. Vi har også talt med Meles Zenawi fra Etiopien og andre. Derfor var EU den første, der lagde penge på bordet.

Så lad os være ærlige over for hinanden. Vi kan altid være mere ambitiøse, og EU har vist sine ambitioner. Men vi må også bede andre være mere ambitiøse, for kun på den måde kan vi få en aftale, der er forenelig med vores mål. Det er et globalt problem, og vi har brug for en global løsning.

Endelig vil jeg gerne sige et par ord til statsminister Reinfeldt og det svenske formandskab. Det er sidste gang, vi har en formand for Det Europæiske Råd i kun seks måneder, så det var afslutningen på mange års EU-arbejde. Jeg vil gerne sige, og jeg har sagt det til statsminister Reinfeldt i disse seks måneder, at han var den 11. formand for Det Europæiske Råd, jeg har arbejdet sammen med, så jeg bifalder virkelig, at vi nu får en permanent formand for Det Europæiske Råd.

Men jeg vil gerne sige til statsminister Reinfeldt, at han var den 11. i rækken i samarbejdet med Kommissionen, men han fortjener afgjort en plads på podiet som et af de bedste formandskaber, vi har haft i denne periode i EU. Tak for alt, hvad De og det svenske formandskab har gjort i disse seks måneder.

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Gennemsigtigheden i forhold til Parlamentet bliver meget ofte fremhævet, nu hvor Lissabontraktaten er på plads. Er der et nyt forslag fra Det Europæiske Råd for København om et 30 %-mål for 2025 – et større bidrag end 20 %-målet? Et lækket dokument cirkulerer i København, og jeg ønsker det klarlagt nu, på baggrund af kontakter med Kommissionen, om dette er Rådets sande strategi. Fortæl os venligst sandheden.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg tøver med at sige det på denne måde, for det lyder ikke særlig beskedent som svensker, men jeg mener, det er rimeligt at sige, at EU og Europa ikke vil være det samme efter dette formandskab. Det er et anderledes EU – en stærkere og bedre Union – af en række grunde, og som svensker er jeg meget stolt af at nævne nogle af dem.

For det første er der naturligvis traktaten, som nu er på plads, og som ændrer den institutionelle balance i Unionen, men traktaten gør også Unionen bedre i stand til at nå vores politiske mål. Jeg vil gerne pege på, at vi har åbnet udvidelsesprocessen med aftalen mellem Slovenien og Kroatien, hvilket er vigtigt for Kroatien, men også for det vestlige Balkan med deres igangværende udvidelsesproces for fremtiden. Det er én af EU's styrker, men det er også en mulighed for os alle.

Jeg finder det også vigtigt at påpege, at under dette formandskab og mens vi står her, er EU for første gang en ledende global aktør i et af de vigtigste, internationale spørgsmål, menneskeheden står over for. Det er noget nyt, og det giver et stort ansvar fremover, for det står klart, at uanset hvad der opnås i København, har EU spillet en grundlæggende og afgørende rolle ved at sætte dagsordenen for de ting, vi bør opnå. Uanset hvor stor succes vi får, vil jobbet ikke være færdiggjort, men det understreger EU's store ansvar.

Så er der den økonomiske fremgang med strenge regler for, at de offentlige finanser skal bringes i orden, og at protektionisme skal forhindres. Jeg er svensker, så jeg er måske lidt subjektiv i spørgsmålet, men jeg synes, vi alle har grund til at være stolte af, hvad vi har opnået i denne periode. Men i al beskedenhed bør vi også huske, at disse resultater giver os et stort ansvar fremover.

FORSÆDE: Gianni PITTELLA

Næstformand

Åsa Westlund (S&D). – (SV) Hr. formand! Jeg vil gerne indlede med at sige, at formandskabet har levet op til de høje forventninger, der var stillet til det som effektiv, diplomatisk maskine. Det sættes der stor pris på, især på baggrund af det kaos, der sommetider herskede under det tjekkiske formandskab. De afsluttende runder om Lissabontraktaten blev også håndteret meget positivt. Endelig lykkedes det også formandskabet at indføre en permanent formand for Det Europæiske Råd og en ny høj repræsentant for EU for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik.

Desværre har formandskabets direkte politiske indflydelse på folks dagligdag ikke været så stor. Europas lønmodtagere har ikke fået støtte til at få standset løndumpingen i kølvandet på Laval-dommen, og de har heller ikke set nye initiativer til håndtering af arbejdsløsheden og oprettelse af nye job.

Miljøbevægelsen er skuffet over, at Sverige ikke er gået i brechen for miljøspørgsmålene. Faktisk er Sverige gået et skridt tilbage i stedet for at gribe muligheden for at skubbe på for at få mere krævende mål på miljø- og klimaændringsområdet.

At Sverige ikke har en mere betydningsfuld rolle på den aktuelle klimakonference i København skyldes dog snarest, at statsminister Reinfeldt af partipolitiske grunde selv nedtonede forventningerne til konferencen på et tidligt tidspunkt. Det var imod EU's forhandlingsstrategi og irriterede voldsomt en betydelig del af de andre ledere i EU. Mere alvorligt end dét er imidlertid den kendsgerning, at det underminerede muligheden for at få en god aftale om klimaændringerne.

Sluttelig vil jeg gerne nævne Stockholmprogrammet – én af de få ting, der vil leve videre efter det svenske formandskab. Som indfødt stockholmer er jeg bekymret over, at min hjemby kan blive forbundet med et politisk program, der i højere grad er baseret på at gøre Europa til en fæstning end på at sikre menneskerettighederne.

Vi svenske socialdemokrater er ikke desto mindre glade for, at De i sidste ende faktisk lyttede delvis til vores og Parlamentets krav om at indføje mere om kvinders og børns rettigheder i dette program. Vi har store forventninger til, at fru Malmström vil gøre sit yderste for at styrke disse elementer yderligere i sin nye rolle.

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). – (DE) Hr. formand, hr. Barroso, hr. Reinfeldt! Deres rolige og stabile formandskab har været en succes, hr. Reinfeldt! De skulle løse vanskelige politiske spørgsmål, og generelt har De gjort et godt stykke arbejde. De folk, De har valgt til de nye, vigtige EU-poster, kan nu definere disse uden forudfattede meninger, idet de endnu er ret ukendte for de fleste borgere i EU. Tillad mig den sidebemærkning, at Deres bedste valg sidder til højre for Dem lige nu.

Ikke desto mindre kan jeg ikke give Deres formandskab højeste karakter, hr. Reinfeldt. Det er der to grunde til. For det første forstærkede De udviklingen hen imod at gøre Det Europæiske Råd til en slags EU-superregering. Dets omfattende kompetence øges, fra miljø til finanspolitik. Samtidig lukker De dørene mere og mere. Det er ikke sådan, gennemsigtige forhandlinger blandt folkets repræsentanter ser ud.

For det andet skubbede De SWIFT gennem Rådet blot nogle få timer før Lissabontraktatens ikrafttræden. Det er udtryk for en tydelig forbigåen af Parlamentet og således manglende respekt for borgerne.

Ikke desto mindre vil jeg gerne takke Dem for de seneste seks måneder.

Carl Schlyter (Verts/ALE). – (SV) Hr. formand! Det svenske formandskab har fungeret godt både i praksis og institutionelt. Det har været som en godt smurt, effektiv maskine – og alligevel kom det aldrig i gang. Hvad skete der med sociallovgivningen? Arbejdet med antidiskrimination er gået i stå. Forslaget om at indføre en eurovignet for at stoppe emissioner fra tunge godskøretøjer er kørt fast, ligesom klimapolitikken er det. I disse spørgsmål er det forskerne og Parlamentet, der viser lederskab – Rådet har svigtet!

Rådet har sørget for et smuthul for skovvæsen, skibsfart og flyselskaber i klimaforhandlingerne. Hvor er pengene til udviklingslandene – specifikt de 30 mia. EUR, som Parlamentet har krævet? Hvad er der sket med emissionsmålene? Parlamentet krævede reduktioner på 32-40 %. Nu hører vi, at de dokumenter, Rådet arbejder på, udvander vores emissionsmål yderligere. Rådets klimapolitik har så store huller, at den kun kan sammenlignes med et fiskenet til at fange hvaler med!

Endelig vil jeg gerne nævne Vattenfall. Stop Vattenfalls retssager! De hindrer vores arbejde med klimaændringerne. De har magt over denne virksomhed. Som absolut minimum bør De sørge for, at Vattenfall passer sine egne sager og holder op med at sætte spørgsmålstejn ved Tysklands og EU's miljølovgivning.

Timothy Kirkhope (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg vil først gerne gratulere den svenske regering med dens formandskab. Sverige overtog formandskabet med en tung dagsorden og har været i stand til at opnå ret så meget, og meget af dette hilser vi velkommen.

Jeg har gentagne gange sagt her i salen, at det er nødvendigt at sætte nyt skub i Lissabonstrategien. EU har alt for længe arbejdet på at gennemføre politiske og institutionelle reformer med en energi og en beslutsomhed, som man simpelthen ikke har kunnet mønstre, når det gælder økonomiske reformer. Men vores globale handelsposition, vores relative økonomiske vægt og internationale konkurrencedygtighed er i fare. Derfor hilser jeg Kommissionens 2020-initiativ, som nu er godkendt af Det Europæiske Råd, velkommen, og jeg vil især takke hr. Barroso for hans indsats her.

Vores borgeres fremtidige velstand og trivsel afhænger af, at vi har en dynamisk økonomi, der kan skabe arbejdspladser og velstand ved at frigive iværksætteres kreative energi og ved at stimulere succesrige virksomheders vækst. En del af denne økonomiske genoplivning vil bestå i at gøre vores økonomier grønnere, og vi håber alle, at man i denne uge i København vil nå til enighed om at udarbejde en realistisk ramme til at tackle klimaforandringerne, samtidig med at økonomisk vækst og udvikling fremmes.

Hvad angår Stockholmprogrammet, støtter vi princippet om, at medlemsstaterne i EU skal samarbejde mere for at bekæmpe problemer, der vedrører immigration, grænseoverskridende kriminalitet og terrorisme. Men det drejer sig her om områder, som er selve kernen i den nationale suverænitet, og det hører til en demokratisk stats vigtigste pligter at forsvare lovene, garantere sikkerheden og beskytte offentligheden. Derfor skal der findes en balance mellem behovet for at handle i fællesskab og respekten for medlemsstaternes rettigheder. Der er dele af Stockholmprogrammet, hvor denne balance ikke findes. Nogle af forslagene vil blot centralisere beføjelserne, skabe unødvendige udgifter og mere bureaukrati uden særlig megen merværdi. Vores prioriteter bør gå i retning af konkurrencedygtighed, deregulering, innovation og jobskabelse. Det er det mindste, vi kan byde Europas befolkninger.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). – (SV) Hr. formand! Jeg vil give det svenske formandskab topkarakterer for dets organisatoriske dygtighed. Den svenske statsadministration har levet op til alles forventninger. Men når det gælder den politiske vurdering, kan jeg desværre ikke være så positiv.

Der er især to områder, som jeg vil kritisere. For det første når det gælder gennemsigtighed og åbenhed. Sverige betragtes sædvanligvis som et forbillede på dette område, men vi har i stedet set passivitet, og det er især alvorligt, når det er vores borgeres kommunikationsfrihed, der står på spil. Jeg skal i denne forbindelse nævne direktivet om lagring af data, telekompakken og den hemmelige ACTA-aftale. Der er blevet fremsat krav til formandskabet om, at dokumenterne bliver gjort tilgængelige, hvilket er muligt siden ændringen i 2001 af forordningen om aktindsigt, som kræver, at offentligheden skal have adgang til alle de dokumenter, der vedrører igangværende internationale forhandlinger. Hvorfor har det svenske formandskab ikke gjort noget i dette spørgsmål?

Det andet område er klimaforandringerne og det faktum, at man efter min opfattelse svigter de fattige lande ved at bruge bistandsmidler til at afbøde det værste af den skade, som den rige verden har været og stadig er ansvarlig for. Og det til trods for at der i klimaafalen, Balihandlingsplanen og Kyotoprotokollen klart anføres, at midlerne til finansiering af klimaforanstaltningerne skal være nye midler. Det er endnu en gang de mest sårbare, der skal betale regningen for de rige landes handlinger. Det er dem, der ikke har rent vand, som er truet af malaria, som lider af hiv, og først og fremmest de fattigste kvinder og børn i verden, som nu skal betale prisen. Det er en skammelig politik over for de fattigste dele af verden.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Det svenske formandskab er nu ved at være slut – uden større katastrofer, men efter min mening heller ikke med enestående succeser. Under alle omstændigheder kunne den ambitiøse målsætning om at få den økonomiske krise under kontrol ikke gennemføres. Vi har pumpet milliarder ud i et system, som kun nogle få nyder godt af, og det er offentligheden, som har måttet lægge skuldre til risiciene og omkostningerne. Det er helt uacceptabelt, at de europæiske skatteborgeres hårdt tjente penge ender i bankdirektørernes bonuslommer.

Når vi afholder et klimatopmøde, er det efter min mening også nødvendigt, at vi omsider får et virkeligt billede af omkostningerne og en smule ærlighed i debatten om atomreaktorer. Når vi forsøger at finde løsninger på spørgsmålet om beskyttelse af klimaet, skal vi også bringe bedrageriet omkring emissionscertifikater til ophør.

I forbindelse med SWIFT-forhandlingerne har det svenske formandskab efter min opfattelse ladet sig diktere lidt af USA med hensyn til overførsel af bankdata. Som følge heraf og som følge af Stockholmprogrammet bliver det stadig lettere at manipulere borgerne og gøre dem mere gennemsigtige.

Med Sverige mister Tyrkiet også en fortaler for dets tiltrædelse. Efter min opfattelse er det på tide at standse tiltrædelsesforhandlingerne og tilbyde Tyrkiet et privilegeret partnerskab.

Werner Langen (PPE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest sige tak. Til trods for de mange problemer har det svenske formandskab gjort et fremragende stykke arbejde. Sverige er et mellemstort land i EU, og det bør vi opfatte som positivt i alle henseender. Hr. Reinfeldt! Jeg vil gerne takke Dem og hele Deres regering. Med klimaet, finansmarkeds krisen, Lissabontraktaten og den nye Kommission har De stået med virkelig vanskelige opgaver og spørgsmål. Jeg vil gerne fremhæve to spørgsmål.

Det første er krisen på finansmarkederne. Det er absolut positivt, at Sverige sammen med Kommissionen stod fast med hensyn til konsolideringsbestræbelserne i de enkelte medlemslande. Det forhold, at De ikke sagde, at vi nu vil løse Grækenland fra dets forpligtelser inden for euroområdet, kan jeg kun helhjertet støtte.

Det andet område er klimapolitikken. Vi har lyttet til kommunisternes og de grønnes kritik. De har intet konkret ansvar nogen steder i Europa. Man kan føre klimapolitik, som Kina og USA gør det, ved at fremsætte store proklamationer, men uden at opnå resultater. Europa har opnået resultater. Jeg afviser påstanden om, at Greenpeace skal være målestokken for den europæiske klimapolitik. Vi skal være realistiske. Også her opnåede det svenske formandskab i samarbejde med Kommissionen overraskende gode resultater under sin formandskabsperiode. Det vil jeg også udtrykke min oprigtige tak for.

Så er der Lissabontraktaten. Hr. Schulz er her ikke længere. Han sagde, at Kommissionen er påvirket af, at den består af stedfortrædende ledere af europæiske partier. Det kan kun undre mig, at en formand for en politisk gruppe gør det til et problem, at de enkelte medlemmer af Kommission har et politisk engagement. Hvad er meningen med det? Jeg afviser det argument.

Og til slut vil jeg opfordre Dem til – som jeg også gjorde, da De overtog formandskabet – nu endelig at gå med i euroen. Hr. Reinfeldt! Kan jeg sige ”Sverige ante portas”?

Adrian Severin (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg mener, at det svenske formandskab, når ret skal være ret, kan være tilfreds med sine resultater, og jeg mener, at Sverige kan være stolt af det svenske formandskabs indsats. Men som det altid er tilfældet med de kortfristede formandskaber, efterlader de os, når de er gode, med en følelse af, at arbejdet ikke er blevet gjort fuldstændig færdigt.

Så det vigtigste spørgsmål er efter min mening nu, hvordan vi kan bygge videre på det svenske formandskabs resultater. Det gælder i første omgang gennemførelsen af Lissabontraktaten. En traktat er aldrig i sig selv nok til at løse et problem. Der skal politisk vilje til at gennemføre tingene, men i dette tilfælde tror jeg, at vi har brug for mere end vilje. Vi har brug for mod og fantasi – fantasi til at udfylde hullerne i traktaten eller kaste lys over dens uklarheder. Derfor håber jeg, at Sverige med den erfaring, det har indsamlet under sit formandskab, fortsat vil deltage i arbejdet på at opbygge de nye institutioner, der er blevet oprettet med Lissabontraktaten, nemlig den faste formand for Det Europæiske Råd og Unionens højtstående repræsentant og Tjenesten for EU's Optræden Udadtil.

En af det svenske formandskabs prioriteter var naturligvis den økonomiske og finansielle krise. Det var meget vigtigt. På den baggrund mener jeg, at man har kunnet se to ret så truende fænomener, nemlig for det første fristelsen til at ty til national protektionisme og national egoisme, og for det andet de økonomiske og sociale uligheder mellem medlemsstaterne og manglen på økonomisk, social og territorial sammenhørighed i EU.

Skal vi sætte spørgsmålstegn ved det kloge i at udvide EU? Bestemt ikke. Ulighederne bestod allerede før udvidelsen, og gensidig afhængighed gælder ikke blot internt i Unionen. Det er et globalt fænomen. Disse uligheder var derfor i stand til at underminere eller bringe hele kontinentets og Unionens stabilitet i fare. Jeg mener derfor også, at udvidelsen gjorde det muligt for de nye medlemsstater bedre at håndtere disse uligheder inden for Unionen, og det var til fordel for alle Unionens medlemmer.

Men jeg vil slutte med at konkludere, at det næste skridt efter min mening er at føre en mere omfattende politik med territorial, økonomisk og social sammenhørighed i Europa. Vi skal ikke have færre af den slags politikker, men vi skal i stedet for gennemføre dristige reformer, finansielle og økonomiske reformer, således at en sådan krise ikke vil gentage sig, og vi skal gennemføre politikker, der vil sikre et genopsving efter krisen. I denne sammenhæng bør vi hilse Kommissionens seneste erklæring om økonomisk støtte til østlandene velkommen, og det gælder ligeledes hr. Barrosos beredvillighed til at drøfte 2020-strategien.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Hr. formand! Jeg vil også gerne give udtryk for min taknemmelighed over for det svenske formandskab, men der er stadig et problem. I torsdags godkendte Det Europæiske Råd et beløb på 7,2 mia. EUR til finansiering af udviklingslandenes delvise tilpasning til klimaforandringerne, og det er udmærket.

Efter min opfattelse skal dette beløb lægges oven i udviklingsbistanden, som EU har lovet at forhøje til 0,7 % af bruttonationalindkomsten inden 2015. Og jeg skal forklare hvorfor. Lad os forudsætte, at de 7,2 mia. EUR kommer fra den pakke, der allerede er blevet tildelt som officiel udviklingsbistand. Dette beløb vil ikke være stort nok til at finansiere millenniumudviklingsmålene. Det er det samme som at give med den ene hånd og tage med den anden.

Vi venter på en præcisering fra Det Europæiske Råd og Kommissionen om dette spørgsmål. Hvis der er tvivl om den supplerende karakter af det beløb, Det Europæiske Råd den 10. og 11. december lagde på bordet, vil det underminere EU's troværdighed på konferencen i København, som vi ikke vil tøve med at beskrive som afgørende for menneskeheds fremtid.

(Bifald)

Ian Hudghton (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Jeg repræsenterer Den Europæiske Fri Alliance, som omfatter uafhængighedspartierne fra Wales, Flandern, Katalonien og Skotland. Vi ønsker uafhængig status, således at vores nationer kan være med på Det Europæiske Råds møder og til verdensbegivenheder som klimakonferencen i København.

Skotlands regering og parlament har vedtaget verdens mest ambitiøse lov vedrørende klimaforandringer med emissionsreduktionsmålsætninger på 42 % inden 2020 og 80 % inden 2050. Det er målsætninger, vi har til hensigt at opfylde, men ikke desto mindre afviste den britiske regering en rimelig anmodning om, at en skotsk minister officielt kunne deltage i forhandlingerne i København. En sådan holdning understreger, at det kun er ved uafhængighed – normal uafhængighedsstatus – at Skotland på behørig vis kan yde sit bidrag til det internationale samfund, og jeg håber, at Det Europæiske Råd meget snart vil drøfte den interne udvidelse af EU, med Skotland i spidsen.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand! Vi har brug for en revolution i demokratiet. Netop fordi jeg beundrer så mange svenske traditioner, var jeg så meget desto mere skuffet over resultatet af formandskabets arbejde. Desværre var det ikke et folkets formandskab, men snarere et Rådets formandskab og også de store investorers formandskab a la fru Wallström og ikke a la fru Malmström.

Fru Malmström! Jeg husker Dem godt fra den tid, De var medlem af Europa-Parlamentet. Under dette formandskab var De en anden. Jeg håber i høj grad, at De, når De vender tilbage, vil fortsætte i samme spor, som da De forlod os, nemlig at De vil lade Dem inspirere af det parlamentariske system. Hvorfor godkendte De SWIFT på et så sent tidspunkt? Hvorfor har vi nu en slags eksekutivkomité på EU-plan – og det var en af svenskernes målsætninger af alle folk med deres åbenhed? Jeg beder Dem, brug Deres fremtid til at vende tilbage til Deres rødder.

János Áder (PPE). – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! I den sidste to en halv time under denne forhandling er der blevet sagt meget om København og forhandlingerne i København. Jeg må sige, at det svenske formandskab i den henseende ikke har været helt vellykket, da EU ikke har fremlagt nogen fælles holdning i København. Det er ikke nødvendigvis det svenske formandskabs skyld, men snarere Kommissionens. Hvad foregår der? Hvorfor er der ingen fælles holdning? Der er ingen fælles holdning, hvad angår i det mindste to spørgsmål. Et af disse spørgsmål handler om kulstofkvoterne, om de kan overføres efter 2012, og om de så også kan sælges.

Kommissionens kritik af denne tilgang er uforståelig, og den er kortsigtet og snæversynet. Ungarn, Polen, Rumænien og andre tidligere socialistiske lande har opfyldt deres forpligtelser under Kyoto. De har ikke blot opfyldt dem, men de har oven i købet overopfyldt dem. Vi har ret til at sælge vores overskudskvoter. Men Kommissionen ønsker stadig at tage dette fra os. Den ønsker med andre ord at straffe Ungarn for at have overholdt sine kontraktmæssige forpligtelser. Andre lande har ikke levet op til deres forpligtelser, og de har endog øget deres skadelige emissioner, men ingen ønsker at straffe dem. Hvordan kan vi efter dette forvente, at en ny aftale vil blive overholdt, dvs. hvis vi får en opfølgning på Kyoto i København?

Jeg opfordrer indtrængende Kommissionen, og hvis han var her, ville jeg også indtrængende opfordre formanden for Kommissionen, hr. Barroso, til at ændre den snæversynede holdning, man har indtaget indtil nu, og i stedet indtage en holdning, der er i overensstemmelse med den nugældende Kyotoprotokol. Jeg vil også gerne henlede opmærksomheden på noget, som vi ikke må glemme, nemlig at EU-15 uden de nye medlemsstater ikke ville have kunne leve op til deres målsætning om en emissionsreduktion på 8 %. Og hvis det havde været tilfældet, ville EU have haft en dårligere og meget svagere forhandlingsposition i København.

Catherine Trautmann (S&D). – (FR) Hr. formand, hr. formand for Rådet, fru minister! Det svenske formandskab har oplevet, hvad man kunne kalde nogle historiske øjeblikke, nemlig Lissabontraktatens ikrafttræden, udnævnelsen af den første formand for Det Europæiske Råd og af den højtstående repræsentant, men også klimakonferencen i København og udnævnelsen af en ny Kommission, og tillad mig også kort at nævne telekompakken.

Disse begivenheder har skabt håb. Men når vi gør status, står vi med nogle blandede resultater. For det første hilste Europa-Parlamentet, som er tilhænger af indførelsen af et europæisk tilsyn med finansmarkederne, forslaget fra hr. de Larosières gruppe af vismænd velkommen som et afgørende skridt. Men Økofin-Rådets konklusioner af 2. december ligger langt under dette realistiske ambitionsniveau.

Jeg vil gerne her nævne, at Parlamentet vil sørge for igen at skabe balance i de nævnte forslag for at sikre mere solide finansmarkeder. Det samme gælder den finansielle bistand, der er blevet lovet landene i syd for at hjælpe dem med at bekæmpe klimaforandringerne. Men selv om de fattige lande i København kræver reelle løfter om finansiering på lang sigt, er det kun lykkedes Rådet at give tilsagn om 7,2 mia. EUR over tre år. Det er rigtigt, at det er et første skridt, men det lever langt fra op til behovene, især fordi en del af pengene kommer fra en omlægning af midlerne.

Og endelig, hvad angår det finansielle område, er vi glade for, at der er vilje til at pålægge regler og til at handle resolut med hensyn til både tilsyn og beskatning. Jeg bemærker især, at der i Rådets konklusioner er en omtale af en global afgift på finansielle transaktioner. Det er noget, som vi socialdemokrater har håbet på og krævet i mere end 10 år. Men der er stadig arbejde, der skal gøres. Vi skal finde nye finansielle midler til fremme af beskæftigelsen og solidariteten i og uden for Europa, og finansieringen af bekæmpelsen af klimaforandringerne er en stor udfordring. Nu er det jo snart jul, og jeg opfordrer Rådet til at træffe en afgørelse om egne ressourcer i de kommende år.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Hr. formand! Det er lidt mærkeligt at høre nogle af klynkehovederne, bl.a. mine svenske kolleger, kritisere det svenske formandskab. Hvad sammenligner Carl Schlyter dette formandskab med? Med Den Tjekkiske Republik eller et andet stort formandskab?

Ingen skal ej heller forvente at få gode karakterer af hr. Borghezio. Det er faktisk et godt resultat at få dårlige karakterer af hr. Borghezio.

Der er blevet gjort meget. Lissabontraktaten er trådt i kraft. De to højeste embeder i EU er blevet besat. En række vigtige forslag er med stort besvær blevet gennemført, nemlig Stockholmprogrammet, det fremtidige finanstilsyn og ikke mindst telekompakken. Også klimatopmødet i København kan bevæge sig i den rigtige retning, hvis vi i Europa-Parlamentet ønsker det.

På minussiden vil jeg nævne, at det ikke lykkedes at gennemføre patientmobiliteten. Det betyder fortsat retlig usikkerhed og unødige lidelser for folk, der venter på behandling.

Men overordnet bør vi rose statsminister Reinfeldt, fru Malmström, ministeren for europæiske anliggender, og alle andre medlemmer af formandskabets team. De fortjener alle et godt nytår!

Judith Sargentini (Verts/ALE). – (NL) Hr. formand, hr. Reinfeldt! Der er én seriøs plet på det svenske formandskab, og det er afgørelsen vedrørende SWIFT. Hr. Reinfeldt! Lissabontraktaten trådte i kraft den 1. december, og den 30. november skyndte De og Deres stats- og regeringschefskolleger Dem at vedtage en ordning, som overfører vores bankdata til USA. Hvis det er et eksempel på, hvordan Stockholmprogrammet vil udvikle sig i fremtiden – et program til sikring af vores borgerlige rettigheder, sikkerhed og frihed – så får vi det indtryk, at gennemførelsen af programmet virkelig vil få vægtskålen til at synke, og at friheden og de borgerlige frihedsrettigheder vil være truet.

Det er en plet på Deres formandskab. Det er også en plet på begyndelsen af Lissabontraktaten, som giver Europa-Parlamentet flere beføjelser, og jeg vil gerne have en forsikring fra Dem om, at De for fremtiden vil udvise mere respekt for de borgerlige rettigheder, for borgerne og for Europa-Parlamentet.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand! Vi vil forsøge at bedømme det svenske formandskab retrospektivt set på en afstand af 10-20 år. Man vil betragte Lissabontraktatens ikrafttræden som den vigtigste begivenhed. Denne traktat skaber den retlige ramme for en superstat, hvor 500 millioner menneskers liv kontrolleres fra et centralt sted, og hvor nationalstaterne langsomt forsvinder. Den vej, der førte dertil, var antidemokratisk. Denne idé blev forkastet ved tre folkeafstemninger, før den påtvungne anden irske folkeafstemning og opnåelsen af Vaclav Klaus' underskrift gjorde det muligt at gennemføre den. Flertallet af Europas befolkninger forkastede denne idé, og de ønsker at beholde nationalstaten. Derfor er jeg overbevist om, at historiebøgerne vil beskrive denne periode som et frustreret forsøg på at opbygge et imperium.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Når vi drøfter rådsformandskabet, taler vi ofte som om formandskabet var Den Europæiske Union. Men rådsformandskabet er ikke EU, det er en vigtig leder af en europæisk institution. Derfor vil jeg bede alle om at være lidt mere fair og besindige.

Rådsformandskabet har gjort et godt stykke arbejde i det sidste halve år. Det har bidraget til, at der er blevet åbnet et nyt kapitel i EU's succeshistorie. Men ingen af os ønsker et Europa af regeringer. Vi arbejder på at skabe borgernes Europa og på et tættere samarbejde mellem institutionerne og de forskellige dele af EU. Vi er alle en del af EU.

Den interinstitutionelle debat er afsluttet, de nye stillinger er blevet besat, og med hensyn til nogle få vigtige punkter er Rådet bragt i position til, at vi kan fortsætte arbejdet. Lad os rette blikket mod fremtiden. Der blev sagt, at vi har et stort problem, fordi der endnu ikke er blevet taget hensyn til Lissabontraktatens ikrafttræden i Rådets arbejdsmetoder. Rådet har større mulighed for at påvirke Europa-Parlamentet og dets udvalg, end Europa-Parlamentet har for at påvirke arbejdsgrupperne og rådsmøderne. Også her forlanger vi ligebehandling af de to institutioner, for vi er ligeværdige lovgivere.

Ja, det var et forkert skridt – indholdet kan vi diskutere – at haste SWIFT igennem kun en dag før ændringerne i Parlamentets beføjelser i den fælles beslutningsprocedure. Man har endnu ikke afsluttet arbejdet i forbindelse med afgørelsen om et finansmarkedstilsyn. Der skal foretages forbedringer, vi har brug for udøvende beføjelser, vi har brug for mere europæisk tilsyn med grænseoverskridende institutioner, og der skal opnås en bedre koordinering mellem medlemsstaterne, Kommissionen og Den Europæiske Centralbank i Baselkomitéen, for ellers vil der blive oprettet en parallel struktur.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne gratulere det svenske formandskab med dets arbejde, især hvad angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

Lissabontraktatens ikrafttræden er et kvalitativt skridt fremad, og det betyder, at de kommende formandskaber – Spanien, Belgien og Ungarn – kan fortsætte i samme spor som det svenske formandskab, der gjorde en forskel med Stockholmprogrammet og udarbejdelsen af en handlingsplan.

Lissabontraktaten kræver samarbejde mellem Kommissionen, Rådet og Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter i medlemsstaterne (artikel 17 i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 295 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde), og i den forbindelse vil jeg gerne henlede opmærksomheden på tre punkter, der er blevet understreget af det svenske formandskab.

For det første drejer det sig om den uklarhed, der omgiver koordinatoren for antiterrorisme og ulovlig menneskehandel, og hvorvidt denne person hører under Kommissionen, eller om vedkommende er underkastet Europa-Parlamentets kontrol.

Det andet spørgsmål vedrører den eksterne dimension i forbindelse med de grundlæggende rettigheder, som nu vil være en tværgående dimension i den europæiske politik. Vi har en kommissær for grundlæggende rettigheder og retfærdighed, men vi har også en Tjeneste for EU's Optræden Udadtil, som skal arbejde for menneskerettighederne og engagere sig stærkt i forsvaret af de grundlæggende rettigheder.

Det tredje punkt vedrører Schengenområdet for personers frie bevægelighed. Vi mener, at det forhold, at man har tillagt evalueringen og overvågningen af den europæiske pagt om indvandring og asyl stor betydning, hvilket også er tilfældet for politikken om kontrollen ved de ydre grænser (asyl, immigration og bekæmpelse af organiseret kriminalitet) vil bevirke, at vi får oprettet dette område med fri bevægelighed for personer og menneskerettigheder, og at vi således vil kunne færdiggøre det indre marked og realisere vores europæiske projekt.

Lena Ek (ALDE). – (SV) Hr. formand! Det er aldrig let at bygge broer. Det er især svært, når vi skal have 27 medlemsstater og 500 millioner mennesker til at gå over disse broer fra det gamle EU til et mere åbent, gennemsigtigt og demokratisk EU under den nye Lissabontraktat, nu hvor Europa-Parlamentet har fået meget større indflydelse.

I efteråret skulle vi håndtere både en klimakrise og en beskæftigelseskrise. Ikke desto mindre er det lykkedes det svenske formandskab at få en række utrolig vigtige lovgivninger om energieffektivitet på plads. Det glæder mig især, at EU nu har indført energimærkning af husholdningsapparater. Andre eksempler på ny lovgivning omfatter energieffektivitetskrav for bygninger og miljømærkning af bildæk.

Til slut vil jeg gerne takke regeringen for et effektivt og sammenhængende formandskab. Jeg vil især gerne udtrykke min respekt for EU-ambassadør Ulrika Barklund Larsson, som så pludselig blev taget fra os i efteråret. Hun gjorde et fantastisk stykke arbejde, og vi vil savne hende.

Tilbage står nu at afslutte klimakonferencen i København – den sidste og den vigtigste opgave, som har de største konsekvenser på lang sigt. Held og lykke!

Mario Mauro (PPE). – (IT) Hr. formand, hr. Reinfeldt, mine damer og herrer! Der er en række af konklusioner fra det sidste møde i Det Europæiske Råd, som vi skulle kunne blive enige om, og som kan beskrives som opmuntrende for den nærmeste fremtid.

For det første er der spørgsmålet om immigration. Det har vist sig, at det er nødvendigt at gøre adgangen til EU mere effektiv og i den sammenhæng garantere borgernes sikkerhed. For at kunne gøre det behøver vi en integrationspolitik. Det er med andre ord nødvendigt at finde den rigtige balance mellem medlemsstaternes behov og det menneskelige drama, immigranternes produktive potentiale.

Dernæst nævnte man et Europa med ansvar og solidaritet på immigrations- og asylområdet. I denne forbindelse er det opmuntrende at se, at Rådet har understreget, at det er tvingende nødvendigt at bekæmpe ulovlig immigration først og fremmest i medlemsstaterne med ydre grænser og især i syden. Det betyder, at man skal være fælles om ressourcerne og problemerne. Men det faktum overskygges desværre alt for ofte af selvished og mangel på mod.

Et andet aspekt, som jeg mener vi skal prioritere på dette tidspunkt med økonomisk krise, hvor vi stadig ikke kan se lyset for enden af tunnelen, er at få sat nyt skub i Lissabonstrategien. Vi skal igen sættes i stand til at konkurrere med de nye økonomier både finansielt og handelsmæssigt så hurtigt som muligt. Kun et avanceret forsknings- og informationssystem vil gøre det muligt for os at tage dette skridt, som er så afgørende for os og især for de kommende generationer.

Jeg noterer mig med glæde, at den nye metode, som Rådet nævnte, sigter på at styrke forbindelsen mellem de nationale foranstaltninger og EU-foranstaltninger og at styrke det nationale ejerskab gennem en mere aktiv inddragelse af arbejdsmarkedets parter og af regionale og lokale myndigheder, hvilket kan resumeres med ét ord, nemlig nærhedsprincippet.

Jeg mener imidlertid stadig, at der skal gøres mere for at sætte familien, folk og mellemgrupper i centrum for Europas økonomiske genopretning. For det er kun folk, kun mænd og kvinder, der har den fornødne ægte dynamik, som kan puste nyt liv i de mange områder af vores sociale liv, som nu er tynget af en pessimisme, som alt for ofte kommer fra institutionerne.

Ivari Padar (S&D). – (ET) Hr. formand! Jeg vil først gerne takke formanden for godkendelsen af Østersøstrategien, som helt bestemt er meget vigtig for mit land, men jeg vil gerne bruge lidt længere tid på tre ting vedrørende finansspørgsmålet.

Først vil jeg gerne takke for de bestræbelser, der er gjort vedrørende reguleringen af det europæiske finanssystem, og jeg vil ligeledes opfordre Europa-Parlamentet til for sit vedkommende at støtte dette fuldt ud.

For det andet skal det nævnes, at EU og medlemsstaterne i bestræbelserne på at kontrollere finanskrisen har gennemført en række exceptionelle foranstaltninger, hvilket er meget positivt. Vi kan allerede konstatere en stabilisering af økonomien. Men jeg er samtidig enig med Rådet i, at situationen endnu ikke er stabil nok til at indstille støtteforanstaltningerne. Det, vi kan lære af krisen, er efter min mening, at bankerne er nødvendige, og de ydelser, de leverer, er nødvendige. Derfor skal vi ikke gå for langt i bestræbelserne på at straffe dem, men bankaktiviteter bør baseres på, hvad der sker i realøkonomien og ikke på et virtuelt interbankmarked, hvilket var hovedårsagen til den nylige krise. Derudover skal vi se på spørgsmålet om udbetaling af bonusser til bankfolk. Det er et spørgsmål, som er særdeles aktuelt i Estland.

For det tredje vil jeg i forbindelse med dette sige, at jeg støtter opfordringen til Den Internationale Valutafond om at overveje at indføre en afgift på globale finansielle transaktioner, Tobinafgiften, således at samfundet kan få penge tilbage i tider med fremgang. Jeg er enig i, at det er nødvendigt at forny de økonomiske og sociale aftaler mellem de finansielle institutioner og det samfund, de betjener, og tilgodese samfundet mere i gode tider og beskytte det mod risici.

Paulo Rangel (PPE). – (PT) Hr. formand! Jeg vil begynde med at lykønske det svenske formandskab og især statsminister Reinfeldt både på vegne af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og den portugisiske delegation i PPE-Gruppen.

Det er vores opfattelse, at det svenske formandskab har været en næsten fuldstændig succes på fire grundlæggende områder. For det første på det institutionelle område, hvor det svenske formandskabs bidrag var meget professionelt og på højde med det niveau, vi forventer i EU. Det gælder Lissabontraktatens ikrafttræden, det yderst vellykkede valg af formanden for Kommissionen og alt, hvad der vedrører

ratificeringen. For et land som Portugal, som spillede en afgørende rolle i godkendelsen af Lissabontraktaten, var det svenske formandskabs bidrag uvurderligt.

For det andet skal jeg nævne klimadagsordenen, hvor Kommissionens indsats naturligvis også var meget vigtig. Efter min opfattelse, og det samme er tilfældet for en række af mine kolleger i PPE, er spørgsmålet om klimaforandringerne det område, hvor EU har haft størst succes. EU står i første række i den globale kamp, og det kan vi takke både det svenske formandskab og formanden for Kommissionen for. Disse resultater er også meget positive.

For det tredje er der finansreguleringen. Især fik vi på det sidste møde i Rådet et resultat, som vi betragter som et afgørende fremskridt, og som måske vil få stor betydning for overvindelsen af krisen. Jeg vil derfor også viderebringe vores tak for, at der er opnået enighed på det område. Til sidst vil jeg gerne nævne et område, som for mig personligt er meget vigtigt. Det drejer sig om Stockholmprogrammet og dermed området med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Jeg fulgte både Tampereprocessen og efterfølgende især Haagprocessen. Jeg betragter Stockholmprogrammet som absolut nødvendigt, og jeg vil gerne lykønske det svenske formandskab og statsminister Reinfeldt med det.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Hr. formand! Resultaterne af det svenske formandskab er positive. De falder sammen med Lissabontraktatens ikrafttræden, som markerer afslutningen på det regeringssamarbejde, som har voldt os problemer i så mange år, og de varsler begyndelsen til en mere integreret og sammenhængende politik.

Det svenske formandskab er ligeledes kendetegnet ved udarbejdelsen af Stockholmprogrammet og de beslutninger, der blev truffet under finanskrisen, og det er vigtige kernepunkter i den fremtidige udvikling i vores arbejde.

Samtidig er valget af formand for Kommissionen og de udnævnelser, der er blevet foretaget, som alle er meget vigtige for det videre arbejde efter Lissabontraktaten, især vigtige og interessante for Europa-Parlamentet, og de udgør positive og væsentlige elementer.

Europa-Parlamentet har fået en ny lovgivningsrolle side om side med Det Europæiske Råd. Det markerer en ny udvikling, hvor vi alle skal yde en større og mere sammenhængende indsats.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Hr. formand! Jeg gratulerer det svenske formandskab med dets prisværdige ledelse i det sidste halve år.

Med hensyn til Stockholmprogrammet vil jeg gerne understrege, at det forsøger at sætte skub i en længe ønsket fælles immigrationspolitik.

I 2008 var der i EU 515 terroristangreb i 11 medlemsstater. Bekæmpelse af terrorisme og beskyttelse af ofre skal derfor medtages blandt prioriteterne på vores politiske dagsorden, og disse to ting skal udgøre en separat, særlig kategori under Stockholmprogrammet.

For det andet lever der otte millioner ulovlige immigranter i området med frihed, sikkerhed og retfærdighed. I den forbindelse skal vi styrke udviklings- og samarbejdspolitikkerne med oprindelses- og transitlandene. EU skal arbejde for indgåelse af tilbagesendelses- og genindrejseaftaler med lande som Marokko, Algeriet og Libyen. Den fremtidige handlingsplan for gennemførelsen af Stockholmprogrammet, der vil blive fremlagt i midten af juni, skal tage disse aspekter med i betragtning.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg vil også gerne tilslutte mig den tak, som er blevet det svenske formandskab til del, og især vil jeg gerne takke hr. Reinfeldt personligt for hans effektivitet og også for den fremragende måde, hvorpå han har fået gennemført formandskabets prioriteter.

Det, der er af særlig stor betydning for Europas borgere, er naturligvis det arbejde, der gøres for at begrænse virkningerne af den økonomiske og finansielle krise. Det drejer sig om støtte til erhvervslivet for at få gang i beskæftigelsen og skabe de nødvendige forudsætninger for de små og mellemstore virksomheders udvikling, og det drejer sig om at fjerne årsagerne til krisen, især på finansmarkederne, således at de ikke vil gentage sig i fremtiden. Det forekommer mig, at det europæiske tilsyn på dette område er utilstrækkeligt, og her skal vi som demokratisk valgt institution forsøge at påvirke de etiske standarder, der gælder for dem, der fører tilsyn med banker og finansielle institutioner.

Med hensyn til topmødet i København er jeg fuldstændig enig i hr. Barrosos udtalelser. Det er virkelig nødvendigt, at alle de vigtige økonomiske aktører arbejder sammen, hvis man skal kunne nå de mål, man har sat sig for topmødet.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand! Jeg var ordfører for direktivet om bygnings energimæssige ydeevne, som jeg i andenbehandlingen forhandlede med det svenske formandskab om. Det er en meget vigtig betænkning for EU's fremtid og bekæmpelsen af klimaforandringerne. Den har også betydning for konferencen i København, men den er især vigtig på grund af de 2,7 millioner arbejdspladser, der kan skabes i denne sektor inden 2020.

Hvad angår komitologi, er der i henhold til Lissabontraktaten blevet påbegyndt forhandlinger om en interinstitutionel aftale om de beføjelser og procedurer, der uddelegeres af Kommissionen. I lyset af at Lissabontraktaten skaber et nyt grundlag, både når det gælder klimaforandringerne og en fælles energipolitik, håber jeg, at vi også kan forvente, at Kommissionen vil fremlægge et arbejdsprogram for de næste fem år, således at de kommissærer, vi lytter til, også kan reagere på disse udfordringer.

Til slut vil jeg gerne nævne ophævelsen af hindringerne for arbejdskraftens frie bevægelighed, når det gælder arbejdstagere fra de nye medlemsstater, som bør være en sidste handling fra det svenske formandskabs side.

Formanden. – Jeg undskylder over for hr. Balčytis og hr. Luhan: Jeg kan ikke efterkomme Deres anmodning, da der allerede er mange talere på listen, og vi ikke har tid nok til, at alle kan få ordet. De må vente til en anden gang. Jeg undskylder endnu en gang.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke det svenske formandskab, som på retfærdig og ansvarlig vis har ledet EU på et tidspunkt, som De sagde, med institutionelle ændringer og en økonomisk og finansiel krise. Men formandskabet forspildte måske en chance til i denne periode at fremme en bredere diskurs om en anden socioøkonomisk model end den, der førte til denne krise. Sverige ved meget mere om dette end mange andre lande.

De har ligeledes måttet gøre den bitre erkendelse, at der er grænser for, hvor enigt EU kan handle, især da vi valgte EU's ledelse. De har fastlagt nogle få nye standarder på det udenrigspolitiske område, f.eks. i Mellemøsten, og jeg gratulerer Dem med det resultat. Jeg takker også for Deres indsats med hensyn til EU's udvidelse og for sammen med Kommissionen at have afklaret nogle udestående spørgsmål, som stod i vejen for denne proces. Det var et godt stykke arbejde!

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Hr. formand, hr. Barroso, hr. Reinfeldt! Jeg vil gerne høre, hvad hr. Reinfeldt mener om trojkaens konklusioner, eftersom stats- og regeringscheferne besluttede at oprette denne trojka for at skabe kontinuitet i formandskabet. De afslutter nu trojkaen mellem Frankrig, Den Tjekkiske Republik og Sverige, og jeg vil gerne høre, hvad De mener om dette instrument, og hvilke konklusioner De drager af det.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Hr. formand! Vi mødes her i Parlamentet hvert halve år for at opsummere et andet lands resultater ved afslutningen af dets ledelse af EU.

Det svenske formandskab vil blive husket i historiebøgerne, fordi man under dette formandskab fik gennemført EU-forfatningen, som nogle havde kæmpet for i næsten 10 år, og som i sin nuværende form er kendt som Lissabontraktaten. Det blev gjort mod mange nationers vilje. Resultatet af folkeafstemningerne i Frankrig, Holland og Irland blev demonstrativt affærdiget. Man indførte princippet med et demokratisk underskud, som muliggør kontrol fra oven, under det påskud, at det skulle forbedre EU's administrative mekanismer. De første ændringer vedrørende valget af folk til de nye stillinger i EU har indtil videre medført et organisatorisk kaos og vakt almindelig munterhed i Europa og i verden. Det svenske formandskab efterlader reelt Unionen i en tilstand af usikkerhed og kaos.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke det svenske formandskab for de visioner om et Europa fokuseret på borgerne, der er nedfældet i Stockholmprogrammet. Vi kan aldrig tydeligt nok understrege den historiske betydning af, at vi endelig har en vision, der lever op til vores borgers bekymringer, hvad angår deres sikkerhed, og som samtidig respekterer de individuelle rettigheder. Vi kan nu endelig se frem til et Europa for borgerne, et borgernes Europa.

Jeg vil ligeledes hilse Det Europæiske Asylstøttekontor velkommen. Det er et vigtigt og konkret skridt til at hjælpe de lande, der ønsker at bekæmpe ulovlig immigration, samtidig med at de ønsker at føre en mere menneskelig immigrationspolitik. Vi vil have Stockholmprogrammet i fem år, og jeg håber, at vi nu kan gå

over til at gennemføre det. Jeg takker det svenske formandskab. Det vil præge vores arbejde i de næste fem år.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Hr. formand! Det svenske formandskabs indsats har været fremragende, og det vil jeg gerne takke statsministeren for. Den endelige afslutning på ratificeringsprocessen af Lissabontraktaten løste den beklagelige og skammelige minikrise, hvor den tjekkiske præsident Klaus var impliceret. Denne situation var en følge af den politiske fejl, der blev begået under udvidelsesprocessen, hvor EU ikke på et tidligt tidspunkt erklærede, at de 13 diskriminerende Benes-dekreter var moralsk uholdbare. Den anden vigtige begivenhed var, at det lykkedes for EU at fastlægge en enig holdning til forhandlingerne om klimaforandringerne. USA og Kina har endnu ikke forstået det, men EU forstår klart, at fremtiden tilhører dem, som nu fører an i en grøn økonomisk udvikling. Vi må ikke glemme, at den eneste grund til at EU kunne nå sine mål var, at de nye medlemsstater havde reduceret deres emissioner betydeligt. Den tredje vigtige begivenhed var, at man startede tiltrædelsesforhandlingerne med Serbien, og at Serbien, Makedonien og Montenegro fik visumfritagelse. Jeg vil gerne takke det svenske formandskab for at have skabt et fremragende grundlag for den næste trojka mellem Spanien, Belgien og Ungarn.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Hr. formand, hr. Barroso, hr. Reinfeldt! Jeg vil først gerne lykønske det svenske formandskab med de seks måneders hårde og meget ambitiøse arbejde, det har udført, især ved sammen med stats- og regeringscheferne og inden for rammerne af G20 at have sikret en fælles og ambitiøs holdning til spørgsmålet om finansregulering.

Med hensyn til konferencen i København kan vi konstatere, at EU også her har en ambitiøs, meget høj, meget proaktiv fælles holdning. Jeg vil derfor gerne udtrykke min støtte til denne holdning og disse beslutninger. Europa har været drivkraften bag forslaget, forhandlingen og indgåelsen af vigtige aftaler vedrørende den finanskrisen, som har ramt hele Europa.

Det Europæiske Råd udtalte sig ligeledes i sidste uge om arkitekturen til det nye finanstilsyn, og forhandlingerne med Europa-Parlamentet er blevet påbegyndt, da Europa-Parlamentet fra nu af også vil have et medansvar for at overvåge gennemførelsen af de beslutninger, der blev truffet i Pittsburgh.

Finanskrisen har afsløret svaghederne i vores finanstilsynssystem. Tanken var at sikre en bedre koordinering, men også at forny og styrke de europæiske myndigheders beføjelser, og det haster.

Jeg håber – og her henvender jeg mig til Kommissionen – at vi fortsat vil være vagtsomme og blive ved med at være ambitiøse, når vi gennemfører vores beslutninger.

Diane Dodds (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg vil her til formiddag på vegne af den nordirske fiskeriindustri udtrykke min dybe skuffelse over, at man har pålagt industrien endnu en nedskæring. Meddelelsen fra Rådet i går aftes om, at man har vedtaget en nedskæring på 9 % for jomfruhummer i område 7A er et bittert slag for fiskeriindustrien i Nordirland.

Det er en skrøbelig industri på grund af genopretningsprogrammet for torsk og på grund af nedskæringerne i antallet af dage til søs. Det er en industri, som har været helt afhængig af jomfruhummer. Denne nedskæring på 9 % vil være katastrofal, og det er særlig bittert i år, da de videnskabelige data skulle have gjort det muligt for Kommissionen at foretage en roll-over.

Jeg mener, at det spanske formandskabs prioritet i det kommende halve år skal være en reform af den fælles fiskeripolitik, således af beslutninger som denne kan træffes på regionalt plan af lokalt ansvarlige folk, og ikke af bureaukraterne i Bruxelles.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Hr. formand! Der er sket positive ting i EU under det svenske formandskab, som fandt sted på et vanskeligt tidspunkt med kriser og forventninger om godkendelse af Lissabontraktaten. Men jeg er ikke enig i, at vi nu har en anderledes Union, en ny Union. Vi har højest en fornyet Union. For traktatens generelle bestemmelser skal suppleres ikke blot med et detaljeret indhold, men også med konkrete praktiske løsninger. Det er vigtigt at præcisere fordelingen af beføjelserne på de forskellige nøglestillinger og forbindelserne mellem EU's institutioner, herunder Europa-Parlamentets nye rolle.

Jeg frygter eventuelle begrænsninger for de skiftende formandskaber, som varetages af medlemsstaterne. Denne rolle som leder af EU er noget medlemsstaterne forbereder sig på og gennemfører med stor beslutsomhed. Hvis vi ikke ved siden af den faste formand for Det Europæiske Råd også har en leder fra det land, der har formandskabet, som vil komme her og fremsætte redegørelser, vil Unionen være ufuldstændig, og den vil miste en del af sin mangfoldighed. De lande, der leder, skal stadig udvise kreativitet og inspirere

til ny handling, og den faste formand for Det Europæiske Råd skal sikre, at der er kontinuitet og sammenhæng i EU's arbejde.

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

Fredrik Reinfeldt, *formand for Rådet*. – (EN) Hr. formand! Vi nærmer os nu afslutningen på denne forhandling, og som det er blevet sagt, nærmer vi os også afslutningen på det sidste formandskab efter rotationsprincippet. José Manuel Barroso og jeg tager snart af sted til København, så jeg har blot en bemærkning til de finansielle ressourcer, da det spørgsmål efter min mening vil komme til at stå i centrum for drøftelserne med udviklingslandene.

Vi lagde et tal på bordet – 2,4 mia. EUR årligt – mellem 2010 og 2012. Det var vigtigt for os at sige, at dette beløb gælder for disse år, øremærket for 2010-2012, og det vil også kunne bruges til klimabeskyttelse.

Drøftelsen om, hvordan vi kan opfylde milleniummålsætningerne er vigtig. Jeg vil gerne understrege, at medlemsstaterne er blevet enige om, at vi skal give tilsagn om kollektivt at udbetale 0,56 % af EU's BNI i 2010, dvs. allerede næste år, og at vi skal nå op på FN-niveauet på 0,7 % i 2015 for den officielle udviklingsbistands vedkommende.

Det er spørgsmål, der ligger i medlemsstaternes hænder. Det er klart, at mange medlemsstater ligger under dette tal i dag. Sverige er med i en meget eksklusiv klub, når det drejer sig om udviklingsbistand, næsten alene med 1 % af BNI. Når vi diskuterer disse tal, skal vi også huske på, at der er forskelle mellem landene.

Vi gjorde det frivilligt for medlemsstaterne at give de midler, de kunne give. Det glæder mig meget at kunne meddele, at alle 27 medlemsstater ydede et bidrag til denne hurtige startfinansiering. I nogle tilfælde var beløbene meget små, men den europæiske stemme kan høres i den forstand, at alle faktisk bidrog.

Jeg vil også takke for samarbejdet med Parlamentet. Det er fjerde gang under det svenske formandskab, at jeg som statsminister har talt i Parlamentet. Men det kan overhovedet ikke måle sig med det antal gange, Cecilia Malmström har været i Parlamentet, for hun har været her 25 gange for at tale med Dem. Samlet har formandskabet talt i plenarmøderne mere end 43 gange under vores formandskab, og vi har været i udvalgene 44 gange.

Det er også vigtigt i forbindelse med drøftelserne om åbenhed og godt samarbejde mellem institutionerne. Vi vidste, at det var vigtigt at have gode forbindelser til Europa-Parlamentet. Vi forberedte os på at være til stede, at være her og svare på spørgsmål, og vi takker Dem for dette virkelig gode samarbejde.

Formanden. – Hr. statsminister! Om to uger udløber Deres formandskab for EU. Tak for Deres arbejde og Deres energi. Vi ved, at De ikke har haft noget let formandskab. Som vi hørte fra medlemmerne og i de mange synspunkter, der kom til udtryk, har det været et vellykket formandskab. Jeg vil gerne takke Dem personligt og også hele den svenske regering. Vi har i de sidste uger for første gang i historien oplevet, hvordan de nye forbindelser fungerer efter Lissabontraktatens ikrafttræden.

Endnu en gang tak. Vi vil huske Deres formandskab.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne besvare nogle af de konkrete spørgsmål fra de medlemmer, som stadig er her.

Hr. Severin talte f.eks. om den økonomiske, sociale og territoriale sammenhørighed, og jeg vil gerne understrege det, han sagde. I den første drøftelse, vi havde i Det Europæiske Råd om den fremtidige EU-strategi for 2020, blev man enige om, jf. punkt 18 i konklusionerne, at man skulle sætte alt ind på at sikre økonomisk, social og territorial samhørighed og ligestilling mellem mænd og kvinder. Det er vigtigt, at dette er med fra starten af drøftelserne om EU-strategien for 2020. Naturligvis skal hovedvægten lægges på konkurrenceevnen og nødvendigheden af at håndtere de globale udfordringer, vi står over for, men vi skal samtidig fremme økonomisk, social og territorial samhørighed i EU. Det vil være meget vigtigt ikke blot for denne strategis udformning, men også for de næste finansoverslag.

Hr. Karas og fru Dati rejste et andet konkret spørgsmål vedrørende de europæiske tilsynsmyndigheder. Jeg vil gerne udtale mig helt klart. Vi er særdeles glade for, at det lykkedes Det Europæiske Råd at opnå enstemmighed på dette område. For at sige det lige ud, ville det for et stykke tid siden have været utænkeligt, at alle medlemsstaterne kunne blive enige om en tekst om et europæisk finanstilsyn. Men når det så er sagt,

og samtidig med at jeg erkender, at nogle af vores forslag var lidt delikate i deres indhold, er det alligevel min opfattelse, at Kommissionens tekst er blevet udvandet lidt for meget. Kommissionens forslag indeholdt en enkel og anvendelig fiskal sikkerhedsklausul, netop fordi dette er et meget følsomt spørgsmål. Jeg beklager, at man i to ud af de tre situationer, hvor Kommissionen havde foreslået det, har fjernet myndighedernes beføjelser til at sende afgørelser direkte til de enkelte finansielle institutioner.

Jeg beklager, at spørgsmålet om krisesituationer er blevet politiseret ved at give Rådet ansvaret for at erklære, hvorvidt der eksisterer en krisesituation, og jeg beklager ligeledes, at omfanget af de europæiske tilsynsmyndigheders direkte tilsyn er blevet begrænset til udelukkende at gælde for kreditvurderingsinstitutter. Jeg håber, at Europa-Parlamentet i den næste forhandlingsrunde vil styrke og igen bringe ligevægt i bestemmelserne for disse områder.

Jeg kommer ind på konferencen i København, og jeg vil gerne gøre det helt klart, at det var meget vigtigt, at Det Europæiske Råd bekræftede de tidligere tilsagn om, at vi er parate til at gennemføre en reduktion på 30 % i 2020 i forhold til 1990-niveauet, forudsat at de andre udviklede lande forpligter sig til tilsvarende emissionsreduktioner, og at udviklingslandene yder et passende bidrag i overensstemmelse med deres ansvar og respektive kapaciteter.

Vi vil fortsætte med at vurdere andre landes beredskabsplaner og træffe denne afgørelse i København, når tiden er inde. På mødet i Det Europæiske Råd nævnte jeg muligheden for at have lidt fleksibilitet i vores tilbud, nemlig muligheden for at afstikke nogle veje til perioden efter 2020. Denne forhandling drejer sig ikke kun om 2020, den vedrører også tiden efter 2020. Så vi bør have lidt fleksibilitet med hensyn til de veje, vi kan gå efter 2020. Det er med det in mente, at vi tager til København. Vi ønsker ikke blot en meget ambitiøs aftale, vi ønsker en virkelig global aftale.

Formanden. – Hr. Barroso! Jeg vil endnu en gang gerne takke Dem, og jeg vil takke statsminister Reinfeldt, fru Malmström, som er tidligere medlem af Europa-Parlamentet, og hele den svenske regering for deres meget aktive samarbejde med Europa-Parlamentet.

Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jeg vil gerne gratulere det svenske formandskab med konstruktivt og effektivt at have gennemført målsætningerne i sit program. Sverige har lagt et stort arbejde i bestræbelserne på at sikre, at Lissabontraktaten kunne træde i kraft den 1. december i år, og det betyder, at Den Europæiske Union vil blive mere demokratisk, mere effektiv og mere åben. Jeg er overbevist om, at traktaten vil forbedre kontinuiteten, og at den vil styrke EU's rolle på den internationale scene.

EU-strategien for Østersøregionen blev godkendt under det svenske formandskab. Jeg er glad for, at der er blevet afsat finansielle midler til gennemførelsen af EU-strategien for Østersøregionen. Som litauer kender jeg kun alt for godt de udfordringer, som Østersøregionen står over for i dag. En af disse udfordringer er, hvordan man bedst kan beskytte miljøet i Østersøregionen. En anden udfordring er, hvordan Østersøregionen kan udvikle sig til at blive en større drivkraft for økonomisk vækst og udvikling.

Vi finder allerede i dag de første svar på disse spørgsmål i EU-strategien for Østersøregionen, som blev vedtaget under det svenske formandskab. Det er den første i en række af europæiske makroregionale udviklingsplaner, ved hjælp af hvilke vi håber at kunne forbedre regionens miljø og styrke dens konkurrenceevne. Stockholmprogrammet er et af de vigtigste prioritetsområder, som Sverige fik gennemført. Dette femårsprogram vil skabe de nødvendige forudsætninger for yderligere at udvikle området med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Det halve år med det svenske formandskab under statsminister Reinfeldt var en stor succes, og det var fremragende.

Det svenske formandskab spillede en afgørende rolle i Lissabontraktatens ikrafttræden. Det bragte derved næsten et årti med diskussion og institutionelt dødvande til ophør og åbnede dermed døren for nye muligheder i Europa.

Bekæmpelse af klimaforandringerne har altid stået øverst på Sveriges dagsorden. EU fører an på dette område, hvilket afspejles i dets ambitiøse forslag om at reducere emissionerne med 80 % i 2050. Der blev også opnået enighed om at give udviklingslandene 7,2 mia. EUR i de næste tre år.

Det svenske formandskab har imødegået den økonomiske krise og finansuroen med sunde, realistiske foranstaltninger. Konfronteret med den største finanskrisen siden 1930'erne vedtog EU hurtigt særlige hjælpeforanstaltninger. Arbejdet med at "forebygge" fremtidige kriser er blevet udført med oprettelsen af en ny finanstilsynsstruktur.

Det svenske formandskab har bidraget til at finde løsninger på krisen og har gjort Europa stærkere, således at Europa kan fortsætte med at arbejde for fred, succes og retfærdighed.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det er rigtigt, at det var under det svenske formandskab, at der blev gennemført store institutionelle forandringer, især Lissabontraktatens ikrafttræden. Det skete efter den lange proces med at sætte den irske befolkning under pres for at få dem til at skifte mening i den anden folkeafstemning, som de var nødt til at afholde.

Men selv for dem, som virkelig ønsker at se en form for europæisk integration, der bliver mere og mere neoliberal og føderalistisk, er det uacceptabelt overhovedet ikke at nævne den frygtelige sociale situation, som Europa oplever, og som klart kan ses i stigningen i arbejdsløsheden med over fem millioner på bare et år. Det betyder, at der nu er 23 millioner mennesker, der står uden arbejde.

Det var karakteristisk, at man fokuserede på begyndelsen af drøftelserne af EU-strategien for 2020 og totalt glemte evalueringen af den såkaldte Lissabonstrategi, som blev godkendt for 10 år siden, og som lovede guld og grønne skove. Det var sikkert for ikke at skulle nævne årsagerne til den største økonomiske og sociale krise i de seneste årtier, en krise der var affødt af liberaliseringen og fleksibiliteten i arbejdskraften, som har ført til usikkert og dårligt betalt arbejde og øget arbejdsløshed.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) En vurdering af det svenske formandskab giver et meget positivt resultat. Formandskabets største succes var naturligvis at få afsluttet ratificeringsprocessen af Lissabontraktaten. Som medlem af Udvalget om Retlige Anliggender betragter jeg også det kompromis, man nåede frem til i Rådet, om EU-patenter og en integreret fælles europæisk patentdomstolsordning som positivt.

Drøftelserne om et fælles patent for hele EU har pågået længe. Det er på høje tid, at der fastlægges særlige regler på dette område, da mangelen på ensartede bestemmelser er en hindring for det europæiske erhvervslivs udvikling og svækker dets konkurrencedygtighed i forhold til f.eks. amerikanske virksomheder. Vi har mange gange tidligere set, hvor vanskeligt det er at forlige alle medlemsstaternes interesser i spørgsmålet om EU-patentet, og derfor er jeg det svenske formandskab så meget desto mere taknemmelig for det kompromis, som, for øjeblikket kun på politisk plan, er opnået.

Lissabontraktaten giver EU et retsgrundlag til at vedtage en lovgivning om intellektuel ejendomsret og foreskriver, at der skal vedtages passende standarder under den almindelige lovgivningsprocedure. Vi vil derfor under det kommende spanske formandskab få en meget interessant forhandling i Parlamentet vedrørende det kompromis, der blev udarbejdet i december i år.

Zita Gurmai (S&D), skriftlig. – (EN) Der er blevet givet grønt lys for Lissabontraktaten, hvilket har skabt de nødvendige forudsætninger for institutionelle reformer. Det var det svenske formandskabs rolle at bane vejen for Lissabontraktatens bestemmelser. Det klarede denne udfordring. Det er det kommende formandskabs opgave at sikre, at de nye strukturer kan fungere effektivt. I denne sammenhæng bør alt sættes ind på at sikre økonomisk, social og territorial samhørighed og ligestilling mellem mænd og kvinder. Det er efter min mening vigtigt at understrege, at chartret om grundlæggende rettigheder er bindende i henhold til traktaten, således at menneskerettighederne (herunder ligestilling mellem mænd og kvinder) og spørgsmål om antidiskriminering bedre kan håndhæves via retssystemet.

Endnu en succes var udarbejdelsen og godkendelsen af Stockholmprogrammet, der omhandler kernespørgsmål, og som kan opfattes som en pragmatisk handlingsplan for et mere sikkert og et mere åbent Europa baseret på fælles værdier, principper og aktioner.

Jeg vil gerne understrege, at selv om ligestilling mellem mænd og kvinder ikke var en prioritet, spillede det svenske formandskab også en rolle her, idet antallet af kvindelige kommissærer blev forhøjet, og der blev udnævnt en kvindelig højtstående repræsentant.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (RO) Lissabontraktaten har forstærket Parlamentets rolle i den europæiske beslutningstagningsproces og dermed ligeledes denne institutions legitimitet i de europæiske borgeres øjne. Jeg gratulerer det svenske formandskab med den store indsats, der blev gjort for den nye Lissabontraktats ikrafttræden. Jeg hilser desuden også udviklingen inden for retlige og indre anliggender

velkommen. Stockholmprogrammet, som er blevet udarbejdet i de seneste måneder, og som blev godkendt af Det Europæiske Råd den 10.-11. december, indeholder den nye referenceramme for dette område for perioden 2010-2014. Det glæder mig at kunne konstatere, at Rådet tog Parlamentets henstillinger med i betragtning. Jeg tænker her især på udvidelsen af Schengenområdet til at omfatte alle EU-lande, hvilket nu bliver en prioritet for EU's indenrigspolitik i overensstemmelse med de ændringsforslag, vi stillede.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg vil gerne lykønske det svenske formandskab med det ambitiøse arbejde, der er gennemført i det sidste halve år i et meget vanskeligt klima med økonomisk og finansiell krise, forberedelsen af topmødet i København og vedtagelsen af Lissabontraktaten. Takket være Lissabontraktaten har vi nu endelig en klar institutionel ramme til at tackle alle de udfordringer, den moderne verden står over for. Med den nye traktat er EU i stand til beslutsomt at indtage en pionerrolle i kampen mod klimaforandringerne samt til at optræde som global aktør ikke bare over for USA og Den Russiske Føderation, men også over for de nye økonomier. Derudover vil den nye faste formand for Det Europæiske Råd og den højtstående repræsentant sikre kontinuiteten i EU's udenrigspolitiske arbejde, og det betyder fremskridt i konsolideringen af EU's rolle på verdensscenen. EU vil som følge af alle disse institutionelle ændringer være mere effektiv og råde over en bredere vifte af metoder til at løse de store problemer, det internationale samfund står over for, f.eks. bekæmpelse af terrorisme, tilpasning til klimaforandringerne, sikring af energisikkerheden og bekæmpelse af følgerne af den økonomiske og finansielle krise. Jeg er overbevist om, at det spanske formandskab vil kunne leve op til disse forventninger og fortsætte det svenske formandskabs arbejde og initiativer med succes.

Véronique Mathieu (PPE), skriftlig. – (FR) Jeg vil gerne lykønske det svenske formandskab med dets arbejde især på de områder, der henhører under Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender. Udfordringerne var store. Der var overgangen fra Nicetraktatens retssystem til systemet i henhold til Lissabontraktaten samt udarbejdelsen af det næste flerårige program, som skal fastlægge prioritetsområderne for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed i de næste fem år. Jeg støtter Stockholmprogrammet, som vil fremme de ambitiøse politiske bestræbelser på at forstærke dette område i 2014. Men der er stadig meget, der skal gøres, først og fremmest på asylområdet. Jeg hilser oprettelsen af Det Europæiske Asylstøttekontor velkommen, da det er af afgørende betydning, at der sker en tilnærmelse ikke blot af medlemsstaternes lovgivning, men også af bedste praksis. Men de andre forslag i asylpakken skal ikke desto mindre vedtages så hurtigt som muligt for at undgå, at det bliver nødvendigt at udvikle en tredje fase i det europæiske fælles asylsystem. Med de vigtige institutionelle ændringer, der er blevet indført med Lissabontraktaten, kan vi nu under de næste formandskaber se frem til en hurtig vedtagelse af lovgivningsinstrumenter, der er mere ambitiøse og af større kvalitet.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Det svenske formandskab betød fremskridt på tre vigtige områder, nemlig udnævnelsen af en formand for Det Europæiske Råd og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik efter Lissabontraktatens ikrafttræden, vedtagelsen af det flerårige Stockholmprogram for perioden 2010-2014, forberedelsen og koordineringen af COP-15-forhandlingerne om klimaforandringerne i København. Jeg takker Rådet for afgørelsen om, at EU og dets medlemsstater vil yde et bidrag i form af en hurtig startfinansiering på 2,4 mia. EUR om året for perioden 2010-2012 for at hjælpe udviklingslandene med at tilpasse sig virkningerne af klimaforandringerne. Men jeg vil opfordre Kommissionen til at udarbejde en egnet mekanisme, der fordeler den finansielle byrde på medlemsstaterne i henhold til hvert lands økonomiske formåen.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) 2010-strategien udstikker retningen for EU's arbejde og vigtigste prioriteter i de næste 10 år. Da vi nærmer os afslutningen på Lissabonstrategien, er det vigtigt at vi, samtidig med at vi fortsætter de nuværende socioøkonomiske prioriteter, finder en effektiv løsning for en udjævning af den økonomiske krises konsekvenser.

I forbindelse med de drøftelser, der foregår for øjeblikket om den fremtidige strategi, vil jeg gerne henlede opmærksomheden på to aspekter, nemlig en forbedring af uddannelsessystemet i Europa og ligestilling mellem mænd og kvinder på arbejdsmarkedet. Uddannelsessystemet i Europa skal ændres. Det er ikke muligt at opbygge en moderne videnbaseret økonomi uden unge, veluddannede arbejdstagere. Vi skal sikre større økonomisk støtte til de nuværende EU-programmer (Erasmus, Erasmus Mundus, Leonardo da Vinci) og oprette nye initiativer, som kan hjælpe unge mennesker til at lære og indhøste erfaringer i udlandet, og som også kan skabe de nødvendige finansielle og administrative muligheder for, at dette arbejde kan støttes i deres egne lande.

Unionen har gjort borgernes behov til en prioritet, og derfor bør der vedtages et program, som på alle områder fremmer ligestillingen, især når det gælder arbejdsløshedsbekæmpelsen. Vi skal i planlægningen af den nye

strategi lægge særlig vægt på at øge antallet af kvinder i beskæftigelse, for Eurostats undersøgelser viser, at krisen har ramt de arbejdende kvinder hårdere end mænd, og det skyldes bl.a. at kvinder arbejder i mere usikre jobs. Diskriminering på arbejdsmarkedet er stadig et alvorligt problem, og den nye strategi skal tage dette forhold med i betragtning.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig*. – (PT) Til trods for de vanskeligheder, der var foranlediget af Lissabontraktatens sene ikrafttræden, opnåede det svenske formandskab nogle bemærkelsesværdige resultater. Det drejer sig om energieffektivitetspakken og telekompakken, oprettelsen af et finanstilsynsorgan, enighed om 2010-budgettet, især hvad angår finansieringen af den økonomiske genopretningsplan, samt Østersøstrategien og en fælles holdning til denne uges klimamøde i København. Det spanske formandskab, der begynder i 2010, skal styre overgangen fra Nice til Lissabon og vil fortsætte strategien til fremme af beskæftigelsen ved at stimulere og sætte skub i de europæiske økonomier samt ved at tage andre store udfordringer op, som f.eks. finansreguleringen og klimaforandringerne. Portugal, og især regioner i den yderste periferi som Madeira, der glæder sig til at se, hvilke resultater det spanske formandskab kan opnå, skal på grund af sin geografiske og historiske nærhed til Spanien forsøge at få det meste ud af de lejligheder, som helt sikkert vil byde sig. Det banebrydende EU-Marokko-topmøde vil f.eks. være et ideelt forum til at fremme det euroafrikanske atlantiske samarbejdsområde, som vil omfatte Madeira, Azorerne, De Kanariske Øer og nabolandene, især Marokko. Jeg vil lægge alle kræfter i dette spørgsmål, og jeg vil følge udviklingen nøje.

Georgios Toussas (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) De beslutninger, der blev truffet på topmødet markerer en optrapning af EU's og dens borgerlige regeringers antigræsrods politik og skarpe foranstaltninger mod arbejderklassen og græsrodsbevægelserne i samfundet for at øge de europæiske monopolars profit og position både på det indre marked og i den internationale imperialistiske konkurrence. EU-strategien for 2010, der er en dybere udgave af Lissabonstrategien, har som mål hurtigere kapitalistiske omstruktureringer og ødelæggelsen af det, der er tilbage af arbejdernes lønninger, arbejdsrettigheder og sociale rettigheder. Hjørnesteinen i EU's exitstrategi for at overvinde den kapitalistiske krise er gennemgribende ændringer i socialsikringssystemerne, en forhøjelse af pensionsalderen og en drastisk nedskæring i lønninger, pensioner og sociale ydelser. Man bruger underskuddene og den offentlige gæld og procedurerne for tilsyn med økonomierne i de forskellige lande, herunder Grækenland, til at terrorisere arbejdstagerne ideologisk. Denne antigræsrods politik i EU understøttes også af partierne PASOK og Nyt Demokrati, som fortsat støtter kapitalens valg og skubber krisens følger over på arbejdstagernes skuldre. Grækenlands Kommunistiske Parti opfordrer arbejderklassen til at organisere sine modangreb, at fordømme de europæiske envejspartier og massivt møde op til arbejdsløshedsdemonstration den 17. december, der organiseres af Arbejdstagernes Militante Front.

FORSÆDE: Stavros LAMBRINIDIS

Næstformand

4. Afstemning

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er afstemning.

(Resultater og andre oplysninger vedrørende afstemningen: se protokollen)

4.1. Anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen: SE/Volvo – AT/Steirmark – NL/Heijmans (A7-0079/2009, Reimer Böge) (afstemning)

- Efter afstemningen om ændringsforslag 2:

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand! Mens vi stemte om ændringsforslag 8, viste den lille skærm – i hvert fald her – og det gælder også skærmen til venstre, stadig 7 d. Jeg ville blot sikre, at afstemningsresultatet er blevet korrekt noteret.

4.2. Forslag til Den Europæiske Unions ændringsbudget nr. 10/2009 for regnskabsåret 2009, Section III – Kommissionen (A7-0081/2009, Jutta Haug) (afstemning)

4.3. Valgs prøvelse (A7-0073/2009, Klaus-Heiner Lehne) (afstemning)

4.4. Dohaudviklingsdagsordenen efter den syvende WTO-ministerkonference (afstemning)

- Vedrørende ændringsforslag 2:

Harlem Désir (S&D). – (FR) Hr. formand! Jeg ønsker blot at sige, at hvis jeg har forstået det rigtigt, drejede hr. Papastamkos' ændringsforslag sig om at minde om det tilsagn, der blev afgivet i Hongkong af alle WTO-medlemmer om at afskaffe eksportsubsidierne. Derfor støtter Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet dette ændringsforslag til forskel fra det, der stod på vores stemmeliste.

4.5. Restriktive foranstaltninger efter Lissabontraktatens ikrafttræden (afstemning)

5. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

- Betænkning: Reimer Böge (A7-0079/2009)

Jan Březina (PPE). – (CS) Hr. formand! Jeg stemte imod Böge-betænkningen om anvendelse af midler fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, da det især i det østrigske tilfælde drejer sig om en yderst usystematisk tilgang, som kommer til udtryk i et hidtil uset højt støtteniveau pr. person. Hvis vi skal have en tidsbegrænset individuel støtte, der skal hjælpe arbejdstagere, der er ramt af afskedigelser som følge af globaliseringen, skal en sådan støtte gives i forhold til de reelle individuelle behov og den reelle økonomiske sammenhæng. Men det er ikke tilfældet, og den procedure, man bruger til fastlæggelse af denne støtte, er tværtimod tilfældig og vilkårlig. Jeg mener derfor, at det er nødvendigt at fastlægge klare kriterier. Det løser ikke problemerne at bruge penge på denne måde. Det er tværtimod spild af skatteborgernes penge.

- Forslag til beslutning: Dohaudviklingsdagsordenen efter den syvende WTO-ministerkonference (RC-B7-0188/2009)

Syed Kamall (ECR). – (EN) Hr. formand! Grunden til, at mange af os er interesseret i handel, er, at vi mener, at det vil hjælpe de fattigste lande til at komme ud af fattigdommen. Vi ved, at den bedste måde til at komme ud af fattigdommen på er at hjælpe iværksætterne i de fattigere lande. Iværksætterne i mange fattige lande råber på hjælp og åbne markeder, og det er vigtigt, at vi støtter dem.

Men vi skal også se på, hvad vi gør inden for vores egne grænser, hvor vi opretter hindringer for en lettelse af handelen med fattige lande. De fattige lande betragter i mange tilfælde handelsreglerne som skæve og uretfærdige over for dem, og de ser på ting som den fælles landbrugspolitik, bomuldssubsidierne, sanitære og fytosanitære standarder og told på import af produkter af høj værdi. Det er vigtigt, at vi viser, at handelssystemet virkelig er åbent, og at vi hjælper de fattigste lande så meget som muligt med at udrydde fattigdommen.

Nirj Deva (ECR). – (EN) Hr. formand! Hvis vi skal afhjælpe fattigdommen i verden, er det nødvendigt at øge verdenshandelen. Hvis vi slår ind på protektionismens vej på grund af den nuværende finanskrisen i verden, vil vi blot forsinke arbejdet med at bringe millioner af mennesker ud af fattigdommen, og millioner af mennesker vil dø. Hvis vi ikke tager fat på denne udfordring nu og ser videre ud over krisen, vil i efterlade os en arv af et så frygteligt omfang, at en milliard mennesker ikke vil kunne leve.

Vi har en fødevarekrise, vi har klimaforandringer, vi har global opvarmning, vi har oversvømmelser, jordskælv og mange andre katastrofer, som kræver vores hjælp, og den eneste måde, hvorpå vi kan forbedre livet for alle, er ved at øge verdenshandelen, og jeg er taknemmelig for, at den nye indstillede handelskommissær lytter til mig.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Hr. formand! I forbindelse med dette beslutningsforslag om Verdenshandelsorganisationen og i modstrid med de udtalelser, de tidligere talere er kommet med, mener jeg ikke, at det er den internationale handel, som kan sikre, at færre end en milliard mennesker vil dø eller komme til at lide af underernæring, men derimod subsistenslandbruget, og det længe før den internationale handel kan gøre det.

Jeg har allerede haft lejlighed til at tale i forhandlingen, og da især ændringsforslaget vedrørende offentlige tjenesteydelser og nødvendigheden af, at regeringerne kan kontrollere de offentlige tjenesteydelser, når det drejer sig om grundlæggende problemer som f.eks. vand og energi, er blevet forkastet, har jeg stemt mod dette beslutningsforslag.

Skriftlige stemmeforklaringer

- Betænkning: Reimer Böge (A7-0079/2009)

Andrew Henry William Brons (NI), skriftlig. – (EN) Vi er ikke laissez faire-kapitalister, og vi går ind for offentlig støtte til de arbejdstagere, der uden egen skyld har mistet deres arbejde. Vi ønsker principielt, at en sådan hjælp ydes af en suveræn stat til dens egne arbejdstagere. Og vi er naturligvis heller ikke engang for medlemskab af EU. Men Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen eksisterer, og der er afsat penge til den.

Denne fond er en uvelkommen erstatning for medlemsstaternes hjælp. Hvis det blev foreslået at hjælpe britiske arbejdstagere med midler fra denne fond, ville jeg naturligvis støtte det. Derfor vil jeg modvilligt støtte, at svenske, hollandske og østrigske arbejdstagere får hjælp fra fonden. Hvis man stemmer nej, vil pengene ikke blive givet tilbage til skatteborgerne. EU ville beholde pengene og måske bruge dem på andre, mindre fortjenstfulde sager.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen blev oprettet med henblik på at yde supplerende hjælp til arbejdstagere, der var blevet ramt af følgerne af større ændringer i den internationale handelsstruktur. Portugal, Tyskland, Spanien, Nederlandene, Sverige, Irland og Østrig har allerede ansøgt om midler, og det viser, at dette problem berører medlemsstater i forskellige geografiske områder og med forskellige økonomiske modeller og forløb.

Situationer som denne, der opstår med foruroligende hast, kræver, at beslutningstagerne grundigt overvejer den europæiske økonomiske og sociale model og dens bæredygtighed og fremtid. Det betyder også, at det er absolut afgørende at skabe nye arbejdspladser af høj kvalitet. Hvis det skal lykkes, er det nødvendigt at give støtte til, fjerne byrderne fra og skære i unødvendigt bureaukrati for alle dem, der er villige til at risikere at starte nye virksomheder og gå med i innovative projekter til trods for vanskelighederne.

Ligeegyldigt hvor stor hjælp man giver arbejdstagerne, vil det være nyttesløst, hvis den ene virksomhed efter den anden hele tiden lukker, og hvis vi ikke kan vende investeringsflugten i Europa.

De sager, jeg støtter, vedrører Sverige, Østrig og Nederlandene, og de fandt bred opbakning i de relevante udvalg i Parlamentet både med henblik på at fremlægge et beslutningsforslag og en udtalelse.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Selv om vi stadig forholder os kritisk til Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, da vi mener, at det ville have været bedre at vedtage foranstaltninger, der ville have forhindret arbejdsløsheden i første omgang, stemte vi for anvendelsen af denne fond for at hjælpe de arbejdstagere, der er ramt af følgerne af virksomhedsomstruktureringer eller liberaliseringen af den internationale handel.

I dette tilfælde drejer det sig om anvendelsen af ca. 16 mio. EUR til Sverige, Østrig og Nederlandene for at give hjælp til de arbejdstagere, der er blevet afskediget i automobil- og bygningsindustrierne.

Det er femte gang, at fonden er blevet anvendt i 2009, og et samlet beløb på 53 mio. EUR er indtil videre blevet brugt ud af de planlagte 500 mio. EUR. Det er ret symptomatisk, at det ikke er ret meget mere end 10 % af det planlagte beløb, der er blevet brugt i en tid med en alvorlig social krise, og det i sig selv viser i det mindste, at der er behov for en revision af fondens bestemmelser.

Françoise Grossetête (PPE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for Böge-betænkningen om anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen. Fondens formål er at beskytte arbejdspladser og gøre det lettere for de arbejdstagere, der er blevet arbejdsløse som følge af ændringerne i den internationale handelsstruktur og den globale finansielle og økonomiske krise, at komme tilbage til arbejdsmarkedet igen.

Tre år efter fondens oprettelse i 2006 – og i den nuværende sammenhæng med en global økonomisk og finansiell krise – var det vigtigt at lempe betingelserne for anvendelsen af denne europæiske fond. Sverige, Østrig og Nederlandene er i dag målet for disse hurtigere og mere effektive foranstaltninger, og jeg ser frem til, at alle EU-medlemsstaterne får større adgang til denne finansiering. Fonden hører ind under den finansielle

ramme for 2007-2013 og det maksimale beløb fra fonden må ikke overstige 500 mio. EUR om året, men det er meget vigtigt, at disse midler gennemføres fuldt ud, hvilket ikke er tilfældet i dag.

EU skal bruge alle sine midler i håndteringen af følgerne af den økonomiske krise.

Jörg Leichtfried (S&D), skriftlig. – (DE) Jeg stemmer for betænkningen om at yde Østrig, Sverige og Nederlandene en støtte på 15,9 mio. EUR. Som følge af den globale økonomiske krise er i alt 744 arbejdstagere blevet arbejdsløse i automobilforsyningsindustrien alene i Steiermark. Den ansøgning, som Østrig med rette indsendte, om en støtte på i alt 5 705 365 EUR fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, er nu blevet godkendt af EU.

Det er fuldt berettiget, da Østrig er blevet særlig hårdt ramt af faldet i eksporten. Eksporten af vej køretøjer og biler er f.eks. faldet med henholdsvis 51,3 % og 59,4 %. På grund af den tætte forbindelse mellem virksomhederne i automobilindustrien og på grund af mange leverandørers ringe diversificering kan krisen mærkes i hele automobilindustrien.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Svenske, østrigske og hollandske arbejdstagere er ofre for globaliseringen. Vi understreger igen vores stærke modstand mod den filosofi, der ligger til grund for fonden, og som gør de europæiske arbejdstagere til blotte "justerbare variabler", der muliggør en glat gennemførelse af en slags neoliberal globalisering, som der aldrig bliver sat spørgsmålstegn ved. De store giganter interesser, som f.eks. det amerikanske selskab Ford, den nuværende ejer af Volvo, som havde et overskud på næsten 1 mia. USD i tredje kvartal af 2009, eller Aviva, Axa og BlackRock, der er de største aktionærer i Heijmans NV, fortrænger i dag de europæiske borgers generelle interesser.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) EU er et område med solidaritet. Det er denne ånd, der ligger til grund for Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen. Fonden giver nødvendig støtte til de arbejdsløse og ofre for de udflytninger, som finder sted i den globaliserede sammenhæng. Det er endnu mere nødvendigt, når vi ser, at virksomhederne flytter for at drage fordel af den billigere arbejdskraft, man kan finde i forskellige andre lande, især Kina og Indien, og prisen herfor er ofte social, arbejdsmæssig og miljømæssig dumping.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det er endnu en gang nødvendigt at afbøde følgerne af globaliseringen ved hjælp af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen. Denne gang er Steiermark desværre også blevet hårdt ramt. I alt 744 mennesker fra ni forskellige virksomheder har mistet deres arbejde i de sidste måneder, og derfor har Steiermark-provinsen bedt EU om hjælp. Som det var tilfældet med tidligere ansøgninger, blev alt grundigt undersøgt, og jeg er glad for, at befolkningen i Steiermark opfylder alle kravene. Denne finansielle og økonomiske krise understreger endnu en gang klart globaliseringens negative konsekvenser.

Set i det lys er det så meget desto mere uforståeligt, at Parlamentet i dag har vedtaget et beslutningsforslag om mere liberalisering og afskaffelse af handelshindringer og dermed mere globalisering. Indtil der sker en ændring af tankegangen i EU, kan vi ikke gøre andet end at begrænse globaliseringens ødelæggelser i de berørte lande. Derfor stemte jeg uden tøven for en anvendelse af fondens midler.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Jeg støttede anvendelsen af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, fordi situationen på arbejdsmarkedet i dag kræver, at vi handler for alle arbejdstagerne. De tidligere kriser var kendetegnet ved, at de ramte bestemte regioner, og at de var koncentreret på ét sted. Dengang kunne de, der mistede deres arbejde eller havde økonomiske problemer, tage til udlandet for at finde arbejde, eller de kunne have flere jobs. Men i dag har de ikke sådanne muligheder på grund af finanskrisens globale karakter.

Den aktuelle krise på finansmarkederne kræver, at vi hjælper mange millioner mennesker, som har mistet deres arbejde i det sidste år. Jeg taler naturligvis ikke kun om hjælp til at finde arbejde, men også om, at vi skal bruge arbejdsmarkedets elasticitet og hjælpe arbejdstagerne til at opnå nye kvalifikationer og organisere den nødvendige uddannelse, f.eks. i brug af computere, samt til at give karriererådgivning. De fleste af pengene i Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen bør bruges til at fremme iværksætterånd og give hjælp til selvstændig virksomhed, for når folk har mistet deres arbejde og opretter deres egen virksomhed og derved skaber indtægter for sig selv, giver det mulighed for at bevare den økonomiske stabilitet og udvikle sig.

Jeg mener, at der i høj grad er brug for programmer som Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, fordi de reagerer på specifikke situationer, og fordi de direkte hjælper dem, der har lidt mest under følgerne af denne krise.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jeg vil først gerne takke ordføreren for hans fremragende arbejde. Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen er et instrument, der i stigende grad bruges af Europa-Parlamentet på grund af det vanskelige stadium med økonomisk konvergens, som vores kontinent gennemlever for øjeblikket.

Det viser, at Europa-Parlamentet, da det blev konfronteret med krisen, kunne vedtage politiske foranstaltninger til gavn for de borgere, vi repræsenterer, via en bred vifte af politiske tiltag. Derfor stemte jeg for fonden i forvisning om, at den er et afgørende redskab for arbejdstagernes faglige og dermed sociale integration, efter at de har mistet deres arbejde.

Marit Paulsen, Olle Schmidt og Cecilia Wikström (ALDE), *skriftlig. – (SV)* Sverige har ansøgt om hjælp fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen i forbindelse med afskedigelserne inden for den svenske automobilsektor.

Vi er overbevist om, at frihandel og markedøkonomien gavner den økonomiske udvikling, og vi er derfor principielt imod økonomisk støtte til lande og regioner. Men denne økonomiske krise har været dybere end nogen anden krise, som Europa har oplevet siden 1930'erne, og den har ramt bilfabrikanterne i Sverige, og især Volvo, særlig hårdt.

De afskedigelser, som Volvo har gennemført, anses af Kommissionen for at have betydelige negative konsekvenser for den regionale økonomi i Vestsverige. Hvis Europa-Parlamentet ikke handler, vil arbejdstagerne hos Volvo og Volvos leverandører blive hårdt ramt. Der er stor risiko for marginalisering og varig udelukkelse, hvilket vi som liberale ikke kan acceptere. Vi føler stærkt med dem, der er ramt af arbejdsløshed, og ser gerne uddannelsesforanstaltninger for dem.

Sverige er nettobidragsskylder til EU, og derfor er det vigtigt, at ansatte i virksomheder, der arbejder i Sverige, også får hjælp fra EU, når de bliver ramt af den økonomiske krise.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), *skriftlig. – (FR)* Jeg afholdt mig fra at stemme i afstemningen om anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen.

Afstemningen vedrører bl.a. to udbetalinger på næsten 24 mio. EUR til automobilindustrien i Sverige og Østrig. En anden ansøgning vedrører et byggefirma i Nederlandene.

Automobilindustrien er den største modtager fra denne fond, selv om den hele tiden lukker sine fabrikker og udflytter sin produktion, hvorved et stort antal arbejdstagere bliver gjort arbejdsløse, og underleverandørerne bringes i en sårbar situation. Derudover har denne industri modtaget andre former for finansiel bistand fra medlemsstaterne inden for rammerne af de økonomiske genopretningsplaner, og den har ligeledes modtaget andre former for støtte, der blev tildelt specifikt i forbindelse med politikken til bekæmpelse af klimaforandringerne.

Disse midler, der skal bruges til uddannelse af de afskedigede arbejdstagere, hvilket er nødvendigt, hvis de skal kunne finde nyt arbejde, bliver tildelt, uden at der afkræves tilsagn fra den europæiske bilindustri om, at den ikke vil afskedige flere arbejdstagere.

Der kan ikke være tale om, at jeg vil støtte en sådan politik, da den reelt godkender udflytninger.

- Betænkning: Jutta Haug (A7-0081/2009)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Dette ændringsbudget viser klart modsætningerne i EU's budgetter. På den ene side var det samlede beløb lavt i forhold til behovene i de økonomiske og sociale samhørighedspolitikker. På den anden side blev midlerne ikke brugt, fordi de lande, som havde størst brug for pengene, havde vanskeligheder med at finde penge på budgettet til den nødvendige medfinansiering.

Alligevel blev de forslag, vi stillede om en reduktion af medfinansieringskravene især i krisetider, forkastet. Sådanne modsætninger og en sådan irrationalitet i Fællesskabets politik er kun til gavn for de rigeste og mest udviklede lande og ender med at uddybe de sociale uligheder og regionale forskelle. Derfor stemte vi imod forslaget.

Selve betænkningen berettiger vores standpunkt, når det understreges, at der er forskellige grunde til den tilsyneladende forsinkelse i betalingerne sammenlignet med den forventede rytme alt afhængig af den pågældende medlemsstat. For det første har den nuværende økonomiske situation i visse tilfælde gjort det vanskeligt at yde den nationale medfinansiering. For det andet kan det faktum, at gennemførelsen af politikken for landdistriktsudvikling i 2009 viser en mindre dynamisk profil end det relevante år i den tidligere

programmeringsperiode, forklares ved den sene godkendelse af visse programmer samt i tilfældet med Rumænien og Bulgarien ved, at disse to lande ikke havde den fornødne tidligere erfaring med gennemførelsen af landdistriktsudviklingsprogrammer.

- Forslag til beslutning: Dohaudviklingsdagsordenen efter den syvende WTO-ministerkonference (RC-B7-0188/2009)

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jeg stemte mod beslutningsforslaget, fordi det overordnet fremmer en liberalisering af markederne og handelssystemet, som udelukkende skader de fattige og udviklingslandene og ikke tager hensyn til klodens miljø. Jeg mener, at man skal forkaste liberaliseringen af handelen med dens katastrofale følger, som har været med til at udløse den nuværende finansielle, økonomiske, klimamæssige og fødevaremæssige krise, og som har forårsaget tab af arbejdspladser og afindustrialisering. Jeg stemte også mod beslutningsforslaget, fordi det ikke sikrer regeringernes ret til og mulighed for at vedtage bestemmelser og yde grundlæggende tjenesteydelser, især på offentlige områder som sundhed, uddannelse, kultur, kommunikation, transport, vand og energi.

De ændringsforslag, der blev stillet af Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre, blev desværre forkastet. Vi vil kæmpe for en ægte reform af det internationale handelssystem og sigte på at få indført regler om retfærdig handel, som er i overensstemmelse med de internationale bestemmelser vedrørende social retfærdighed, respekt for miljøet, fødevaresuverænitet og -sikkerhed, bæredygtigt landbrug, levedygtig vækst og kulturel mangfoldighed.

Anne Delvaux (PPE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte imod det fælles beslutningsforslag om Dohaudviklingsdagsordenen efter den syvende WTO-ministerkonference. Det gjorde jeg ud fra det generelle synspunkt, at der mangler en klar vision for udviklingsindsatsen samt respekt for udviklingslandene, men jeg stemte især imod, fordi det, selvom det er vigtigt at afslutte Doharunden, ikke må gøres for enhver pris. Den internationale handel skal tage hensyn til Europas lange tradition for at samarbejde med de fattigste lande. Og når det gælder landbruget og liberaliseringen af tjenesteydelserne, kan jeg ikke støtte den tilgang, der anbefales i dette beslutningsforslag, og det så meget desto mere fordi man ikke vedtog alle de ændringsforslag, der blev stillet for at bringe balance i teksten. Det er f.eks. udelukket at acceptere en fremskyndelse af forhandlingerne i tjenesteydelsessektoren (for at opnå en større grad af liberalisering).

Endelig beklager jeg, at man i beslutningsforslaget går ind for en styrkelse af de bilaterale frihandelsaftaler. Den slags aftaler er oftest langt mere ufordelagtige for udviklingslandene. Når de står over for EU alene, har de en langt svagere forhandlingsposition, og der er en tendens til, at de bliver skubbet op i et hjørne.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Doharunden er efter min opfattelse af afgørende betydning for den internationale handel, og den vil sandsynligvis yde et stort bidrag til at reducere fattigdommen i udviklingslandene og til, at globaliseringens fordele bliver mere ligeligt fordelt. Det er derfor vigtigt, at der med Dohaudviklingsdagsordenen tages højde for dette, og at der gøres en virkelig indsats for at opfylde millenniummålsætningerne.

Det er vigtigt, at WTO-medlemmerne fortsat undgår at vedtage protektionistiske foranstaltninger, som ville kunne have meget alvorlige konsekvenser for verdens økonomi. Jeg er overbevist om, at det faktum, at man ikke har indført protektionistiske foranstaltninger, har ført til, at vi er kommet bedre, omend langsomt, ud af den nuværende økonomiske krise.

Derfor er det af afgørende betydning, at WTO-landene bekæmper protektionisme i forbindelse med deres fremtidige bilaterale og multilaterale aftaler.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg går ind for, at EU skal spille en førende rolle i de nuværende WTO-forhandlinger, således at man kan afslutte Doharunden, samtidig med at der tages hensyn til de nye globale udfordringer som klimaforandringer, sikkerhed og fødevaresuverænitet. Jeg håber, at resultatet af forhandlingerne vil give nye markedsmuligheder og styrke reglerne for international handel, således at handelen vil blive sat i den bæredygtige udviklings tjeneste. WTO kunne håndtere globaliseringen bedre. Men jeg erkender, at WTO's regler og forpligtelser i den nuværende økonomiske krise i vid udstrækning har forhindret dets medlemmer i at bruge restriktive handelsforanstaltninger, hvilket har ført til, at de har vedtaget økonomiske genopretningsforanstaltninger.

WTO-medlemmerne skal fortsat kraftigt bekæmpe protektionismen. Jeg håber, at der kan opnås et bedre samarbejde mellem WTO og andre internationale institutioner og organer, som f.eks. FN's Fødevare- og Landbrugsorganisation (FAO), Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO), FN's Miljøprogram (UNEP),

FN's Udviklingsprogram (UNDP) og FN's Konference for Handel og Udvikling (UNCTAD). Derfor stemte jeg for.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Dette beslutningsforslag understreger Parlamentets neoliberale holdning til Doharunden, som begyndte i 2001, selv om der fra tid til anden forekommer en henvisning til sociale spørgsmål og millenniumudviklingsmålsætningerne.

Hovedlinjen i beslutningsforslaget er imidlertid en total liberalisering af verdensmarkedet. Man nægter at acceptere, at det er på tide at ændre prioriteterne i den internationale handel og at afvise frihandelen, fordi den har haft negative konsekvenser og ført til den finansielle, økonomiske, fødevaremæssige og sociale krise, som folk oplever nu, med stigende arbejdsløshed og fattigdom til følge. Frihandel tjener kun de rigeste lande og de største økonomiske og finansielle grupper.

Forkastelsen af vores forslag var også et nej til en gennemgribende holdningsændring i forhandlingerne, hvor man ville have prioriteret udvikling og sociale fremskridt, oprettelse af arbejdspladser med rettigheder og bekæmpelse af sult og fattigdom. Det er sørgeligt, at man ikke betragtede det som en topprioritet at afskaffe skattelyene, fremme fødevareruvereniteten og -sikkerheden, støtte offentlige tjenesteydelser af kvalitet og respektere regeringernes ret til at bevare deres økonomier og offentlige tjenesteydelser, især når det gælder områder som sundhed, uddannelse, vand, kultur, kommunikation og energi.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Nej, global frihandel er ikke løsningen på den aktuelle krise. Det er tværtimod en af dens hovedårsager. Dohaforhandlingerne haltedede allerede fra begyndelsen, og de har været kørt fuldstændig fast i et år, og det skyldes et grundlæggende problem, nemlig at systemet har nået grænsen for, hvad der kan accepteres af alle, det være sig de udviklede lande, de nye økonomier eller de mindst udviklede lande, som er den internationale jargon for de lande, der er ramt af fattigdom og tvunget til at gå ind i et marked, som er super konkurrencebetonet, og som opsluger dem. I Europa lever vi efter et paradoks, der foreviges af den pseudoelite, der styrer os, og som ønsker, at vi alle skal være rige og fattige på samme tid. Vi skal være fattige, fordi det er nødvendigt, at vi er underbetalte for at kunne konkurrere i den handelskrig, vi fører med lande med lave lønninger, og vi skal være rige, for at vi kan købe de billige importprodukter, der ofte er af dårlig kvalitet, og som oversvømmer vores markeder.

For flere årtier siden kom en fransk modtager af Nobels økonomipris frem med en indlysende løsning, nemlig at frihandel kun er mulig og ønskværdig mellem lande eller enheder, som har det samme udviklingsniveau. Hvis det er tilfældet, er det gensidigt fordelagtigt for de involverede parter. For restens vedkommende skal handelen reguleres, hvad enten ultraliberalismens profeter kan lide det eller ej.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg håber, at Dohaudviklingsdagsordenen vil føre til fair og retfærdige handelsforbindelser. Det er grunden til, at jeg støttede min gruppes ændringsforslag, som har til formål at forbedre beslutningsforslaget med henblik på at styrke kravene til udvikling, kræve, at der ikke bliver sat spørgsmålstejn ved de offentlige tjenesteydelser i forhandlingerne om tjenesteydelserne, kræve, at der i forbindelse med toldafgifter på industriprodukter tages behørigt hensyn til det enkelte lands udviklingsniveau, og at man ikke pludselig åbner disse sektorer for konkurrence, og endelig at man bevarer en særlig og differentieret behandling af visse former for produktion i landbrugssektoren.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) De mange skævheder i det internationale handelssystem uddyber på uretfærdig vis forskellene mellem kontinenterne. I den forbindelse er alt, som kan medvirke til at rette op på denne situation, til gavn for alle, og det vil uden tvivl være med til at skabe et multilateralt system, der er baseret på rimeligere og mere retfærdige regler. Det vil give os et fair handelssystem i alles tjeneste. Det er ånden bag Dohaudviklingsdagsordenen.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) Efter 30 års fri markedsfundamentalisme står den globale økonomi i den værste krise siden Den Store Depression i 1930'erne. Verdenshandelsorganisationens neoliberale dagsorden, der omfatter deregulering, liberalisering og privatisering af tjenesteydelserne, har ført til større fattigdom for størstedelen af verdens befolkninger både i de udviklede lande og i udviklingslandene. Min gruppe har altid forkastet handelsliberalismen og dens ødelæggende virkninger, som bidrager til den nuværende finansielle, økonomiske, klimamæssige og fødevaremæssige krise.

Derfor stemte jeg imod Parlamentets beslutningsforslag om WTO-ministerkonferencen, og min gruppe har foreslået, at der skal udarbejdes et nyt mandat for WTO-forhandlingerne. Et sådant mandat skal tilpasses verdenssituationen i dag. Sigtet skal være at opnå en virkelig reform af det internationale handelssystem og sikre vedtagelsen af fair handelsbestemmelser, som respekterer de internationale aftaler og de nationale bestemmelser på områderne social retfærdighed, miljø, fødevareruverenitet og bæredygtigt landbrug.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Det fælles beslutningsforslag fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), De Europæiske Konservative og Reformister og Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa om Dohaudviklingsdagsordenen og WTO fortsætter tendensen med en global liberalisering på alle økonomiske områder. Der er ingen tvivl om, at en afvikling af handelshindringerne og stigende handel medfører større velstand på nogle områder. Men vi har også set, at frihandel især er fordelagtigt mellemigestillede, udviklede lande.

Men hvis handelspartnerne befinder sig på alt for forskellige udviklingstrin, har det i mange tilfælde negative virkninger for begge parter. En fuldstændig åbning af udviklingslandenes markeder for eksport fra de industrialiserede lande har sommetider ført til ødelæggelse af den lokale økonomiske struktur og øget fattigdom for befolkningen, og som følge heraf er der flere mennesker, der ønsker at immigrere til de vestlige lande. På den anden side er Europa blevet oversvømmet af billige varer fra Det Fjerne Østen, der i mange tilfælde er fremstillet gennem udnyttelse af arbejdstagerne. Den hjemlige produktion er blevet udflyttet eller lukket, hvilket har ført til arbejdsløshed i Europa. Set i det lys giver visse handelshindringer f.eks. med det formål at bevare Europas fødevarer suverænitet klart mening. Man må heller ikke glemme, at liberaliseringen af tjenesteydelserne på finansmarkederne spillede en meget stor rolle i den nuværende finansielle og økonomiske krise. Men i beslutningsforslaget taler man ikke desto mindre stadig for at fortsætte liberaliseringsprocessen og for at tildele WTO en større rolle i en ny verdensordenspolitik, og derfor stemte jeg imod.

Evelyn Regner (S&D), *skriftlig*. – (DE) Jeg har i dag stemt imod beslutningsforslaget om Dohaudviklingsdagsordenen, fordi jeg er imod enhver form for liberalisering af de offentlige tjenesteydelser. Jeg tænker her især på liberaliseringen af vandforsyningen, sundhedstjenesterne og tjenesteydelser inden for energisektoren. Det er afgørende for et samfunds sammenhold, at alle borgere har adgang til offentlige tjenesteydelser. Disse tjenesteydelser skal være af høj kvalitet, de skal overholde universalitetsprincippet, og de skal først og fremmest være til at betale. På dette område skal de nationale myndigheder råde over brede beføjelser og muligheder for at udforme deres tjenesteydelser.

Frédérique Ries (ALDE), *skriftlig*. – (FR) I disse globaliseringstider er et effektivt system til regulering af handelen mere relevant end nogensinde. Det er Verdenshandelsorganisationens rolle, som blev oprettet i 1995 til afløsning af GATT. Som det understreges i det fælles beslutningsforslag fra den højre side i Parlamentet, som jeg stemte for her ved frokosttid, spiller WTO en afgørende rolle med henblik på at sikre, at globaliseringen styres bedre, og at dens fordele fordeles mere ligeligt. Det er åbenlyst, at dem, der går ind for protektionisme, som ønsker, at vi skal lukke os inde i os selv, forfølger deres mål, når de gør WTO til den ukontrollerede liberaliserings dødbringende våben. Det var den nuværende generalsekretær for dette FN-organ, Pascal Lamy, som i 1999 angav, hvilken vej der skal følges, nemlig den modsatte, dvs. en kontrolleret globalisering.

Med det for øje foreslår Europa-Parlamentet nogle praktiske løsninger, nemlig fuld adgang til markedet uden afgifter og uden kvoter for de mindst udviklede lande, en vellykket afslutning på Doharunden for udviklingslandene, krav i forbindelse med miljøstandarder og sociale standarder og et mandat for landbrugsspørgsmål, der er kontrolleret af Kommissionen. Når vi foreslår disse løsninger, understreger vi ligeledes, at EU skal prioritere sine politiske målsætninger og ikke blot fokusere på handelsmålsætningerne.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *skriftlig*. – (PL) Det er med stor glæde, at jeg hilser beslutningsforslaget om WTO velkommen, fordi det er et meget vigtigt spørgsmål på nuværende tidspunkt. Krisen er global, og vi har alle interesse i at komme ud af den så hurtigt som muligt. Efter min opfattelse er udvidelsen af verdenshandelen en måde, hvorpå krisen effektivt kan begrænses. Hvis vi begrænser reformen af økonomierne til det regionale eller nationale plan, er det naturligvis lettere, men på lang sigt er det ikke en god måde at bekæmpe krisen på, som jo er verdensomspændende, og derfor kræves der fælles instrumenter til at bekæmpe den i hele verden. Derfor skal vi sætte alt ind på at fremskynde forhandlingerne i WTO, da disse forhandlinger fører til en liberalisering af handelen. Samtidig skal vi vedtage ordentlige konkurrenceprincipper. Når det gælder disse principper, er produktkvalitet og fremstillingsbetingelser særlig vigtige også i forbindelse med kampen mod klimaforandringerne og reduktionen af CO₂-emissionerne. Meget følsomme varer som f.eks. landbrugsvarer og fødevarer kræver en særlig velfunderet tilgang. Vi bør i fremtiden overveje, om vi ikke, samtidig med at vi arbejder på en liberalisering af handelen med landbrugsvarer inden for WTO på verdensplan, også skulle indføre en standardisering af nogle af elementerne i landbrugspolitikken på verdensplan. Der skal tages hensyn til landbrugets særlige forhold, f.eks. dets afhængighed af klimaet, spørgsmål om kvalitet og fødevarer sikkerhed, produktionsbetingelser og problemet med at sikre fødevarerforsyningen i verden. Vi skal i WTO-forhandlingerne vise større forståelse for andre og større goodwill.

- Restriktive foranstaltninger efter Lissabontraktatens ikrafttræden (B7-0242/2009)

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jeg stemte imod beslutningsforslaget, fordi det alene er baseret på doktrinen om "kampen mod terror", som stadig bruges til at retfærdiggøre de begrænsninger af rettigheder og frihed og den legalisering af militær indgriben og militære aktioner, der blev indført med Lissabontraktaten. Og Europa-Parlamentet er i sidste ende ligeledes blevet frataget medlovgivning, behandling af og kontrol med foranstaltninger, der vedrører de individuelle rettigheder og antiterrorpolitikken, og derved er Parlamentets rolle blevet svækket i afgørende spørgsmål. Endelig vil jeg gerne understrege, at man desværre bortset fra alt andet vedtog et ændringsforslag, der fordrejede ngo'ernes rolle og gjorde dem til leverandører af oplysninger og et redskab for de forskellige "antiterror"-sikkerhedstjenester i stedet for hjælpere i de samfund, de arbejder i.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Offentlig adgang til dokumenter er vigtig for at sikre den demokratiske kontrol med institutionerne, og at de fungerer effektivt, hvilket øger borgernes tillid. Inden for rammerne af Stockholmprogrammet understregede Rådet på ny betydningen af åbenhed og opfordrede Kommissionen til at undersøge, hvordan der bedst kan opnås åbenhed i beslutningsprocessen, adgang til dokumenter og god forvaltning i lyset af de nye muligheder, Lissabontraktaten giver. Der er for mig ingen tvivl om, at der er behov for en ændring af retsgrundlaget for forordningen om aktindsigt. Det gælder også den retlige ramme for dens virke især i forbindelse med forholdet mellem EU's institutioner og borgerne.

Det er også nødvendigt med forbedringer, hvad angår substansen, f.eks. på et område, som jeg betragter som afgørende, nemlig Parlamentets mulighed for at udøve sin demokratiske kontrol gennem adgang til følsomme dokumenter. Åbenhed er et grundlægende princip i EU, hvad enten det drejer sig om offentligheden eller institutionerne imellem. Arbejdet og beslutningerne i alle EU's institutioner, organer, tjenestegrene og agenter skal kendetegnes af den størst mulige overholdelse af åbenhedsprincippet.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Det spørgsmål, vi drøfter, vedrører Lissabontraktaten og især spørgsmålet om, hvordan artikel 75 og artikel 215 kan forenes med Parlamentets beføjelser i proceduren for fastlæggelse og vedtagelse af restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder.

Artikel 215 synes at udelukke Parlamentet fra beslutningsprocessen, men artikel 75 fastlægger den almindelige lovgivningsprocedure og følgelig Parlamentets deltagelse i fastlæggelsen og vedtagelsen af foranstaltninger til forebyggelse af terrorisme og dermed beslægtede aktiviteter.

Da baggrunden for de restriktive foranstaltninger, der er foreskrevet i artikel 215, netop er bekæmpelse af terrorisme, er det vigtigt at fastslå, hvorvidt denne artikel er en undtagelse fra artikel 75, og om det i givet fald kan accepteres, at Parlamentet systematisk udelukkes fra proceduren til vedtagelse af sådanne foranstaltninger.

Efter min mening er det klart, at det var lovgiverens hensigt udelukkende at betro Rådet vedtagelsen af sådanne foranstaltninger, og det forhold kan måske begrundes af ønsket om hurtighed og enhed i beslutningstagningen. Men jeg mener ikke desto mindre, at det, når det drejer sig om situationer, som ikke har hastekarakter, ville være en fordel at høre Parlamentet, når sådanne beslutninger skal vedtages.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Man bruger endnu en gang bekæmpelsen af terrorismen som en undskyldning for at vedtage restriktive foranstaltninger og sanktioner mod regeringerne i tredjelande, fysiske eller juridiske personer, grupper eller ikkestatslige enheder. Det er uacceptabelt, fordi man i selve betænkningen også erkender, at det i praksis er vanskeligt at skelne mellem forskellige former for trusler, også selv om man forsøger at gøre det.

Vi erkender, at der er behov for en ny ramme til overholdelse af folkeretten. Vi kan ikke acceptere en politik med dobbeltstandarder i forbindelse med tredjelands regeringer, fysiske eller juridiske personer, grupper eller ikkestatslige enheder, hvor vurderingen foretages i henhold til USA's eller de største europæiske landes interesser. Her mangler der ikke eksempler. Jeg skal blot nævne et par stykker som f.eks. den ulovlige besættelse af Vestsahara, Aminatou Haidar og andre saharawier, der er fængslet i Marokko, og Tyrkiets aktioner mod kurderne eller mod Cypern.

Vi stemte derfor imod denne betænkning, også selv om vi er enige i nogle af dens punkter, især hvor der kræves præciseringer af Kommissionen.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Parlamentets beslutningsforslag vakler konstant mellem behovet for at træffe foranstaltninger mod terroristiske organisationer og de stater, der støtter dem, som f.eks. fastfrysning

af deres aktiver og diplomatiske og økonomiske sanktioner osv., og nødvendigheden af at respektere individers og organisationers ret til at forsvare sig mod sådanne beskyldninger og sanktioner.

Det er åbenlyst, at Parlamentet har valgt at forsvare de mistænkttes rettigheder frem for at forsvare nationerne. Men hvis demokratierne ikke kan bekæmpe terrorismen ved at fornægte sine egne værdier, kan de heller ikke tillade, at de fremstår som slappe eller svage. Jeg er bange for, at det netop er det indtryk, dette beslutningsforslag giver. Det er derfor, at vi uagtet de institutionelle aspekter stemte imod.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for dette beslutningsforslag, fordi det er vigtigt, at medlemmerne af Europa-Parlamentet udøver kontrol med beslutninger om at indføre sanktioner mod personer, der har tilknytning til al-Qaida og Taliban samt mod personer, der truer retsstaten i Zimbabwe og Somalia. Det valgte retsgrundlag er uacceptabelt. Vi kræver at blive hørt i henhold til den almindelige lovgivningsprocedure og blive holdt løbende underrettet om arbejdet i FN-sanktionskomitéen. Til sidst vil jeg gerne i den forbindelse understrege, at jeg beklager den meget administrative holdning, Rådet indtager, selv om vi her taler om foranstaltninger, der vedrører de individuelle rettigheder.

Timothy Kirkhope (ECR), skriftlig. – (EN) ECR-Gruppen er den største fortalere for foranstaltninger mod terrorister i EU, og vi er især af den opfattelse, at de nationale regeringer i EU skal samarbejde om at tackle den konstante trussel, som terrorismen er. ECR-Gruppen har ikke desto mindre besluttet at afholde sig fra at stemme om dette beslutningsforslag af to grunde. For det første er vi imod enhver lovgivning, der fører os i retning af en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, og vi ønsker i stedet at se et forbedret og styrket samarbejde og bedre koordinering mellem EU og de nationale regeringer, og vi er meget skuffede over, at det ikke i tilstrækkelig grad kom til udtryk i dette beslutningsforslag.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Den sunde fornuft, der ligger til grund for de stillede spørgsmål, er andet end blot en evaluering af en doktrin og sammenhængen mellem de erklærede hensigter og deres fortolkning. Der er også de praktiske konsekvenser ifølge den gamle talemåde om, at den, der kan gøre meget, kan også gøre mindre, og det vedrører følgende spørgsmål, nemlig hvilken mening der er i, at et organ, der har beføjelser i kriminelle anliggender og med hensyn til forebyggelse og bekæmpelse af terrorisme i henhold til proceduren med fælles beslutningstagning, så a priori bliver udelukket, når det drejer sig om foranstaltninger, som, fordi de berører borgernes rettigheder, måske er vigtige også i denne sammenhæng.

Det er absolut afgørende, at den måde, Lissabontraktaten fortolkes på, i realiteten svarer til den erklærede styrkelse af Parlamentets beføjelser. Som det blev sagt i spørgsmålet, burde det i det mindste i visse tilfælde være muligt at arbejde med et dobbelt retsgrundlag, når det er borgernes rettigheder, der står på spil, og når antiterrorpolitikken er i fare. I andre tilfælde, som f.eks. når det gælder Zimbabwe og Somalia, kunne man overveje en ikkeobligatorisk høring, sådan som det faktisk er stadfæstet i Stuttgarterklæringen om Den Europæiske Union.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) I de seneste år er der sket en indskrænkning af flere og flere frihedsrettigheder i terrorbekæmpelsens navn. Især med SWIFT-aftalen og Stockholmprogrammet bliver det "gennemsigtige menneske" i stigende grad en realitet. I tider med moderne teknologi, globalisering og et EU uden grænser er det naturligvis vigtigt, at myndighederne samarbejder og forbereder sig tilstrækkeligt. Men staten skal ikke synke ned på terroristernes niveau. Vi behøver blot tænke på EU's og de enkelte medlemsstaters tvivlsomme rolle i forbindelse med CIA's overflyvninger og de hemmelige amerikanske fængsler.

Kontrol af lovgivningens gyldighed er en vigtig modvægt for at sikre, at en anklaget indrømmes et minimum af de rettigheder, der kræves af et moderne demokrati. Den foreliggende betænkning er ikke klar nok, hvad angår fremgangsmåden, og der siges også for lidt om tidligere fejltagelser og spørgsmålet om databeskyttelse, og derfor afholdt jeg mig fra at stemme.

6. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

7. Overrækkelse af Sakharov-prisen (højtideligt møde)

Formanden. – Ærede gæster, kære kolleger, kære venner! Der er dage, hvor jeg føler særlig stolthed ved at sidde i denne stol som formand for Europa-Parlamentet. I dag er en sådan dag. I dag hædrer vi modtagerne af Sakharov-prisen 2009, prisen for tankefrihed.

Det er en stor ære for mig at erindre om, at Formandskonferencen besluttede at give prisen til Oleg Orlov, Sergei Kovalev og Lyudmila Alexeyeva på vegne af MEMORIAL og alle andre forsvarere af menneskerettighederne i Rusland. Jeg er stolt af, at denne beslutning blev truffet enstemmigt.

(Kraftigt og vedvarende bifald)

Medlemmerne af Europa-Parlamentet hylder med denne pris dem blandt os, som stadig kæmper for menneskerettighederne, men vi hylder også dem, der mistede livet i denne kamp. Natalia Estemirova skulle have været her i dag og Anna Politkovskaya. Deres mordere er endnu ikke blevet retsforfulgt.

(Bifald)

Vi i Europa kender frihedens pris. Vi kender tankefrihedens pris. Den 16. december, for nøjagtig 28 år siden, blev strejkende arbejdstagere i Wujek-kulminen dræbt af det polske kommunistpoliti, fordi de kæmpede for solidaritet, dvs. for de grundlæggende menneskerettigheder, for værdighed. For 20 år siden, den 16. december, startede en revolution i Rumænien, som krævede mere end 1 000 menneskers liv, fordi de kæmpede for deres frihed.

Dette skete i lande, som nu er medlemmer af Den Europæiske Union, lande, som i dag er sammen med os. Vi i Europa-Parlamentet vil aldrig glemme fortiden. Det er vores pligt at sikre de værdier, som er så dyrebare for os alle. I Europa nyder vi dagligt vores menneskeret – tankefrihed – takket være det store offer, de bragte.

NDet er en stor ære for mig i dag at overrække denne pris til organisationen MEMORIAL. Men samtidig føler jeg vrede over, at det stadig er nødvendigt at overrække sådanne priser i Europa – ved denne lejlighed til vores russiske venner for deres forsvar af menneskerettighederne. Vi mindedes i år 20-års-dagen for Andrei Sakharovs død, en af grundlæggerne af MEMORIAL. Hvis han var her i dag, ville han da føle stolthed eller snarere vemod over, at Rusland i dag stadig behøver sådanne organisationer?

Andrei Sakharov levede længe nok til at opleve begyndelsen på ændringerne i Central- og Østeuropa, han så Berlinmurens fald og begyndelsen til de frihedsrettigheder, han kæmpede for. Vi er overbevist om, at vore dages menneskerettighedsforkæmpere i Rusland vil opleve ægte og varig frihed, den frihed, som vi nyder godt af i Den Europæiske Union. Det er vores ønske for alle Ruslands borgere.

(Bifald)

Europa-Parlamentet uddeler hvert år Sakharov-prisen som en påmindelse om, at menneskers grundlæggende rettigheder skal sikres i hele verden. Folk skal have ret til trosfrihed og tankefrihed. For som Andrei Sakharov selv sagde, og jeg citerer: "Tankefrihed er den eneste garanti mod, at folk bliver smittet af massemyter, som i forræderiske hykleres og demagogers hænder kan føre til blodige diktaturer". Det er grunden til, at Europa-Parlamentet værner om retten til tankefrihed og vil blive ved med at gøre det både inden for og uden for Europa.

Med overrækkelsen af Sakharov-prisen i dag ønsker medlemmerne af Europa-Parlamentet, som er direkte valgt af borgerne i EU's 27 medlemsstater, at vise deres støtte til alle dem, som i hele verden kæmper for de grundlæggende rettigheder. Den Europæiske Union har en fornem opgave. Det er vores opgave at forsvare ytrings- og tankefriheden i alle hjørner af verden. Vi håber, at Rusland på dette område vil være en partner, som vi kan regne med.

Sergei Kovalev, for *Mémorial*, vinder af Sakharov-prisen. – *(oversat fra den russiske original)* Hr. formand, mine damer og herrer! På Mémorial-organisationens vegne vil jeg gerne takke Europa-Parlamentet for denne fornemme anerkendelse – Sakharov-prisen.

Mémorial mener ikke, at denne pris gives til vores organisation alene. Prisen gives til hele menneskerettighedsmiljøet i Rusland og mere bredt til en anseelig del af det russiske samfund. I 40 år har menneskerettighedsforkæmpere først i Sovjetunionen og dernæst i Rusland nu forsvaret "europæiske" – det vil sige universelle – værdier. Denne kamp har altid været tragisk og har i de senere år kostet de bedste og de mest frygtløse livet. Jeg er sikker på, at Europa-Parlamentet ved tildelingen af Sakharov-prisen til Mémorial først og fremmest tænkte på dem - vores afdøde venner og kampfæller. Denne pris tilhører rettelig dem. Og det første navn, jeg bør nævne, er Natalya Estemirova, et andet medlem af Mémorial, der blev myrdet i sommer i Tjetjenien. Jeg kan ikke fortsætte uden også at nævne andre navne: advokaten Stanislav Markelov og journalisterne Anna Politkovskaya og Anastasia Baburova, der blev myrdet i Moskva, etnologen Nikolai Girenko, som blev skudt i Sankt Petersborg, Farid Babayev, der blev myrdet i Dagestan, og mange andre – desværre kunne denne liste fortsætte i lang tid. Jeg vil bede alle rejse sig og ære disse menneskers minde.

(Parlamentet iagttog stående et minuts stilhed)

Disse mennesker døde, så Rusland kunne blive et ægte europæisk land, hvor det offentlige og politiske liv bygger på livets ukrænkelighed og hvert enkelt individs frihed. Det betyder, at de også døde for Europa, eftersom et Europa uden Rusland er ufuldstændigt.

Jeg håber, at alle forstår, at jeg, når jeg taler om "europæiske værdier" og "europæisk politisk kultur", ikke giver disse udtryk for et geografisk indhold eller taler om "eurocentrisme", for en politisk kultur baseret på frihed og den enkeltes rettigheder rummer et universelt system af værdier, der i lige så høj grad passer til Europa og Afrika, som til Rusland og Kina.

Begivenheden i dag er symbolsk og sammenhængende. Der er selve prisen, den dag, hvor den gives, de, der giver prisen, og de, som modtager den.

Andrei Sakharov, der døde for 20 år siden, var en fremtrædende menneskerettighedsforkæmper og også en fremtrædende tænker. Han fremsatte to vigtige påstande. Den første var, at menneskeheden kun har en chance for at overleve og udvikle sig og en mulighed for at løfte tidens globale udfordringer og sikre verdensfred og fremgang på vores klode, hvis den overvinder politisk splittelse og fjendskab. Den anden påstand var, at den eneste pålidelige støtte til vores bestræbelser på at overvinde den politiske splittelse i den moderne verden er menneskerettigheder, og først og fremmest, intellektuel frihed.

EU, hvis parlament indstiftede denne pris, mens Sakharov stadig levede, er måske i dag den model, der kommer tættest på den fremtidige forenede menneskehed, Andrei Dmitrievich Sakharov drømte om.

I den senere tid har Rusland og Europa i stadig stigende grad været i opposition til hinanden. I Rusland er det blevet moderne at tale om "Ruslands særlige vej", om "Ruslands særlige åndelighed" og endog om "særlige nationale værdier". Og i den euro-atlantiske verden hører man ofte udtalelser om Rusland som et land, der indtager en "særstilling" blandt landene, et land, hvis politiske udvikling afgøres af dets historie og særlige træk og lignende spekulativt tankespind. Hvad skal man sige til det? Rusland har ligesom ethvert andet land, sin egen måde at organisere livet på baseret på universelle menneskelige fundament. Ingen nation i verden organiserer sit liv ifølge idéer og konstruktioner, der udelukkende er lånt udefra, men Ruslands forbindelse til Europa afgøres langt fra kun af, hvem der låner og fra hvem. Spørgsmålet kan stilles på en anden måde. Har Rusland bibragt den paneuropæiske og universelle civilisation noget, som tager form for øjnene af os? Og her vil jeg gerne minde om Ruslands enestående bidrag til Europas og menneskehedens åndelige og politiske fremgang, nemlig den sovjetiske menneskerettighedsbevægelses centrale rolle for udformningen af moderne politisk kultur.

Sakharov gentænkte menneskerettighedernes og de intellektuelle frihedsrettigheders rolle i den moderne verden helt tilbage i 1968. Hans idéer blev omsat til praksis af menneskerettighedsorganisationer oprettet af sovjetiske dissidenter – først og fremmest Helsinkigruppen i Moskva, som er repræsenteret her i dag af Lyudmila Alexeyeva. Disse organisationer var de første, der offentligt udtalte, at fine erklæringer om international beskyttelse af menneskerettighederne ikke kun måtte forblive erklæringer. Det lykkedes os at mobilisere den internationale offentlige opinion, og den vestlige politiske elite blev tvunget væk fra sin traditionelle pragmatisme. Naturligvis gav denne udvikling også anledning til masser af nye problemer, som endnu ikke er helt løst – et eksempel herpå er doktrinen om humanitær intervention. Ikke desto mindre er der nået meget i løbet af de sidste 30 år, selv om der stadig mangler meget. De russiske menneskerettighedsforkæmpere i 1970'erne lagde grunden til denne proces, og om det så kun er af den årsag, kan Rusland ikke slettes af listen over europæiske lande.

I Rusland blev menneskerettighedsbevægelsen i den sidste tredjedel af det 20. århundrede som ingen andre steder synonym med borgerskab, og de russiske menneskerettighedsidéer kunne udvikles så langt som til Sakharovs globale generaliseringer og blive til en ny politisk filosofi. Det hænger sammen med Ruslands enestående tragiske historie i det 20. århundrede og med behovet for at fatte og gøre op med den blodige og beskidte fortid. Hvis Anden Verdenskrig var incitamentet til efterkrigstidens politiske modernisering af Vesteuropa, der blev den logiske konklusion på den relativt korte periode, hvor det nazistiske styre herskede i Tyskland, så var behovet for genopbygning i USSR og Rusland dikteret af erfaringerne med 70 års kommunistisk styre, der kulminerede med Stalins terrordiktatur. De to centrale bestanddele af det genopblomstrende russiske borgerskab var retsbevidsthed og historisk hukommelse. Menneskerettighedsbevægelsen positionerede fra starten sig selv som først og fremmest en bevægelse til overvindelse af stalinismen i landets offentlige, politiske og kulturelle liv. I en af bevægelsens første offentlige tekster – en folder, som blev uddelt af tilrettelæggerne af det historiske møde den 5. december 1965 til forsvar for loven – hed det herom yderst kort og enkelt: "Den blodige fortid kræver, at vi er årvågne i nutiden".

I al væsentlighed er det hele denne særlige forbindelse mellem to bestanddele af den civile bevidsthed – retsopfattelse og historisk hukommelse – som Ruslands moderne menneskerettighedsmiljø og måske også det russiske civilsamfund som helhed har arvet.

Jeg mener, at den store betydning, som Sakharov tillagde Mémorial i de sidste år og måneder af sit liv, hænger sammen med, at han klart forstod dette særlige aspekt. I Mémorials virke er disse to grundbestanddele af den russiske offentlige bevidsthed smeltet sammen til en helhed.

Det er min opfattelse her på 20-årsdagen for Sakharovs død, at medlemmerne af Europa-Parlamentet ved valget af prismodtager også følte og forstod dette særlige aspekt. Vi husker alle beslutningen om europæisk samvittighed og totalitarisme, som Europa-Parlamentet vedtog i april. Denne beslutning viser, ligesom OSCE's beslutning, der fulgte i juli, om det delte Europa genforenet, at et forenet Europa forstår meningen med og betydningen af vores arbejde. Mémorial takker for denne forståelse. Absurditeten i vore dages politiske situation i Rusland illustreres klart af, at vores eget parlament – parlamentet i det land, der led mest og længst af alle under stalinisme og kommunistisk diktatur – i stedet for varmt at støtte disse beslutninger, omgående erklærede dem for "antirussiske"!

Det viser, at stalinismen for Rusland selv i dag ikke blot er en historisk episode i det 20. århundrede. Vi forspilder nogle få års forvirret og ufuldstændig politisk frihed. Det vigtigste træk ved den kommunistiske totalitarisme – holdningen til mennesker som en ressource, der kan ofres – blev ikke fjernet.

Målene med statens politik fastlægges – som før – uden hensyntagen til landets borgeres mening og interesser.

Etableringen af et styre med "imitationsdemokrati" i dagens Rusland hænger netop sammen med det. Alle det moderne demokratis institutioner bliver beslutsomt imiteret: et flerpartisystem, valg til parlamentet, magtdeling, et uafhængigt retssystem, uafhængigt fjernsyn osv. Men en sådan imitation, der går under betegnelsen "socialistisk demokrati", fandtes også under Stalin.

I dag har imitationen ikke brug for masseterror. Der er stereotyper af offentlig bevidsthed og adfærd nok bevaret fra Stalintiden.

På den anden side bruges terror også, når det er nødvendigt. I løbet af de sidste 10 år er over 3 000 mennesker i Den Tjetjenske Republik "forsvundet" – dvs. er blevet bortført, tortureret, summarisk henrettet og begravet, og ingen ved hvor. I begyndelsen blev disse forbrydelser udført af repræsentanter for forbundsmyndighederne, men så overdrog de dette "arbejde", for nu at kalde det det til lokale sikkerhedsstrukturer.

Hvor mange russiske sikkerhedsfolk bliver straffet for disse forbrydelser? Blot en håndfuld. Hvem sikrede, at de blev stillet til regnskab og dømt? Først og fremmest menneskerettighedsforkæmperen Natalya Estemirova, journalisten, Anna Politkovskaya, advokaten, Stanislav Markelov. Hvor er de alle sammen henne? Myrdet.

Vi ser, at den vold, der rutinemæssigt finder sted i Tjetjenien, breder sig ud over grænserne og truer med at sprede sig i hele landet. Alligevel kan vi se, at der selv under sådanne omstændigheder findes mennesker, som er parate til at gå imod en tilbagevenden til fortiden. Og det er et grundlag for håb. Vi forstår alle, at ingen andre kan lede Rusland tilbage på frihedens og demokratiets vej end Rusland selv, dets befolkning og dets civilsamfund.

Hvad mere er, så er situationen i vores land ikke så ligetil, som den måske umiddelbart kunne se ud. Vi har mange allierede i samfundet – både i kampen for menneskerettigheder og i kampen med stalinismen.

Hvad kan vi forvente her fra europæiske politikere og fra den offentlige opinion i Europa? Andrei Dmitrievich Sakharov formulerede disse forventninger for over 20 år siden. "Mit land har brug for støtte og pres".

Et forenet Europa har muligheder for at føre en sådan fast og samtidig venlig politik baseret på støtte og pres, men udnytter dem langt fra fuld ud. Jeg vil gerne nævne bare to eksempler.

Det første er Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol med hensyn til klager fra russiske borgere. Alene muligheden for, at ofre kan appellere til domstolen i Strasbourg, tvinger russiske domstole til at arbejde kvalitativt og uafhængigt. Hovedsagen er, at håndhævelsen af domme fra Den Europæiske Domstol burde fjerne årsagerne til krænkelse af menneskerettighederne.

I de senere år er over 100 domme blevet afsagt i Strasbourg i "tjetjenske" sager vedrørende alvorlige forbrydelser mod borgere begået af statens repræsentanter. Men hvad sker der? Ingenting. Rusland betaler behørigt ofrene den godtgørelse, der idømmes af den europæiske domstol som en slags "straffrihedsafgift", og nægter at undersøge forbrydelserne og straffe de skyldige. Endvidere bliver alle de generaler, der nævnes ved navn i dommene fra Strasbourg, ikke bare ikke stillet for domstolene, nej, de bliver indstillet til forfremmelse.

Men hvad nu hvis Europarådets Ministerkomité skulle overvåge håndhævelsen af Domstolens domme? I Strasbourg trækker de på skuldrene og siger, "Hvad kan vi gøre?" – og forbliver tavse.

Det andet, mere generelle, eksempel vedrører relationerne mellem Rusland og EU på menneskerettighedsområdet. I dag kan de stort set koges ned til, at EU afholder konsultationer med Rusland om dette emne hvert halve år. Hvordan udnyttes den mulighed? Embedsmænd, ikke af højeste rang, taler i nogle få timer bag lukkede døre – Europa spørger om Tjetjenien, Rusland svarer med et spørgsmål om Estland eller Letland, og de går igen hver til sit i seks måneder. Både russiske og internationale ngo'er afholder arrangementer og høringer i tilknytning hertil og fremlægger rapporter. På møder med menneskerettighedsforkæmpere sukker repræsentanterne for Bruxelles bedrøvet og siger: "Hvad kan vi gøre?" – og forbliver tavse.

Så hvad bør EU gøre med hensyn til Rusland? Set fra vores synsvinkel er svaret enkelt. Det skal handle over for Rusland, præcis som det gør over for et hvilket som helst andet europæisk land, der har påtaget sig visse forpligtelser og har et ansvar for at opfylde dem. Men i dag fremsætter EU desværre stadig sjældnere sine henstillinger til Rusland på demokrati- og menneskerettighedsområdet og foretrækker endda undertiden slet ikke at nævne dem. Det er ikke vigtigt, hvorfor det er sådan – om det er en følelse af, at det ikke nytter noget, eller pragmatiske overvejelser i forbindelse med olie og gas.

Det er EU's pligt ikke at forblive tavs, men igen og igen at sige og gentage og høfligt og bestemt insistere på, at Rusland opfylder sine forpligtelser.

(Bifald)

Naturligvis er der ikke blot ingen garantier for, men der er heller ingen særlige håb om, at disse opfordringer vil føre til, at målet nås. Men hvis man undlader at gøre det, vil de russiske myndigheder helt sikkert opfatte det som eftergivenhed. Hvis følsomme spørgsmål tages af dagsordenen, skader det utvivlsomt Rusland, men det skader også Europa lige så meget, eftersom det sår tvivl om, hvorvidt de europæiske institutioner er forpligtede på europæiske værdier.

Den pris, De overrækker i dag, gives "For tankefrihed".

Man kunne tænke, hvordan kan tanken ikke være fri, hvem kan begrænse dens frihed og hvordan? Der er en metode – det er frygten, som bliver en del af et menneskes personlighed og får den pågældende til at tænke og endda føle, som det forlanges. Mennesker er ikke bare bange, de finder en måde, hvorpå de kan "elske Big Brother", som George Orwell beskrev. Sådan var det, da Rusland havde Stalin, og sådan var det, da Tyskland havde Hitler. Det gentages nu i Tjetjenien under Ramzan Kadyrov. En sådan frygt kan spredes ud i hele Rusland.

Men hvad kan modstå frygt? Hvor paradoksalt det end lyder, så kan ene og alene tankefriheden. Denne egenskab, som Sakharov i usædvanlig grad var i besiddelse af, gjorde ham uimodtagelig for frygt. Og det befriede også andre fra frygt at se ham.

Tankefrihed er grundlaget for alle andre friheder.

Derfor er det så fint, at Sakharov-prisen gives "For tankefrihed". Vi er stolte over at modtage den i dag.

(Stående bifald)

(Mødet udsat kl. 12.30 og genoptaget kl. 15.00)

FORSÆDE: Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU

Næstformand

8. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

9. Ny EU-handlingsplan for Afghanistan og Pakistan (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Rådets og Kommissionens redegørelser for den nye EU-handlingsplan for Afghanistan og Pakistan.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Fru formand! De problemer, Afghanistan og Pakistan står over for, bekymrer naturligvis hele verden. Voldelig ekstremisme spredt sig ud uden for regionen. Narkotika, der dyrkes og fremstilles i Afghanistan, finder vej til Europas gader. En af drivkræfterne bag vores engagement er behovet for at forhindre, at Afghanistan og Pakistan bliver tilflugtssteder for terrorvirksomhed og organiseret kriminalitet. Samtidig ønsker vi naturligvis at hjælpe med at skabe bedre lande at leve i for befolkningerne i Afghanistan og Pakistan.

Der fokuseres meget på Afghanistan. Mange af vores lande har tropper og et betydeligt antal civile medarbejdere i landet. Det er en stor udfordring at vende situationen i Afghanistan. Også Pakistan står over for alvorlige udfordringer. Der bliver ingen løsning på konflikten i Afghanistan, hvis vi ikke også får styr på situationen i Pakistan og omvendt.

Der er brug for et samlet initiativ. Vi må alle gøre mere og bedre. I juni bad Rådet Rådssekretariatet og Kommissionen om at fremsætte specifikke henstillinger og fastlægge politiske prioriteringer for at styrke og forbedre vores engagement i regionen. Resultatet var EU-handlingsplanen for styrkelse af EU's engagement i Afghanistan og Pakistan. Den blev vedtaget i oktober. Jeg mener, at denne plan er et godt værktøj. Den grundlæggende strategi er på plads. Handlingsplanen vil give os mulighed for at tilpasse de instrumenter, der bruges i øjeblikket, så de opfylder vores politiske prioriteringer.

Planen bygger på vores nuværende engagement og indeholder en række indsatsområder. Det er de områder, hvor vi mener, at EU-foranstaltninger kan være mest effektive. Hermed styrker vi vores engagement og fremlægger et samlet svar på de udfordringer, Afghanistan og Pakistan står over for. Den sender også et signal til regionen om, at vi er rede til at stå distancen. Det regionale perspektiv er vigtigt, og derfor lægges der i handlingsplanen stor vægt på især regionalt samarbejde.

Afghanistan er på vej ind i en afgørende periode. Der er ikke behov for at drøfte valgprocessen yderligere. Den ligger bag os. Den lod meget tilbage at ønske, og vi håber, at den ikke gentager sig. Jeg mener også, at det er den afghanske folks holdning. EU er parat til at støtte det arbejde, der mangler at blive gjort, bl.a. på grundlag af de henstillinger, EU's valgobservatører har fremsat. Vi håber, at en ny regering snart vil være på plads. Det er en lejlighed til at blive enige om en ny dagsorden og en ny overenskomst mellem den afghanske regering og det internationale samfund. I sin indsættelsestale fremsatte præsident Karzai et velkomment løfte om en ny start. Vi håber, at den konference, som skal afholdes i London om kort tid, vil skabe et vist momentum.

EU forventer et stærkt engagement og lederskab fra præsident Karzai og hans regering. Fem år uden forandring er ikke en mulighed. Vi skal nu have fokus på at sikre, at den afghanske stat gradvist påtager sig mere ansvar, idet det internationale samfund påtager sig en støttende funktion. Hermed mener jeg ikke tilbagetrækning. Næste år vil der være betydeligt flere internationale styrker i Afghanistan. USA sender en styrke på yderligere 30 000 personer til at supplere de 68 000, der allerede er i landet. Andre NATO-lande og allierede har lovet en styrke på mindst 7 000 personer ekstra ud over de 38 000, som allerede er der.

Dette militære engagement skal modsvares af civile initiativer. Der kan ikke blive tale om en varig militær tilbagetrækning fra Afghanistan, medmindre der er etableret en civil ramme for stabilitet. Effektive statsinstitutioner, bedre styreformer, adgang til grundlæggende velfærd, retsstat og en fungerende civil stat er mindst lige så vigtige som hård sikkerhed. Ingen vil sætte spørgsmålstegn ved det. Sikkerhed, god regeringsførelse og udvikling skal gå hånd i hånd. Vi er i gang med et langsigtet engagement i Afghanistan. Imidlertid må den afghanske befolkning sikre, at det er deres egen regering, ikke internationale organisationer,

der forbedrer levestandarderne. Det er den eneste måde, hvorpå befolkningen atter kan få tillid til sine ledere. Det internationale samfund er der. Vi må gøre mere og gøre det bedre. Vi må støtte den proces, der er i gang – den afghaniseringsproces, som er så væsentlig for landet.

Det er kernen i vores handlingsplan. Vi styrker EU's bestræbelser på at forbedre den afghanske kapacitet, og vi samarbejder med regeringen om at fremme effektive statsinstitutioner, der kan holdes ansvarlige, både lokalt og regionalt. Vi lægger stor vægt på retsstatsprincippet, god regeringsførelse, bekæmpelse af korruption og forbedring af menneskerettighedssituationen. Landbrug og udvikling af landdistrikter er yderligere et indsatsområde for Europa. Det er meget vigtigt, at levestandarden øges for det store flertal af afghanere, der bor i landdistrikterne. Vi er også rede til at støtte en afghansk ledet rehabiliteringsproces for tidligere oprørere. De, der har deltaget i konflikter tidligere, skal tilbydes alternativer. Støtte til valgsystemet vil naturligvis også stå højt på dagsordenen.

Jeg vil også gerne sige et par ord om Pakistan. Pakistan er et land, der har været igennem store forandringer i de senere år. Med valget i 2008 blev der genindført demokrati og civilt styre. Overgangen til demokrati har været imponerende. Demokratiet er dog i øjeblikket skrøbeligt og ustabilt. Samtidig er det pakistanske Taliban blevet en reel trussel mod fred og stabilitet i landet. Der går knap nok en uge, uden at medierne rapporterer om nye selvmordsangreb. I sidste uge blev over 400 mennesker dræbt i angreb udført af militante grupper.

EU ønsker at hjælpe med at støtte Pakistans civile institutioner. Det er særlig vigtigt at følge op på de henstillinger, vores valgobservatør Michael Gahler fremsatte i 2008. De danner en grundlæggende ramme om fremtidigt demokrati, valgreform og institutionsopbygning. Den pakistanske regering ved, at det skal gøres. Den må meddele os, hvilke områder den ønsker at samarbejde på. EU vil udvikle det strategiske partnerskab med Pakistan, der var resultatet af det vellykkede særlige topmøde i juni 2009. Vi ønsker at styrke demokratiet og opnå stabilitet. Derfor arbejder vi med retsstaten, bekæmpelse af terrorisme samt handel. Naturligvis er en fungerende regering, der accepterer ansvaret for sin befolkning og udviser det nødvendige lederskab til at føre landet fremad, et centralt element heri.

I partnerskab med Pakistans regering vil EU støtte styrkelsen af landets demokratiske institutioner og strukturer. Dette vil også ske gennem økonomisk udvikling og handel. Vi ser positivt på, at Pakistan påtager sig et større ansvar for sin egen sikkerhed. Vi forventer, at landet anlægger samme tilgang til alle former for terrorisme, bl.a. oprørere, der bruger pakistansk territorium til at lancere angreb inde i Afghanistan. Regeringens indsats mod det pakistanske Taliban er et positivt træk. Samtidig skal civile beskyttes, og international lov overholdes. Regeringen bør også være opmærksom på behovet for humanitær hjælp og genopbygning i de ramte områder.

Vi må tage yderligere skridt i vores indsats i Afghanistan og Pakistan. EU yder allerede et betydeligt bidrag i forbindelse med udfordringerne i regionen, og det vil fortsætte. Der er opnået meget i begge lande – både gennem Afghanistans og Pakistans bestræbelser og gennem det internationale samfund. Strategier og dokumenter vil ikke i sig selv forbedre situationen. Det er nu på tide at omsætte dem til handling sammen med vores partnere i Afghanistan og Pakistan.

Catherine Ashton, indstillet næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Lad mig begynde med Afghanistan. Vi er ved et vigtigt punkt i vores relationer her. Vores fremtidige støtte skal bidrage til at opbygge et styre, der er lydhørt over for den afghanske befolknings behov og bekymringer. Da situationen er flygtig, har vi brug for både at arbejde med situationen på stedet og at påvirke den. Det er det, de internationale konferencer, som begynder med en konference i London i næste måned, handler om.

Vi er rede til at sætte flere ressourcer ind. Kommissionen hæver sin udviklingsbistand med en tredjedel til 200 mio. EUR. Vi har brug for de ekstra ressourcer til at gentage succeserne, som udvidelsen af det primære sundhedssystem til 80 % af afghanerne – bl.a. langt bedre behandling til kvinder og piger – og den seneste succes med at gøre provinser valmuefrie. Vores medlemsstater har også forpligtet sig til at hjælpe med at få vores politiuddannelsesprogram op på fuld styrke.

Men det er alt sammen kun begyndelsen. Vi må levere dette som en del af et sammenhængende EU-bidrag inden for en samordnet international indsats. Denne indsats skal koncentreres om de afghanere, der arbejder sammen med FN.

Den handlingsplan, Rådet vedtog i oktober, giver os mulighed for at gøre dette. Sammen med USA's bestræbelser og NATO's sikkerhedsoperationer sender det et stærkt budskab til regionen og det internationale

samfund om vores engagement. Det passer naturligvis også sammen med de indsatsområder, præsident Karzai har fastsat, især inden for områderne forbedret regeringsførelse og bekæmpelse af korruption.

Planen bekræfter, at kernen i vores engagement fortsat vil være centrale sektorer som retsstaten og landbruget.

Vi bistår allerede regeringen med kvalifikationsforbedring for administratorene i Kabul. Vi vil nu begynde at udbrede disse kvalifikationer i provinserne for at hjælpe afghanerne med at styre deres egne anliggender og sikre, at regeringen leverer – og opleves at levere – serviceydelser til dem.

Planen sender et signal om, at vi vil støtte integrationen af oprørere, der er parate til at acceptere præsident Karzais opfordring til at arbejde sammen med hans regering.

EU's valgobservatørmission fremlægger også sin rapport i Kabul i dag, og jeg vil gerne rose hr. Berman og hans team for et veludført job under særdeles vanskelige forhold. Vi sørger for opfølgning, eftersom det er klart, at regeringens og det politiske systems troværdighed afhænger af et grundigt eftersyn af valgsystemet.

En sidste ting om Afghanistan, men måske den vigtigste, er, at vi er i gang med at rationalisere vores strukturer på stedet. Medlemsstaterne vil bringe politikkerne i overensstemmelse med de tilsvarende ressourcer, og jeg håber snarest muligt at lægge EU's særlige repræsentant og lederen af EU-delegationen sammen til én stilling. Det vil hjælpe os til at opbygge en sammenhængende tilgang, der kan tjene som model andre steder.

Hvis vi nu går over til Pakistan, så er vores altoverskyggende ønske og interesse, at Pakistan bliver et stabilt demokrati uden terror, der kan slutte sig sammen med sine naboer om at forsvare sig mod fælles trusler.

Handlingsplanen understreger dette og bygger på eksisterende forpligtelser, der blev indgået på topmødet mellem EU og Pakistan i juni, herunder humanitær bistand, genopbygningsstøtte, bistand til politi og retsvæsen og styrkelse af demokratiske institutioner og civilsamfund for at forbedre menneskerettighederne samt aftaler om handel og socioøkonomisk udvikling. Vi fortsætter med at støtte gennemførelsen af henstillingerne fra valgobservatørmissionen i 2008.

Handlingsplanen bakkes op af et betydeligt beløb på lige under 500 mio. EUR fra Kommissionen indtil 2013 plus et lån til vedvarende energi på 100 mio. EUR fra den Europæiske Investeringsbank samt forpligtelser til at uddybe vores handelsrelationer og politiske forbindelser. Handlingsplanen omhandler også intensiveret dialog om alle disse emner, og der bør komme et andet topmøde næste år under det spanske formandskab.

Det gøres også klart i handlingsplanen, at EU vil udnytte sin ekspertise inden for regional integration til at hjælpe Afghanistan, Pakistan og deres nabolande til at kickstarte økonomiske relationer, især med Indien. Der kommer ingen løsning på de aktuelle spændinger fra den ene dag til den anden, men vi må begynde på at overvinde mistilliden. De potentielle gevinster ved den form for regionalt samarbejde i form af handel og investeringer vil få alt det, vi i EU kan gøre, til at virke som peanuts.

Kort sagt er gennemførelsen af planen for Afghanistan og Pakistan central for vores fremtidige engagement i disse lande. Det er et samarbejde mellem medlemsstater og EU-institutioner, og det er det første af sin slags, hvilket, hvis det lykkes, kan bidrage til at udforme det internationale civile svar på kriser, som indtil nu i vid udstrækning er blevet defineret med militære midler.

Handlingsplanen er ensbetydende med en vigtig forpligtelse ikke bare over for Afghanistan og Pakistan, men over for Syd- og Centralasien som helhed. Men vi har brug for mere end idéer, hvis det skal lykkes. Vi har brug for de rette folk og de rette kvalifikationer, og de har brug for sikkerhed, hvis de skal arbejde. Værtsregeringerne skal udvise stærkere politisk engagement, og der skal være stærkere sammenhæng mellem donorerne, også mellem medlemsstaterne internt.

Sydasien står over for ekstremisme hver dag, hvad enten det er på slagmarken i Helmand eller på gaderne i Peshawar, Lahore og Rawalpindi. Vi skal ikke tackle det gennem militær indsats alene, men ved at hjælpe med at opbygge et sikkert og trygt miljø uden spændinger og uligheder, der nærer ekstremisme.

Europa har meget at tilbyde ud fra sine egne erfaringer. Handlingsplanen giver os mulighed for at udnytte disse erfaringer til at hjælpe andre, og jeg håber, Parlamentet vil støtte den.

Ioannis Kasoulides, for PPE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Målet i Afghanistan var at bekæmpe Taliban, der gav al-Qaeda et tilflugtssted. Afghanistan er ikke længere et tilflugtssted, men Talibanoprøret er ikke blevet slået ned, fordi det blev bevist, at man ikke kan sejre med militære midler alene, og den overdrevne satsning på militærmagt ved at dræbe oprørere virkede mod hensigten.

Den ændrede strategi skal beskytte befolkningen, opbygge den afghanske sikkerhedskapacitet, fremme god regeringsførelse på centralt og navnlig lokalt plan og fremme udviklingen. I den forbindelse er der brug for at fremme en afghansk ledet forsoningsproces for de lag af Taliban, der kom på den forkerte side på grund af særlige omstændigheder.

EU-handlingsplanen løfter alle disse udfordringer, og EU kan spille en vigtig rolle på ikkemilitære områder. Jeg ville imidlertid have forventet en langt større vægt på narkotikaproblemet – ministeren nævnte det – og langt skarpere advarsler mod korruption og dårlig regeringsførelse.

Med hensyn til Pakistan: "ja" til handlingsplanen. Begge sager er indbyrdes forbundne, og succes for den ene afhænger af succes for dem begge. Pakistan bør kunne bekæmpe indstrømningen af oprørere fra Afghanistan på passende vis. Endelig er der behov for diplomati for at undgå, at den evindelige mistillid mellem Indien og Pakistan bliver en hindring for den samlede succes.

Roberto Gualtieri, for S&D-Gruppen. – (IT) Fru formand, fru minister, fru højtstående repræsentant, mine damer og herrer! Med denne forhandling søger Europa-Parlamentet at bidrage til diskussionen om EU's rolle i en region, der er afgørende for hele klodens sikkerhed og stabilitet.

Den nye militære strategi, som blev bebudet af præsident Obama og præciseret i den efterfølgende udtalelse fra udenrigsministrene fra ISAF-landene, har knyttet udsendelsen af nye tropper sammen med det primære mål om at beskytte befolkningen og øge sikkerhedsstyrkernes og de afghanske institutioners kapacitet. Med denne velkomne holdningsændring tager man hensyn til det formålsløse, jeg vil endda gå så langt som til at sige det modproduktive, i en konventionel militær indsats, som udelukkende fokuserer på at nedkæmpe Talibans guerillaaktion.

Med henblik på at sikre, at denne nye kurs er produktiv og sætter skub i en overgang mod et sikkert, velstående, stabilt og dermed selvforsynende Afghanistan er det imidlertid helt klart, at den militære dimension i det internationale samfunds intervention skal ledsages af et voksende engagement på den civile og politiske front. På den ene side må vi fremme økonomisk udvikling og styrke institutioner, regeringsførelse og retsstat, og på den anden må vi lette den interne forsoningsproces og hjælpe med at stabilisere situationen i Pakistan.

Det er her, EU kommer ind i billedet. Europa har i nogen tid været særdeles engageret i regionen. 1 mia. EUR om året i Afghanistan, 300 mio. EUR i Pakistan, EUPOL-missionen, der gør et uvurderligt stykke arbejde til trods for bemandingsproblemer, den internationale observationsmission og naturligvis også de enkelte staters engagement i ISAF-missionen.

EU's evne til at gøre en væsentlig forskel i regionen forekommer ikke desto mindre udpræget lav, når man ser på mængden af de menneskelige og finansielle ressourcer, der sættes ind. Af den grund må vi styrke vores indsats, med andre ord EU's lederskab, og gøre det mere konsekvent og effektivt med hensyn til civil strategi og politisk tilsagn. Ud fra den synsvinkel udgør handlingsplanen et vigtigt skridt fremad, og Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet støtter den og anmoder om en stringent gennemførelse heraf.

Samtidig spekulerer vi på, om målene i planen også kræver, at der identificeres ad hoc-foranstaltninger, og opfordrer til, at det overvejes at udvide målene og styrke EUPOL-missionens værktøjer under ESFP. Europa-Parlamentet er rede til at tilbyde sin støtte til EU's indsats på alle disse fronter.

Pino Arlacchi, for ALDE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Vi er her for at behandle EU-handlingsplanen for Afghanistan og Pakistan. Parlamentets Udvalg om Udenrigsanliggender har givet mig mulighed for at blive ordfører på en ny strategi for Afghanistan.

Vi har brug for en ny strategi – eller måske har vi bare brug for en strategi overhovedet – på den civile side, fordi EU's intervention i det land indtil nu ikke har hængt tilstrækkelig sammen og ser ud til at have haft en meget begrænset virkning. Jeg er bange for, at jeg ikke er enig i fru Ashtons indledende redegørelse om Afghanistan, fordi den er for generel, for bureaukratisk, for ufokuseret – ligesom den aktuelle handlingsplan. Jeg mener, Parlamentet skal bidrage til at gøre denne strategi stærkere og mere sammenhængende.

Jeg samler alle de nødvendige bidder af informationer. For det første må jeg sige, at det viser sig at være meget vanskeligt at få selv de mest grundlæggende data om, hvor meget EU brugte i Afghanistan efter besættelsen i 2001, hvor EU-støtten kom hen, og hvor meget af den, der kan gøres rede for. Vi ved, at der bruges næsten 1 mia. EUR hvert år, hvilket er et stort beløb. Det afghanske BNP er kun på 6,9 mia. EUR. Vores civile bistand beløber sig derfor til over 20 % af Afghanistans årlige BNP, et tal, der kan ændre landets skæbne, hvis det bruges rigtigt.

For det andet vil mit forsøg på at opstille en ny strategi for Afghanistan begynde med en indsats for at identificere, hvad der har været, og hvad der bør blive EU's interesse i området. Jeg vil koncentrere en del af min betænkning om fjernelsen af opiumvalmuen gennem den alternative udviklingsstrategi.

Jean Lambert, for Verts/ALE Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg synes, der er visse ting, som skal hilses velkommen i handlingsplanen, men, som kolleger rettelig har påpeget, er der en række ubesvarede spørgsmål i den.

Når vi ser på det, synes jeg altid, vi ser på det ud fra det problem, vi har, og har undertiden tendens til at undervurdere den daglige virkelighed for mennesker i både Afghanistan og Pakistan med de mange dødsfald, de målrettede drab på f.eks. hazarabefolkningen i dele af Pakistan, angrebene på pigeskoler, på politiet og så mange andre.

Vi fik for nylig beskrevet det afghanske politi som stort set kanonføde for Taliban. Jeg tror, mange af os stadig spekulerer på, hvad det egentlig var, vi troede, vi nogensinde kunne opnå ved at gå ind. Med hensyn til det internationale svar ser jeg positivt på, at kommissæren taler om at kickstarte samarbejdet og især nævner Indien. Den regionale tilgang er vigtig, og jeg ser frem til at høre, hvordan vi skal behandle andre områder med virkelig spænding såsom Kashmir, der ifølge det, den afghanske ambassadør fortalte os forleden, virkelig udgør et problem for alt, hvad folk prøver at gøre i regionen.

Vi må også, især i Pakistan, se på, hvilken effektiv støtte vil tilbyde de mange tusinder af fordrevne mennesker, og lære af vores manglende engagement i forhold til dem, der tidligere blev fordrevet til grænserne mellem Pakistan og Afghanistan, at et vakuum vil blive fyldt. Derfor må vi virkelig være opmærksomme på uddannelse og på at opfylde behovene hos den befolkning, der også tager sig af disse fordrevne.

Charles Tannock, for ECR-Gruppen. – (EN) Fru formand! Vi har ikke råd til at lade NATO's og ISAF's militære mission i Afghanistan slå fejl. Med tilstrækkelig politisk vilje, det rette militære udstyr og flere tropper på stedet fra alle medlemsstaterne kan NATO slå Taliban, og naturligvis skal dette også kobles sammen med en kampagne rettet mod både følelser og forstand. Men ved siden af har vi Pakistan, en potentiel katastrofe – en atommagt plaget af islamistisk radikaliserings, korruption og svagt lederskab, som vi ikke desto mindre er nødt til at hjælpe af strategiske årsager.

Men f.eks. elementer af det pakistanske ISA har længe været mistænkt for at yde stiltiende støtte til det afghanske Taliban og er først nu modvilligt ved at forstå de hjemlige farer ved en sådan tilgang. Den trussel, Pakistan – især ved at huse terrorister – udgør for Indien i forbindelse med Kashmir, udgør også en alvorlig trussel for hele regionen.

Hvis Pakistan fortsat skal modtage militær bistand fra EU-landene til oprørsbekæmpende operationer mod terroristiske jihadgrupper og også økonomisk EU-bistand, skal landet give klippefaste garantier for, at denne bistand ikke bliver omdirigeret til at styrke dets konventionelle styrker ved den indiske grænse.

Endelig er der stor forskel på den manglende stabilitet i Pakistan og Afghanistan og den stabilitet og tilbageholdenhed, vi finder hos vores demokratiske allierede og partner Indien, der fortjener EU's fulde opbakning.

Willy Meyer, for GUE/NGL-Gruppen. – (ES) Fru formand, fru indstillede næstformand i Kommissionen! Min gruppe har aldrig støttet USA's tidligere præsident Bush' strategi for Afghanistan. Vi har aldrig støttet den, og tiden har bevist, at vi havde ret.

Afghanistan har i øjeblikket en korrupt, ulovlig regering, der er uskyldige ofre, og kvindernes situation har overhovedet ikke ændret sig. Det ville derfor have været logisk at ændre strategier, og vi beklager, at præsident Obama har valgt en militær løsning og har til hensigt at udsende en styrke på yderligere 30 000 mand. Jeg mener ikke, at EU skal følge denne linje, fordi der er en reel risiko for at skabe et nyt Vietnam i det 21. århundrede i Afghanistan.

I Afghanistan har historien vist, at der ikke kan være en militær løsning. Samarbejdet må øges, og alle bestræbelser på at finde en diplomatisk løsning må intensiveres. Geostrategisk må vi i selve konfliktzonen vælge at respektere folkeretten gennem interne løsninger i Afghanistan.

Nicole Sinclair, for EFD-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg havde for et par uger siden den fornøjelse at møde nogle af de hjemvendte britiske styrker fra Afghanistan, og jeg hørte den samme historie igen og igen om, at de var dårligt udstyret. Alligevel betaler Det Forenede Kongerige 45 mio. GBP om dagen til denne

korrupte institution. Nogle af de penge kunne være blevet brugt bedre på at bevæbne vores styrker i Afghanistan, de styrker, der faktisk uddanner den afghanske politistyrke osv.

Det er helt rigtigt, som nogle har sagt, at det er et vigtigt område i verden og et vigtigt område, som vi måske skal gøre fremskridt i.

Mit problem er den manglende erfaring med udenrigsanliggender hos vores højtstående repræsentant, Cathy Ashton, der bare sender sorteper videre, og hun sender uden tvivl mere end nogle få rubler med. Vi har brug for en mere erfaren person. Hun har ikke nogen erfaring fra udenrigsministeriet, hun har ikke været udenrigsminister, og jeg tror ikke, hun har haft bare et deltidsjob på et rejsebureau. Ved De nu hvad! Det her er et vanskeligt job, et job, der skal ændre tingene til det bedre, og hun er simpelthen ikke erfaren nok.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Fru formand! Ved første øjekast ser Rådets konklusioner om Afghanistan ud til at være en velkommen kontrast til USA's og Det Forenede Kongeriges krigeriske holdning. Når man ser nøjere på dem, er der faktisk en blanding af naivitet og medskyld i deres metoder. Rådet er gennemført naiv i sit forsøg på at plante det vestlige demokratis sarte blomst i den afghanske stammekulturs ugæstfri jord. De vertikale opdelinger i samfundet og stammeloyalitetens dominans over den personlige dømmekraft turde gøre det umuligt. Det ønsker at fjerne korruption, men forstår simpelthen ikke, at den bureaukratiske model for objektiv dømmekraft og finansielle og ressourcemæssige beslutninger ikke ville have en chance for at blive respekteret. Det skyldes ikke, at afghanere er sygeligt uærlige, men at det afghanske stammesamfund betragter det som en umiddelbart indlysende dyd at tage vare på sin egen familie og stamme.

Rådet vil gerne bekæmpe produktionen af opiumvalmuer. At fjerne Taliban fra regeringen var imidlertid ikke den bedste måde at nedbringe den produktion på. Talibanregeringen nedbragte den med 90 %, men siden invasionen af Afghanistan er Afghanistan igen verdens førende opiumproducent. Det hedder i rapporten, at usikkerheden i Afghanistan ikke kan afhjælpes ved militære midler alene. Det kan kun betyde, at den militære indsats skal spille en legitim rolle. Efter min mening gør den det ikke. Vi har haft tre mislykkede krige mod Afghanistan i det 19. og begyndelsen af det 20. århundrede. Vi burde virkelig være blevet klogere.

Taliban undertrykker kvinder, foragter demokratiet og dræber britiske soldater. Det er en helt igennem ubehagelig organisation. Men vi kunne forhindre dem i at dræbe britiske og allierede soldater i morgen ved at trække vores tropper ud. Det er en morderisk, formålsløs krig, der simpelthen ikke kan vindes.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Fru formand! Det internationale samfund, og ikke kun USA, har et problem i Afghanistan. Præsident Obama har brugt tre måneder på at opstille en global strategi som svar på general McChrystals alarmerende rapport.

Det er velkendt, at den nye strategi indebærer en kortvarig optrapning af den militære tilstedeværelse, tilbagetrækning i 2011, gradvis overdragelse af sikkerhedsaspekter til de afghanske styrker, bedre koordinering mellem civile og militære bestræbelser samt koncentration om store byer.

Nu er den store udfordring, fru Ashton, at samordne og identificere et europæisk svar, hovedsagelig på London-konferencen. I Deres redegørelse omtalte De to nøgleord. De sagde, at vores svar skal samordnes med andre internationale organer, og vi støtter samordningen med FN. De sagde også, at vores svar skal være sammenhængende.

Jeg har to bemærkninger hertil. I 2005 havde jeg som leder af Parlamentets valgobservatørmission det privilegium at møde lederen af den internationale sikkerhedsstyrke (ISAF) generallojtnant Graziano, hvis tjeneste ved FN's fredsbevarende styrke i Libanon (UNIFIL) er ved at være afsluttet. De 44 lande i ISAF i dag (hvoraf 28 er NATO-lande) udgør en heterogen styrke, der ikke sikrer et effektivt svar i den nuværende kamp mod oprørerne.

Det andet afgørende aspekt er, at en krig ikke kan vindes – og der er i øjeblikket en krig i gang i Afghanistan – uden at vi har civilbefolkningen på vores side, på den internationale koalitions side. Jeg mener, at et af EU's hovedformål bør være at koncentrere vores indsats, der koster 1 mia. EUR af EU's penge, om at sikre, at civilbefolkningen er på vores side.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Fru formand! Lad mig starte i dag med at mindes den 23-årige underkorporal Adam Drane fra det kongelige engelske regiment, fra Bury St Edmunds i min valgkreds, som døde i Helmandprovinsen den 7. december, medlem af de britiske væbnede styrker nr. 100, der blev dræbt i år.

Vores tanker bør gå til Adams familie og alle de familier, europæiske, afghanske og pakistanske, der har lidt sådan et tab.

Over for et sådant offer har vi i Parlamentet vores egen forpligtelse til at sikre, at vi gør alt, hvad vi kan for at fremme fred og velstand for Afghanistan. Hvis vi skal tage de nye Lissabonændringer og en egentlig fælles EU-udenrigspolitik alvorligt, er der ikke noget mere presserende sted at bevise, at vi gør det, end i Afghanistans sand. For det første for at sikre en ordentlig harmonisering af de enkelte medlemsstaters aktiviteter bag denne nye strategi og for det andet for at rose den højtstående repræsentant, Catherine Ashton, for hendes tiltag i dag om at få indsat en fantastisk repræsentant med dobbelt funktion i Afghanistan allerførst i det nye år. Det er både en lakmestest på et mere effektivt EU-samarbejde under den nye traktat og en markering af vores fremtidige beslutsomhed i forbindelse med Afghanistan.

Endelig må medlemsstaterne i denne forbindelse sikre, at EUPOL rekrutterer de 400 lovede betjente. Det er absolut nødvendigt for at sikre, at Afghanistans egne lovhåndhævende myndigheder kan gøre deres arbejde ordentligt.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Fru formand! Jeg vil gerne straks gøre det klart, at jeg fuldstændig afviser de bemærkninger, fru Sinclair lige har fremsat mod fru Ashton.

Hvert fjerde barn når ikke at blive fire år i Afghanistan, et land mærket af socialt og sundhedsmæssigt underskud, hvortil vi kan føje et demokratisk og frem for alt sikkerhedsmæssigt underskud. Sandsynligheden for en konfrontation med Pakistan giver Taliban et incitament til at mobilisere og fremhæver behovet for at løse Afghanistans problemer ud fra et regionalt perspektiv. Hertil kommer, at den manglende evne til at løse situationen ved militære midler alene prædestinerer EU til med vores omfattende vifte af instrumenter at spille en særlig rolle.

NATO, der primært er ansvarlig for den militære side, er ved at nå sine grænser over for den afghanske udfordring. EU's humanitære indsats, dets samarbejds- og udviklingsinstrumenter og dets mere effektive diplomati er bestemt ikke nogen garanti for succes, men uden denne støtte er NATOs indsats dømt til at slå fejl.

En ny kombination af alle disse elementer vil – forhåbentlig – resultere i mere lovende udsigter for de afghanske borgere. Selv om EU's ansvar i den nuværende situation er stort, er Afghanistans overvældende, for landet er stadig for korrupt, splittet og ustruktureret.

Vi må ikke glemme, at det partnerskab, Afghanistan får tilbudt, kun kan lykkes, hvis tilstrækkelig mange borgere støtter genopbygningen af deres land. Selv om det er en enorm opgave, er det ikke en begrundelse for at sidde på sine hænder og overlade lande som bytte for alle former for fundamentalister.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Fru formand! Ja, vi vil være nødt til at komme ud af den afghanske fælde, vi gik i på grund af George Bush' politik. Spørgsmålet er imidlertid ikke hvornår, men hvordan vi trækker os ud af Afghanistan.

Hvis der ikke sættes spørgsmålstegn ved de talløse fejl, det internationale samfund har begået, er vi i fare for fuldstændig at miste tilliden og støtten fra den afghanske befolkning til fordel for Taliban. Militariseringen af den humanitære bistand og udviklingsbistanden skal stoppe, fordi den skaber forvirring i folks hoveder og miskrediterer ngo'erne.

Vi må bygge mere på det civilsamfund, der er ved at vokse frem, og på de afghanske reformtilhængere. Hvorfor er Europa i Afghanistan? Fordi USA sagde det eller for at befri landet for åndsformørkelse og vold? Vi må styrke de mest effektive afghanske strukturer, prioritere investering i offentlige tjenesteydelser, uddannelse, sundhed og transport – og støtte de lokale myndigheders gode regeringsførelse, eftersom disse landes kultur kræver, at vi reflekterer over nationalstatens relevans. Europa bør f.eks. støtte guvernøren over Bamiyan provinsen, Habiba Sarabi, den første kvindelige guvernør i landets historie, og man vil erindre, at vi gik ind i det land i 2001 for at hjælpe kvinderne.

Geoffrey Van Orden (ECR). – (EN) Fru formand! Når man læser EU's handlingsplan for Afghanistan og Pakistan, skulle man tro, at hele situationen afhænger af, hvad EU gør.

Jeg mener, at EU kan yde et nyttigt praktisk bidrag, men det skal indgå i den bredere internationale indsats, og det bør være koncentreret om nogle specifikke aktiviteter, hvor EU's engagement kan sikre en reel merværdi. Det er for alvorligt til, at EU fører sig frem. I et dokument på over et dusin sider fandt jeg kun fire korte henvisninger til USA og, hvilket måske er mere betegnende, kun én til NATO, og det er trods alt NATO's ISAF-mission, der er afgørende for, at alle vores bestræbelser kan lykkes.

Uden sikkerhed og stabilitet er det ikke muligt at sikre god regeringsførelse eller et meningsfuldt genopbygnings- og udviklingsprogram.

På den civile side har de europæiske lande og EU selv pumpet 8 mia. EUR ind i Afghanistan siden 2001, men dette enorme beløb ser ikke ud til at have gjort den store forskel. Har vi nogen idé om, hvor mange af de penge, der er forsvundet?

Der er brug for en international helhedsplan for Afghanistan og Pakistan, men jeg mangler stadig at se, hvor EU's bidrag passer ind i denne bredere internationale forpligtelse.

Cornelia Ernst (GUE/NGL). – (DE) Fru formand! I dag ved vi i grunden alle efter otte år, at den tidligere Afghanistanstrategi baseret på militærmagt er slået fejl. Den manglende balance mellem militære operationer på den ene side og de utilstrækkelige ressourcer til civile formål på den anden forhindrer direkte en forbedring af levevilkårene i Afghanistan.

Så det vigtigste budskab fra Den Europæiske Venstrefløj's Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre er, at vi har brug for en radikal ændring af strategien. Vi har brug for en radikal ændring af strategien væk fra den militære og frem for alt i retning af en mere menneskecentreret strategi. 40 % af afghanerne er arbejdsløse, og over halvdelen af dem lever i den yderste fattigdom uden sundhedsvæsen eller ordentlig uddannelse. Det sociale område skal sættes i fokus, og det er det, jeg forventer af Rådet, Kommissionen og alle de involverede aktører.

Det indebærer naturligvis, at man forbedrer regeringsførelsen, styrker landbruget og integrerer tidligere Talibankrigere. Imidlertid må jeg sige helt oprigtigt, at vi sætter vores chancer over styr, hvis vi kun gør det halvhjertet og igen bygger på militærmagt. Tiden er ved at løbe ud!

Philippe Juvin (PPE). – (FR) Fru formand! Jeg mener, at vi skal prøve at få nogle enkle idéer i forbindelse med disse meget komplicerede spørgsmål.

Mit første spørgsmål er enkelt: Hvorfor tog vi til Afghanistan? Vi tog til Afghanistan med ét mål, nemlig at afvikle al-Qaeda's træningslejre, støttebasen for international terrorisme, der truede os og truede regionens stabilitet. I dag findes disse lejre ikke længere.

Min anden bemærkning er, at de vestlige tropper, der er udstationeret i Afghanistan, hvad enten vi kan lide det eller ej, desværre i stigende grad bliver betragtet som besættelsesstyrker og ikke længere som venligtsindede styrker. Det er et stort dagligt problem, som vi skal huske på. Jeg opfordrer dem, der siger noget andet, til at tage ud og se, hvad der foregår i det land.

Det tredje punkt er, at sikkerhedssituationen er blevet betydelig forværret. I 2004 var det muligt at gå rundt i Kabul. I dag er Kabul en enorm befæstet lejr. Når vi undlader at tage ved lære af en operationel fiasko på stedet og i sidste ende kun anvender gamle metoder, stiler vi derfor mod en gentagelse af disse fiaskoer.

Hvad er følgerne af alt dette? Jeg mener faktisk, at vi skal erkende, at vi har afviklet al-Qaeda – det er et ægte resultat – og at vi skal trække os ud. Kan vi trække os ud lige med det samme, i dag? Nej, for hvis vi trak os ud, ville det utvivlsomt skabe kaos og ville måske føre til, at de lejre, vi bekæmper, kommer tilbage. Vores tilbagetrækning må derfor ske på visse betingelser.

For det første må vi, som alle siger, overdrage nøglerne til afghanerne selv, vi må sikre, at konflikten er en afghansk konflikt. For det andet må der etableres en dialog med alle oprørere, og bemærk, at jeg ikke sagde "med Taliban", for ordet "Taliban" er meget begrænsende. For det tredje må man acceptere et socialt niveau, der ikke er perfekt. Vi må ikke tænke, at vores europæiske kriterier, er kriterier, som skal tilpasses til Afghanistan. Det må vi acceptere.

Det er altid vanskeligere at afslutte en militær operation end at påbegynde den, og for at kunne afslutte den må vi huske på det oprindelige mål, som var at sikre, at al-Qaeda-lejrene blev afviklet. Det er sket i dag.

Ana Gomes (S&D). – (PT) Fru formand! Rådet siger, at situationen i Afghanistan og Pakistan har direkte konsekvenser for Europa. Det er faktisk det hovedbudskab, som vi ærligt og modigt skal kunne formidle til EU's borgere. I den forbindelse ser jeg positivt på EU's nye handlingsplan for Afghanistan og Pakistan, der omfatter investering i et enormt program for kapacitetsopbygning på alle niveauer af den afghanske administration.

En effektiv gennemførelse af denne handlingsplan som et middel til at forene de europæiske bestræbelser i Afghanistan er den eneste måde, hvorpå vi kan bidrage til den statsopbygning, der er nødvendig for at bringe en ende på krigen og underudviklingen. Europa kan ikke opgive afghanerne, og vi er der ikke, fordi

amerikanerne har besluttet det. Den internationale militære og civile tilstedeværelse vil fortsat være nødvendig i landet i mange år fremover.

Afslutningsvis fordømmer jeg på det kraftigste den franske regerings beslutning om at tvangshjemsende de afghanere, som er flygtet fra krigen i deres land.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Fru formand! Hvis der er noget, vi virkelig ikke har brug for i den bitre virkelighed i Afghanistan, så er det prætentiose taler. Jeg ser hen på Dem, Baroness Ashton, når jeg siger det. De talte om, at medlemsstaterne havde forpligtet sig til politiuddannelsesmissionen EUPOL. Er det virkelig rigtigt? Hvis det er, hvordan kan det så være, at vi stadig end ikke har de 400 politibetjente på plads. Det er en blanding af uvederhæftighed og absurditet. Er vi ærlige i det, vi siger?

For hele to år siden hed det i European Security Review, at det lave antal politikinstruktører sætter spørgsmålstegn ved, om EU's engagement er reelt. Hvorfor finansierer vi ikke de uddannede politibetjente for at forhindre dem i at tilslutte sig krigsherrerne eller Taliban? Det ville ikke koste meget, og det ville være meget effektivt. Jeg har indtryk af, at EU er fuld af store ord, men det er skammeligt, hvor små og utilstrækkelige dets handlinger er.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Fru formand! Den overskrift, man har valgt her, til en "ny handlingsplan for Afghanistan og Pakistan" er passende. Men det, der er blevet fremlagt her, forekommer mig mere som to særskilte handlingsplaner, der præsenteres efter hinanden.

Jeg støtter i al væsentlighed det, der er blevet sagt om begge lande. I Afghanistan håber jeg, at vi har lært af fortidens fejl, og at vi vil tilpasse vores politikker og strukturer i overensstemmelse hermed. Med hensyn til Pakistan glæder det mig, at den nye politik opfattes som en opfølgning på min valgobservatørberetning. I de lande, hvor vi har gennemført valgobservatørmissioner, mener jeg kun, det er rigtigt, at vi indarbejder henstillingerne i vores specifikke politikker for de lande.

I Rådets og Kommissionens svar på denne forhandling vil jeg gerne have, at den fælles strategi for disse to lande bliver forklaret mere tydeligt, da vi f.eks. må erkende, at vi har en tusind kilometer lang grænse i denne region, som ikke kan kontrolleres ordentligt, på nogen af siderne, selv om de politikker, vi gennemfører på den ene side, vil have direkte virkninger på den anden. Så hvilke strukturer ønsker vi egentlig at oprette? Hvordan ønsker vi at etablere dialogen mellem den afghanske og pakistanske regering? Hvordan kan vi acceptere, at vores politikker bliver accepteret af lokalbefolkningen der? Det er spørgsmål, vi stadig har brug for svar på, og jeg håber, vi vil få dem.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – (EN) Fru formand! Den handlingsplan om Afghanistan og Pakistan, der blev vedtaget i oktober, er i sig selv et godt dokument. Den har til formål at skabe betingelserne for at give ansvaret tilbage til den afghanske stat fra det internationale samfund, bl.a. EU, der påtager sig en støttende rolle. Det samme påtænkes af USA i sikkerhedssektoren. Det er håbet, at de ekstra 30 000 amerikanske tropper vil skabe en situation, hvor ansvaret kan overdrages til de afghanske styrker inden 2011, når den amerikanske tilbagetrækning bliver indledt.

Selv om både EU og USA har de samme mål, dvs. at skabe betingelserne for, at den afghanske stat kan påtage sig ansvaret for egne anliggender, er tidshorisonten for at nå de mål nødvendigvis forskellig. Der skal sørges for passende sikkerhed inden 2011, mens statsopbygningen uundgåeligt vil tage længere tid.

Spørgsmålet er herefter følgende: Hvis vi antager, at den tilstrækkelige sikkerhed enten ikke opnås inden 2011 eller forværres efter USA's tilbagetrækning, vil EU, som allerede er engageret i statsopbygning, så være rede til at overtage opgaven med også at sørge for sikkerhed? Det tror jeg ikke – og så har vi et problem.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Fru formand! Jeg er begejstret over, at det svenske formandskab har styrket EU's engagement i stabilitet og udvikling i Afghanistan gennem handlingsplanen. Jeg vil naturligvis gerne vide mere om finansieringen af denne plan, for så vidt angår Afghanistan.

Et andet meget vigtigt øjeblik for Afghanistan bliver Londonkonferencen i januar. På den konference kommer vi til at høre om de specifikke tilsagn, EU og medlemsstaterne har givet. Vi bør også høre fra den nye afghanske regering om de mange forpligtelser, den skal indgå på områder som bekæmpelse af korruption og narkotikahandel. Jeg er noget alarmeret over rapporter i pressen i dag om den tale, præsident Karzai holdt i går om korruptionsproblemet.

Præsident Obamas beslutning om at øge sit militære engagement med 30 000 tropper er meget ny. Kort sagt er Afghanistan i en afgørende fase, og USA og EU må arbejde meget tæt sammen.

Det, der er på spil i Afghanistan, er ikke blot afghanernes velstand og frihed, men også regionens stabilitet, bl.a. et så vigtigt land som Pakistan. Vores egen sikkerhed er også på spil i betragtning af den fortsatte trussel fra al-Qaeda, som det allerede er blevet nævnt.

NATO's og det, vi kalder Vestens, troværdighed afhænger også i høj grad af resultaterne i Afghanistan. Vi må ikke fejle. Hvis det skal lykkes, har vi dog som sagt brug for vores egne borgeres støtte. Denne støtte forudsætter åbenhed og klarhed. Vi må forklare, at vores landsmænd i Afghanistan er i alvorlig fare, men vi må også understrege betydningen af missionen der, og at fiasko ikke er en mulighed. Som sagt er mange vigtige faktorer på spil.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Fru formand! En afghansk ven sagde engang til mig, at det var en god ting, at Vesten invaderede Afghanistan, men husk, at alle, der blev mere end et år, ifølge den afghanske historie blev til besættere, også selv om de tidligere var kommet som befriere. Det var i 2001. Vi skriver nu 2009, og præcis det er sket.

Taliban regerer de facto 80 % af landet, og de amerikanske militære ledere og de europæiske forsvarsministre siger, at denne krig ikke kan vindes med militære midler. Så hvad er målet? Et land, som vi ikke har under kontrol, kan ikke fra centralt hold gøres til et demokrati og andet, hvis det pågældende land aldrig har haft en central regering. Ville det med andre ord ikke være fornuftigt at koncentrere sig om al-Qaeda og terrorisme og så komme ud derfra? Disse spørgsmål skal besvares.

Vi har også brug for svar på de spørgsmål, som med rette blev stillet af hr. Van Orden i forbindelse med sammenkoblingen af denne handlingsplan med det generelle strategiske mål, Londonkonferencen, præsident Obamas Afghanistanplan osv. Hænger disse ting sammen? Det er derfor helt rigtigt og nødvendigt at have en kombineret tilgang til Afghanistan og Pakistan her og også inkludere det, der sidst blev sagt om Indien.

Vigtigst af alt har vi brug for at holde øje med den interne udvikling. Når det udenlandske militære pres fjernes fra et land, der har uddannede soldater og politifolk, som ikke har noget mål selv, har jeg aldrig oplevet, at disse soldater og politifolk herefter lægger borgerkrigsideologien bag sig, der faktisk har et mål. Den vinder altid! Det viser historien også, og jeg er derfor dybt bekymret over, at der måske mangler kontinuitet i det, vi gør her. Vi bør virkelig overveje, hvilken slags plan der gør det muligt for os at få vores tropper ud på en rimelig måde og samtidig bringe en ende på terrorismen.

Lara Comi (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Sikkerhedssituationen i Afghanistan blev for nylig meget værre på grund af manglende fuld kontrol på stedet. Enorme områder af landet er underlagt stammestyre og regeres derfor ikke længere efter national lov. Følelsen af usikkerhed har også bredt sig til de store byer til trods for ISAF-styrkernes igangværende engagement og overvågningsforanstaltninger.

Eftersom bekæmpelsen af terrorisme hænger tæt sammen med de aktiviteter, der gennemføres på stedet, er det klart, at USA, de allierede lande og NATO ikke kan trække sig tilbage. Vores fortsatte tilstedeværelse og opnåelsen af succes i Afghanistan afhænger i vid udstrækning af en fælles international politisk og militær tilgang, der sigter mod en regional strategi på stedet i både Afghanistan og Pakistan.

I den forstand er den nye EU-handlingsplan et betydeligt bidrag til styrkelsen af sikkerheden og til den vanskelige kapacitetsopbygningsproces i forbindelse med demokratiske institutioner, menneskerettigheder og socioøkonomisk udvikling i regionen.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Fru formand! Jeg tror, EU-handlingsplanen går i den rigtige retning, fordi vores bistand skal vedrøre to områder. Det første er en forbedring af sikkerheden. Det andet er en forbedring af folks levevilkår. Man kan sige, at fremskridt på det første område – sikkerhed – vil have en gavnlig virkning på folks levevilkår, mens fremskridt på det andet område – forbedring af folks levevilkår – vil forbedre sikkerheden.

Jeg tror dog, at vi til stadighed bør spørge, om vores bistand er effektiv. Efter min mening kunne den være mere effektiv, hvis vi kunne regne med støtte fra de stater, der omgiver Centralasien. Jeg vil især gerne opfordre EU, fru Ashton og fru Malmström, til at tage kontakt med Rusland og Tadsjikistan, fordi det er lande, som kunne være meget behjælpelige især med hensyn til logistik og transport af forsyninger til befolkningen.

Sajjad Karim (ECR). – (EN) Fru formand! I dag er terrorbombninger en daglig foreteelse i både Afghanistan og Pakistan. Skoler, indkøbscentre, bycentre og selv militære hovedkvarterer er under angreb.

Det pakistanske militær har succes med at presse afghanske infiltratorer tilbage, der kommer ind i Pakistan, men jeg må spørge mig selv: Hvor fortsætter disse terrorister med at få deres våben fra? Det er alt for forenklet at hævde, at det er et internt pakistansk problem i sig selv. Det er langt mere komplekst end det.

Minister Malmström rejste helt rigtigt spørgsmålet om regionalt samarbejde. Vil vi, fru højststående repræsentant, i kraft af vores nye udenrigspolitiske rolle tale med Pakistans naboer og opfordre dem til at gøre alt, hvad de kan, for at hjælpe Pakistan gennem denne vanskelige tid?

Det er også helt rigtigt, at vi vil gøre meget små fremskridt, så længe der er gensidig mistillid mellem Pakistan og Indien – og jeg er en stor fortaler for at bringe disse to lande sammen. Så længe kerneproblemet Kashmir ikke er løst, er jeg bange for, at vi ikke vil gøre særlig store fremskridt.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Fru formand! Det er min opfattelse, at handlingsplanen for Afghanistan kun vil give mening, hvis den understreger vores europæiske politik, dvs. EU's strategi for Afghanistan. Vi er allerede dybt involveret der, og vi kan ikke bare følge vores største allieredes beslutninger, når de overrasker os, som de gør med nogle af deres strategiske beslutninger.

Det vigtige i denne handlingsplan er efter min mening, at den klart prioriterer civile initiativer. Vi bør begrave idéerne om en militær sejr en gang for alle. Vi kan ikke vinde i et område, hvis befolkning betragter alle os, der er der for at hjælpe, som besættelse og Taliban som såkaldte frihedskæmpere.

Jeg vil gerne tilslutte mig dem, der har understreget behovet for en regional løsning og behovet for større inddragelse af de lande i regionen, som grænser op til Afghanistan. De har den største tillid fra befolkningen.

Arnaud Danjean (PPE). – (FR) Fru formand! Der er blevet sagt meget om handlingsplanen for Afghanistan. Personligt beklager jeg, at der i de redegørelser, vi har fået i dag, ikke blev lagt lidt mere vægt på forbindelsen mellem EUPOL-missionen og NATO-missionen i Afghanistan. Det er en mission, vi skal gennemføre. De kvantitative og kvalitative problemer, den støder på, skyldes primært forbindelsen til NATO, og for at være effektive må vi løse dem så hurtigt som muligt. Jeg kunne have ønsket, at der var blevet sagt mere om det.

Mit spørgsmål vedrører Pakistan, hvis kroniske mangel på stabilitet som bekendt er en kriseudløsende faktor for hele regionen, også for Afghanistan. Jeg kan i handlingsplanen se, at der påtænkes et samarbejde med Pakistan på områderne terrorbekæmpelse og sikkerhed. I det land er der, som vi ved, en betydelig ideologisk og undertiden strukturel og organisatorisk forbindelse mellem radikale islamiske bevægelser, der opererer i Kashmir og ved den afghanske grænse. Jeg ønskede at være sikker på, at den bistand, vi har i tankerne med hensyn til nærmere betingelser, art og tidsplan, er udformet med henblik på at forhindre, at denne forbindelse får ekstremt negative og skadelige virkninger.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Fru formand! I godt og vel otte år har vores lande spildt menneskeliv, energi og enorme finansielle ressourcer i et land, der er hærget af krig, og hvor to imperier, det britiske og det sovjetiske, allerede var kørt fast. Desværre er den politiske og militære forstærkning af Talibans indflydelse, fattigdommen, der hærger dette land, kvinders status, opiumhandelen og den udbredte korruption den barske virkelighed, som fremhæver, at de operationer, der i øjeblikket gennemføres i Afghanistan, er slået fejl.

Jeg mener, at EU's strategi skal modvirke den voksende udsigt til kaos og vold ved at styrke den militære tilstedeværelse og gøre den mere effektiv samt ved at optrappe bestræbelserne på genopbygning, udvikling og demokratisering i Afghanistan. Øget udviklingsbistand i Afghanistan er grundlæggende en investering i vores egen sikkerhed. Derfor må vi gøre alt, hvad vi kan, for at holde denne mislykkede stat flydende og garantere dens borgere et minimumsniveau af fysisk og materiel sikkerhed.

FORSÆDE: Edward McMILLAN-SCOTT

Næstformand

Piotr Borys (PPE). – (PL) Hr. formand! Situationen i Afghanistan er i dag det vigtigste problem, de internationale institutioner står over for, og det gælder, nu hvor Lissabontraktaten er trådt i kraft, især EU. Denne udfordring kan ikke løstes uden tre elementer i vores strategi. For det første succes for en meget ambitiøs toårig militær mission, der skal ende med al-Qaeda's nederlag og med, at en del af Talibanlederne går over på regeringens side. For det andet stabilitet i Pakistan og hele regionen, herunder Indien – det er en anden og central udfordring – og for det tredje behov for at opbygge civilsamfundet. Tredive års krig er et enormt problem. Det er et uddannet samfund – over 90 % af befolkningen kan ikke læse. I den forbindelse

er der brug for en enorm mængde social bistand med henblik på at opbygge en retsstat, god regeringsførelse og et socialvæsen.

Jeg vil gerne sige, at antallet af børn, der i dag går i skole i Afghanistan, er steget fra 700 000 til 7 000 000, og i den forbindelse er en af de centrale udfordringer, fru Ashton står over for, især behovet for effektiv finansiel bistand til at opbygge civilsamfundet i Afghanistan.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Hr. formand! Måske vil De tillade mig som medlem af Irandelegationen lige at fremsætte en kort bemærkning. For nogen tid siden holdt Europa-Parlamentet i Bruxelles en debat med den iranske ambassadør i Bruxelles. Da han blev spurgt, hvorfor antallet af dødsstraffe i Iran var firedoblet, siden den iranske præsident var tiltrådt, tilskrev han det den øgede narkotikahandel i grænseregionen mellem Iran og Afghanistan. Jeg ønskede at nævne denne erklæring, således at der i handlingsplanen også kunne tages behørigt hensyn til dette problem sammen med korruption.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Rådet er oprigtig taknemmelig for det store engagement, Europa-Parlamentet lægger for dagen i denne sag. Jeg vil besvare nogle af Deres spørgsmål.

Hr. Kasoulides: Handlingsplanen tager udgangspunkt i det regionale perspektiv. Det er helt centralt. Der lægges enorm vægt på god regeringsførelse, korruptionsbekæmpelse og retsstatsprincipperne, og det er det arbejde, som er styrende for EU. På disse områder vil Afghanistan og Pakistan have brug for vores støtte i meget meget lang tid fremover. Hr. Kasoulides har ret i, at vi ikke har været tilstrækkelig opmærksomme på narkotikaproblemet. Vi støtter den indsats, der bliver gjort, f.eks. UNIDOC-samarbejdet og teknisk bistand. Det skal fortsætte. Vigtigst af alt er det naturligvis at støtte det arbejde, den afghanske regering gør med at skabe større velstand og god social styring.

Til hr. Arlacchi vil jeg gerne sige, at vi er enige i, at de bestræbelser, der er gjort indtil nu, ikke har været tilstrækkelig koordinerede. Det er et problem for EU, og det er derfor, det er så vigtigt for os at have denne plan nu. Det svenske formandskab har også kæmpet hårdt her i efteråret for at opnå den type information, De efterlyser – hvem gør hvad og hvor meget – og få et overblik over, hvad der sker. Vi har nu et bedre billede, og vi ser meget frem til Deres betænkning, der kan hjælpe os, når vi går videre med dette arbejde, og til at samarbejde med Dem og Udvalget om Udenrigsanliggender.

Jeg vil gerne sige til hr. Danjean, at EUPOL er et meget vigtigt element i vores samarbejde og det vigtigste element for den afghanske regering med hensyn til civilt politiarbejde. Det er kommet frem, at der er etableret et meget stærkt lederskab. EUPOL's kvaliteter anerkendes af alle parter – afghanerne, USA og andre. Vi har øget arbejdsstyrken med 280 internationale medarbejdere. Vi beklager, at medlemsstaterne ikke har været i stand til at stille de 400 medarbejdere, vi behøver, og vi indkalder i øjeblikket yderligere bidrag, fordi vi ønsker, at medlemsstaterne er med her.

Som sagerne står i øjeblikket, er EUPOL ved at konsolidere sine aktiviteter på seks strategiske områder, hvor vi mener, det kan give en merværdi. Det drejer sig om politietterforskning, efterforskning af forbrydelser, kommandostrukturen i politiet, forbindelserne mellem politi og anklagere, bekæmpelse af korruption samt menneskerettigheder og ligestilling. Det er de afghanske prioriteringer. NATO skal nu inddrages i politiuddannelsen gennem sin uddannelsesmission, og naturligvis skal vi intensivere vores samarbejde på dette område.

Endelig vil jeg gerne sige, at handlingsplanen er utrolig vigtig for at sikre, at EU udnytter sine ressourcer på en bedre og mere samordnet måde. Vi skal nu fokusere på at gennemføre alle disse gode idéer. Det kan vi gøre gennem det regionale perspektiv, gennem det ansvar, regeringerne i Afghanistan og Pakistan selv påtager sig, og ved at fokusere på vores politiske prioriteringer, retsstaten, demokrati og menneskerettigheder.

EU er én partner. En meget vigtig partner, men der er også andre partnere i regionen, og naturligvis skal vi samarbejde med dem. Vi ser frem til Londonkonferencen, hvor præsident Karzai forhåbentlig vil fremlægge sine planer, og vi ser frem til herefter at øge vores støtte.

EU's støtte er langsigtet og varig, og den skal være bæredygtig. Det er det signal, vi skal sende ud. Det vil tage tid. Vi er nødt til at være realistiske. Vi har et enormt arbejde foran os. Derfor har vi brug for, at EU er engageret. Vi har brug for at udsende et signal om, at vi er der i lang tid – ikke mindst af hensyn til kvinderne og børnene, som mange medlemmer har nævnt.

Catherine Ashton, indstillet næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil bare have lov til at tage nogle få centrale punkter op, der blev rejst af medlemmerne.

Vi er enige med formandskabet om narkotikaproblemerne, og det, vi har søgt at gøre, er at udvikle en helhedsløsning, der virkelig samler aspekterne af landdistriktsudvikling og de sociale spørgsmål og naturligvis retsstatsprincippet. Det er meget vigtigt at tackle det ud fra alle de forskellige synsvinkler.

Jeg er enig med medlemmerne om betydningen af civile spørgsmål. Vi har faktisk gjort betydelige fremskridt. En række medlemmer var bekymrede for det. Blot et enkelt eksempel: I 2002 havde vi en støtte til udnyttelsen af sundhedsydelser på omkring 7 %, den er nu på 85 % i 2009. Jeg kan give andre eksempler. Det her er bare et, hvor jeg synes, vi absolut kan vise, hvad vi laver, og hvor effektivt det har været på stedet. Jeg er også enig i det, der blev sagt af medlemmerne, f.eks. fru Lambert, om, at uddannelse bestemt er kernen i det, vi gør for at støtte børnene og også med hensyn til erhvervsuddannelse til voksne med henblik på beskæftigelse.

Fondene: Det glæder mig at sige, at det faktisk er meget veldrevne fonde. De forvaltes gennem FN eller gennem Verdensbanken, og jeg tror, medlemmerne modtager en statusrapport. Den sidste, jeg har her, er dateret i juli 2009. For dem, der ikke har set den, kan vi sørge for, at de modtager kopier. Den viser meget tydeligt, nøjagtig hvor pengene går hen, nøjagtig hvad de bliver brugt til, og hvad vi håber på at opnå. Men jeg er enig i, at vi skal blive mere effektive. Det er der altid plads til. En af udfordringerne i min rolle er at samle op på det, der sker på stedet, gøre det mere sammenhængende og få det til at fungere mere effektivt. En række kolleger har nævnt behovet for at sikre, at vi opfylder forpligtelserne for EUPOL.

Det blev nævnt, at vi skal arbejde sammen med NATO. Jeg har allerede haft et møde med NATO's generalsekretær, og jeg var til et møde med general McChrystal og Richard Holbrook og med udenrigsminister Clinton for at tale om Afghanistan. Vi er allerede ved at lægge op til Londonkonferencen i vores dialog med disse vigtige og centrale partnere på stedet.

Naturligvis er det, der er blevet sagt om de regionale aspekter, ekstremt vigtigt. Vi ønsker virkelig som en del af handlingsplanen at få det regionale samarbejde til at fungere. Vi arbejder på det. Der arbejdes meget praktisk på at udvikle det, især jernbaneforbindelser og handelssamarbejde osv. Men jeg er helt enig i, at der er mere, vi bør gøre her.

Londonkonferencen den 28. januar er den næste betydningsfulde milepæl, og her vil der blive rejst spørgsmål om sikkerhed, regeringsførelse og social, økonomisk og regional udvikling – meget vigtige spørgsmål. De spørgsmål, jeg har identificeret, er uddannelse, sundhed, økonomisk udvikling, handel, retsvæsen og menneskerettigheder, der alle er spørgsmål, som jeg kan sige, at jeg har stor erfaring med.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) EU's nye handlingsplan for Afghanistan og Pakistan er udformet med henblik på gennemførelse af EU's strategiske ambition om at spille en endnu mere imperialistisk rolle i Afghanistan og Pakistan og i området som helhed. I Pakistan fremmer det en frihandelsaftale, der vil sikre europæiske monopoler større indtrængning i Sydasien. I Afghanistan søger det at stabilisere sin tilstedeværelse endnu mere både uafhængigt med politimissionen EUPOL i Afghanistan og inden for NATO med udviklingen af den europæiske gendarmeristyrke. Der varmes op til imperialistisk nærkamp om en del af rovet til trods for strategien om samarbejde med USA og NATO. EU bestræber sig med en pose penge på 1 mia. EUR om året og forskellige "udviklingsprogrammer" på at styrke den europæiske kapitals position i plyndringen af det besatte land og få et springbræt til udnyttelsen af befolkninger og rigdomme i området som helhed. Samtidig prøver man med "demokratieksportpolitikken" at udvide støtten til demokrati til den imperialistiske besættelsesstruktur. Befolkningerne kan ikke vælge den "bedste imperialist". De må optrappe deres kamp mod alle imperialisternes planer for at ryste besættelsens åg af sig i Afghanistan og i området som helhed.

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) De problemer, Afghanistan og Pakistan slås med, er ikke kun afgrænset til disse lande. De påvirker faktisk os alle. Den mission, der er iværksat i Afghanistan, må afsluttes. Med henblik herpå overvejer Rumænien åbent muligheden for at øge sit engagement i landet, bl.a. forstærkninger til uddannelse af hæren og levering af medicinsk og institutionel bistand. Rumænien har i øjeblikket 1 020 soldater udstationeret i Afghanistan, og deres indsats for at sikre fred og stabilitet bliver enstemmigt værdsat af vores allierede. Vi har brug for at blive engageret ikke bare militært, men også med at styrke den afghanske stats institutioner, sikre regeringsførelse på lokalt og regionalt plan, bekæmpe korruption og narkotikahandel, uddanne politibetjente og sørge for teknisk bistand til landbrugsudvikling. I den forbindelse vil jeg gerne nævne Catherine Ashtons meddelelse om at øge de midler, Kommissionen bevilger til udvikling i Afghanistan. EU's foranstaltninger i Afghanistan og Pakistan skal koordineres. Situationen i begge lande

hænger tæt sammen, og succes i det ene afhænger af succes i det andet. EU må fortsætte sit partnerskab med Pakistan og hjælpe dette land i dets kamp mod ekstremisme og terrorisme og med handelsrelationer og fremme af menneskerettigheder.

Ricardo Cortés Lastra (S&D), skriftlig. – (ES) Der skal sikres tilstrækkelig international tilstedeværelse for at hjælpe med at skabe de grundlæggende betingelser for fred og sikkerhed med henblik på at styrke landets regerings kapacitet, forstærke retsstaten, bekæmpe korruptionen og sikre, at menneskerettighederne bliver respekteret.

Når jeg taler om regering, mener jeg også det subnationale niveau, det niveau, der ligger tættest på borgerne, og på regeringsførelse i bred forstand, inklusive alle interessenter i Afghanistan. Landets udvikling og udviklingen af landbrug, infrastruktur og den handelsmæssige struktur har et presserende behov for et fredeligt og stabilt klima og frem for alt beskyttelse af borgerne ved at bekæmpe den straffrihed og retlige usikkerhed, som direkte rammer dem.

Ikke desto mindre skal man ikke overse de presserende problemer, borgerne står med til daglig. Disse problemer er ikke begrænset til sikkerhed og vedrører fødevarer, sundhed og uddannelse. Afghanistan vil overleve, og det vil det gøre takket være den afghanske befolknings egen styrke og indsats. Vi må imidlertid give dem en hånd, og navnlig må vi ikke fjerne den før tid, når de har mest brug for den.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Hvis der er et slående eksempel nogen steder i verden på EU's manglende evne til at indtage en uafhængig holdning til et problem, USA har skabt, så er det den aktuelle ulykkelige situation i Afghanistan. En smadret infrastruktur, flere generationer med minimale chancer for at få en uddannelse, middelalderlige ligestillingsforhold og den globale standard for absolut korruption. Det er en situation, som sammen med fremstillingen af over 70 % af verdens opium og øget aktivitet blandt terrorgrupper viser besættelsesmagts fuldstændige impotens. De velkendte eksempler på uretfærdighed, selv mod valgte repræsentanter, sammen med den amerikanske regerings ulovlige metoder har skabt et ustabil miljø. De stadige henvisninger til den manglende respekt for menneskelig værdighed under den sovjetiske besættelse er et nytteløst forsøg på at dække over det nuværende kaos og anarki. Med over to millioner flygtninge i Pakistan og en porøs grænse mellem de to stater er der fortræffelige forudsætninger for, at væbnede grupper kan trænge ind i de sydlige og østlige dele af landet. De pashtunske stammer har længe levet på begge sider af grænsen, og det er vanskeligt i det nuværende kaos at finde ud af, hvem der kommer hvorfra. Denne situation beskrives præcist i Europa-Parlamentets beslutning fra 2008, men det skal siges, at de optimistiske påstande er malplacerede. I den nuværende situation er en styrkelse af den militære tilstedeværelse og yderligere overførsler af finansielle ressourcer og eksperthold fuldstændig meningsløse. Situationen er blevet markant værre i løbet af det sidste år, og Kommissionens optimistiske påstande bygger ikke på den aktuelle virkelighed i Afghanistan.

Krzysztof Lisek (PPE), skriftlig. – (PL) Det er bydende nødvendigt at gøre en indsats for at forbedre situationen i Afghanistan. Vigtige foranstaltninger er navnlig uddannelse af politibetjente, militærpersonel, mennesker, der arbejder i retsvæsenet og lærere samt bekæmpelse af fremstilling af og handel med narkotika. Det vil sikre en stabilisering af det sociale system i Afghanistan. Det er utvivlsomt også nødvendigt at øge det militære og politimæssige kontingent og fordoble indsatsen i grænseområderne ind til Pakistan for at forebygge strømmen af våben og narkotika mellem de to lande. Det er allerede værd at overveje, hvilken retning den afghanske økonomi skal bevæge sig i fremover, således at folk vil kunne holde op med at dyrke valmuer og handle med opium. Kort sagt må en militær og politimæssig indsats ledsages af civile foranstaltninger i form af støtte til at etablere strukturerne til en afghansk stat samt udviklingsbistand.

10. Belarus (forhandling)

Formanden. – Det næste punkt på dagsordenen er Rådets og Kommissionens erklæringer om Belarus.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand, mine damer og herrer! EU's forbindelser med Belarus er ikke uden komplikationer. Jeg vil gerne indlede denne forhandling med at forklare, hvorfor Rådet traf sin beslutning i november om EU's forbindelser med Belarus. Jeg ved, at dette spørgsmål er af interesse for mange medlemmer.

Da vi drøftede det, fokuserede vi på to vigtige aspekter. På den ene side ønskede EU at sende et klart signal om, at vi ikke er tilfredse med manglen på positive fremskridt i de seneste måneder. På den anden side ønskede vi at fastlægge de efterfølgende skridt inden for rammerne af vores dialog med Belarus med det formål at opfordre Minsk til at handle på en række områder.

Jeg føler, at resultatet var en velafbalanceret beslutning, hvori disse aspekter inddrages. Den består af tre hovedelementer.

For det første udvider vi vores sanktioner, mens vi samtidig suspenderer rejserestriktionerne for næsten alle de berørte enkeltpersoner. Undtagelserne er fire personer, der har direkte forbindelse til de politiske forsvindinger, og formanden for Belarus' centrale valgkommission.

For det andet er vi åbne over for muligheden for visumlempelses- og tilbagetagelsesaftaler mellem EU og Belarus.

For det tredje er der udsigt til en partnerskabs- og samarbejdsaftale mellem EU og Belarus. Det vil naturligvis kræve en positiv udvikling med hensyn til demokrati, menneskerettigheder og retsstatsprincipper. Kommissionen er blevet bedt om at udføre noget forberedende arbejde på grundlag af disse handlingsplaner, som blev udviklet i forbindelse med den europæiske naboskabspolitik.

Under vores drøftelser tog vi hensyn til, at situationen i Belarus er bedre, end den var for 18 måneder siden til trods for, at der er sket visse tilbageskridt. Bortvisningen af en studerende fra universitetet, efter at den pågældende havde deltaget i et østpartnerskabsforum, er et meget alvorligt eksempel herpå.

Overgangen fra et autoritært samfund til demokrati er – som mange medlemmer af Parlamentet ganske udmærket ved – en gradvis proces. Det vil tage tid for Belarus, og der vil være mange hindringer på vejen. Vores fulde støtte er derfor nødvendig.

Den globale finanskriser skaber faktisk muligheder for indflydelse. Belarus' økonomi er i knæ, og Rusland er ikke længere parat til at stille garantier for landet. I energisektoren er de lave gaspriser kun et minde.

Kan vi så udnytte situationen til at få Belarus til at ændre kurs? Der er ingen anden vej end gennem dialog. Vi må hjælpe med at styrke den forsigtige bevægelse mod større åbenhed. Vi må overveje, hvor effektiv vores sanktionspolitik er. Sidste års beslutning om at suspendere visumrestriktionerne, efter at Minsk havde frigivet de sidste fanger i august 2008, bidrog til at skabe fremskridt i vores dialog.

Brugen af sanktioner er en vigtig måde, hvorpå EU kan udøve pres. Samtidig har Kommissionen taget en række skridt i retning af samarbejde med Belarus, og landet er en del af det østlige partnerskab. Vores støtte til Belarus i Den Internationale Valutafond har også været et positivt skridt.

Vi har fastsat betingelserne, og nu må vi gå videre rimeligt og forsigtigt. Beslutningen om at udvide suspensionen af visumforbudslisten sendte et signal om, at vi mener det alvorligt med at belønne de positive skridt, der tages. Hvis tingene fortsat udvikler sig i den retning, kan vi gå et skridt videre.

I øjeblikket fokuserer drøftelserne på to mulige alternativer. Det ene er udvikling af en formel aftale, og det andet er muligheden for visumlempelses- og tilbagetagelsesaftaler. Rådets holdning har lagt grunden til mere specifikke overvejelser om disse spørgsmål.

En partnerskabs- og samarbejdsaftale kunne resultere i, at vi formaliserede forbindelserne mellem EU og Belarus på en ny måde. Det er en måde at kombinere betingelser med vores forskellige måder at udøve pres på inden for rammerne af en juridisk bindende aftale. En partnerskabs- og samarbejdsaftale ville også give Belarus mulighed for at deltage fuldt ud i det bilaterale element af det østlige partnerskab.

I forbindelse med visumlempelse er det hensigten, at den skal gælde almindelige mennesker, den brede befolkning, frem for den politiske elite. Det ville være en vigtig mulighed for at fremme kontakter mellem civilsamfundet og borgere i Belarus og EU. Det kunne blive en afgørende faktor for åbning og påvirkning af den belarussiske kultur. Det er helt i overensstemmelse med målene for det østlige partnerskab.

Visumlempelse hænger sammen med tilbagetagelse. Det burde ikke blive det store problem, eftersom Belarus har demonstreret sin evne til at samarbejde om spørgsmål i forbindelse med grænsekontrol.

Belarus har en vigtig beliggenhed ved EU's østlige grænse. Derfor har vi interesse i, at Belarus bliver moderne, udvikler sig og bevæger sig i retning af at blive et demokratisk frit land. Betydningen af at have demokratiske nabolande er en hjørnesteen i vores sikkerhedsstrategi.

Vi må arbejde på at bibringe Belarus vores værdier – såsom demokrati, markedsøkonomi og respekt for menneskerettigheder. Der er her en tydelig parallel til, hvordan vi udvikler partnerskaber med en række lande både mod øst og mod syd.

Jeg vil gerne slutte af med at understrege, at vi naturligvis skal fortsætte med at fastsætte klare betingelser i vores forbindelser med Belarus. Landet skal fortsætte med at bevæge sig fremad. Præsident Lukashenkos repressive politikker må erstattes af større demokrati og større tolerance. Retsstatsprincipperne skal respekteres. Det er det budskab, vi sender i alle bilaterale kontakter, der finder sted mellem medlemsstaterne og Belarus.

Dialog er væsentlig, hvis vores krav skal bringe resultater. Derfor har vi i Rådet også hilst de øgede kontakter med det formål at styrke en overgang til demokrati velkommen. Vi vil fortsætte med at udvikle vores støtte til demokratibevægelsen og civilsamfundet, der arbejder for reform og europæisk integration i Belarus. Vi er meget taknemmelige for den betydelige støtte og det engagement, Europa-Parlamentet udviser i dette arbejde.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand, kære kolleger, hr. rådsformand, mine damer og herrer! Det er en fornøjelse her i dag at drøfte vores meget vigtige, men også meget udfordrende forbindelser med Belarus med Dem. Jeg synes, det er vigtigt, fordi Belarus ligger i et knudepunkt på vores kontinent, og det er udfordrende, fordi Belarus' egne valg for landets egen fremtid og for dets forhold til EU, fortsat er uklare. Vi mangler stadig at se, hvad de vil være, så vi bliver nødt til at fortsætte med at arbejde med dem.

I løbet af de sidste to år har EU søgt gradvist at samarbejde med Belarus og tilskynde til yderligere reformer og bygge på de, det er jeg nødt til at sige, beskedne foranstaltninger, der er truffet indtil nu. Jeg er overbevist om, at den mest produktive tilgang til Belarus vil være en, der bygger på pragmatisme. Vores samarbejde med det land skal afspejle de positive skridt, Belarus selv tager, men vi må også vise i det mindste en vis fleksibilitet.

Vi har klart signaleret, at vi gerne vil se Belarus indtage sin plads som en fuldgældig deltager i EU's naboskabspolitik, og at det bilaterale spor til det østlige partnerskab kan åbnes for Belarus, hvis det gennem vedvarende handling viser sit ønske om at træffe uigenkaldelige foranstaltninger i retning af demokratisk reform.

I mellemtiden har vi vist vores gode vilje på flere vigtige måder. En række EU-besøg på højt niveau i Belarus i år har bidraget til at styrke de politiske udvekslinger. Vi iværksatte en dialog om menneskerettighedsspørgsmål i juni 2009. Kommissionen er i gang med et stigende antal tekniske dialoger med Belarus om spørgsmål af gensidig interesse.

I sidste måned besluttede Rådet (eksterne anliggender) f.eks. at udvide de eksisterende restriktive foranstaltninger, især visumforbudet og indefrysningen af aktiver, til oktober 2010 på baggrund af manglen på væsentlige fremskridt med hensyn til menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.

For at fremme demokratiske fremskridt udvidede Rådet imidlertid også suspensionen af de restriktive foranstaltninger. Og Rådet traf også yderligere to beslutninger for at tilskynde Belarus til at blive på reformvejen. Jeg ser meget positivt på, at Kommissionen nu kan begynde at arbejde på spørgsmålet om visumlempelse og på en skyggehandlingsplan for EU-naboskabspolitikken, den "fælles interimspan". Disse skridt skaber et incitament for tiltag i retning af demokrati i Belarus, og jeg er overbevist om, at de vil blive forstået på den ene side af regeringen, men på den anden, især, af befolkningen.

Den fælles interimspan vil blive udarbejdet i samarbejde med både myndighederne og civilsamfundet i Belarus, og jeg håber, den vil åbne døren til en dybere dialog med Belarus, også om vanskelige politiske spørgsmål.

Mine tjenestegrene er i gang med at udarbejde henstillinger om forhandlingsdirektiver om visumlempelse og tilbagetagelsesaftaler. Visumlempelsen er en prioritet for det belarussiske folk, og jeg kunne godt tænke mig, at flere belarussere besøgte EU, rejste frit, studerede og gjorde forretninger. Men naturligvis ligger den endelige beslutning om forhandlingsdirektiverne hos Rådet.

Endvidere er Kommissionen indstillet på at øge bevillingerne til finansiel bistand til Belarus for perioden 2010-2013. Vi har foreslået en makrofinansiel bistandspakke på 200 mio. EUR, som vi søger Parlamentets godkendelse af. Kommissionen støtter idéen om, at EIB skal omfatte Belarus i bankens nye mandat. Jeg håber virkelig, det lykkes.

Men hvis Belarus ønsker at komme tættere på EU, er det klart, at det må vise det gennem sine handlinger. Der skal sættes en stopper for politiske fanger og politisk begrundede forfølgelser. Reform af valglovgivningen i overensstemmelse med henstillingerne fra OSCE/ODIHR er hårdt tiltrængt. Pressefrihed, ytringsfrihed og

forsamlingsfrihed skal tillades og blive normen. EU opfordrer også Belarus til at ophæve eller udstede et moratorium for dødsstraffen. Vi opfordrer til bedre vilkår for ngo'er, civilsamfundet og menneskerettighedsaktivister. Alle disse skridt kan bidrage til at fremskynde udviklingen af et tættere partnerskab mellem Belarus og EU.

Vores tilbud til Belarus er derfor klart. EU er parat til at arbejde tæt sammen med Minsk og støtte dets politiske og økonomiske udvikling. Men vi vil se velvilligt på betydelige positive skridt fra lederne i Belarus, så vi kan udvikle vores forhold på samme måde, som vi gør med andre østlige partnere, hvis de gør deres til det.

Jacek Protasiewicz, for PPE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Hvorfor har min politiske gruppe insisteret på at få beslutningen efter forhandlingen? Ikke blot for at udtrykke vores støtte til den beslutning, Rådet har taget – fordi det er en klog beslutning og en ordentlig beslutning, og jeg er enig i begge de fremsatte argumenter – men hovedårsagen er den stigende undertrykkelse, der er foregået i Belarus på det seneste. I beslutningen vil der derfor blive henvist til alle de tilfælde, og hvis nogen opgives under udarbejdelsen af beslutningen, kan De være sikker på, at de vil blive fremsat i et ændringsforslag enten skriftligt af EPP eller mundtligt af mig i morgen.

Der er et andet problem, der først er blevet afsløret i medierne i dag, nemlig et nyt lovudkast, som Alexander Lukashenko har udarbejdet for at kontrollere internettet fuldstændig, ligesom i Kina eller endda i Nordkorea. Det synes jeg også, vi skal nævne.

Hvorfor sker der sådan noget i Belarus? Min personlige opfattelse er, at det delvis skyldes premierminister Silvio Berlusconis uovervejede – jeg vil kalde det ukloge – besøg, hvor han mødtes med Alexander Lukashenko og priste ham som en demokratisk valgt leder, men ikke fandt tid til at mødes med oppositionen, og også lidt tidligere Litauens præsidents besøg, hvor han, noget uovervejede må jeg sige, inviterede Lukashenko til Litauen.

Lad mig endelig henvise til Sergei Kovalevs indlæg i formiddag, hvor han citerede Sakharov og sagde, at den vestlige verden skulle tilbyde og kræve. Det er sagen. Vi bør tilbyde et tæt samarbejde med Belarus, men vi bør også kræve reelle fremskridt fra de belarussiske myndigheder på områderne menneskerettigheder, demokrati og frihed.

Kristian Vigenin, for S&D-Gruppen. – (BG) Hr. formand, fru minister, fru kommissær! Jeg kan kun tilslutte mig den vurdering, at Belarus er en vanskelig partner for EU.

Vi kan imidlertid ikke støtte den tilgang, Kommissionen og Rådet har valgt, i forhold til det land i det sidste år. Denne tilgang, der er baseret på en gradvis åbning af døren for Belarus på betingelse af, at myndighederne i Belarus træffer passende beslutninger, forekommer os ikke at være den bedste måde til, at dette land gradvist kan blive eller i det mindste komme så tæt som muligt på vores idé om et demokratisk land.

Vi vil gerne se lidt mere substans i de foranstaltninger, Kommissionen og Rådet træffer, samt lidt mere fokus på de konkrete borgere i Belarus, fordi det er på den måde, vi kan få borgerne selv til at slutte op om sagen, som vi forsøger at fremme i landet i dialog med de belarussiske myndigheder, dvs. demokratisering, åbenhed og afholdelse af frie og demokratiske valg. I vore dages Europa er det utænkeligt, at denne proces ikke kan foregå i et europæisk land.

De problemer, vi har med det østlige partnerskab, hænger også sammen med dette spørgsmål. De er klar over, at Europa-Parlamentet ikke støtter officielle forbindelser med det belarussiske parlament, fordi vi ikke anser parlamentsmedlemmerne i Belarus for at være valgt ved fair og demokratiske valg, hvilket betyder, at parlamentet ikke kan være vores officielle partner.

I den forbindelse skal også nævnes den nært forestående oprettelse af østpartnerskabets parlamentariske forsamling, der står over for visse problemer. Vores tilgang vil imidlertid være sammen med Kommissionen og Rådet at prøve at følge en fælles strategi, således at vi på parlamentarisk niveau er klar dels til at gennemføre passende foranstaltninger for Belarus, hvis belarusserne på deres side gennemfører deres foranstaltninger og opfylder de krav, vi stiller dem.

I den forbindelse anmoder jeg indtrængende Parlamentet, Kommissionen og Rådet om i fællesskab at bestræbe sig på at undgå uafhængige aktioner, såsom premierminister Berlusconis, idet de skader den generelle sag og opmuntrer Lukashenko yderligere. Det skal undgås.

Ivars Godmanis, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne fremsætte et forslag mere, fordi forbindelserne virkelig er frosset til mellem Parlamentet og myndighederne, men vi har faktisk forbindelser

til oppositionen. Mit forslag er, at jeg vil tilbyde at afholde en konference i Letland eller et andet sted, hvor der skal være deltagere fra myndighederne og fra oppositionen. Temaerne på konferencen skal for det første være energi, sikkerhed, økonomi og transitproblemer, der i Belarus er meget betydelige, som det også gælder for EU, for det andet visumspørgsmål, naboskabsspørgsmål vedrørende borgere og for det tredje problemerne med den demokratiske situation, partiproblemer og menneskerettigheder og for det fjerde den virkelige opfattelse fra Belarus' side – hvordan ser de på det østlige partnerskab i den nærmeste fremtid. Ved afslutningen af dagen mener jeg, at det er en af de måder, hvorpå vi kan skabe et tøjbrud i den frosne situation, som vi virkelig har. Det skal være en tovejsproces, for med en envejsproces vil det ikke lykkes.

Werner Schulz, for Verts/ALE Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! For omkring to uger siden blev den italienske premierminister den første vestlige regeringsleder, der besøgte Belarus i mange år. Han priste præsident Lukashenkos arbejde og politik og anerkendte den høje stemmeprocent som udtryk for befolkningens store beundring for og kærlighed til deres præsident. Desværre glemte han at besøge oppositionen, hvilket ellers er kutyme. Reaktionen var ikke at erkende, at der var taget skridt i retning af liberalisering i Belarus, i stedet for blev linjen over for oppositionen mindre tolerant. Det resulterede i undertrykkelse, og der var skubberi, slagsmål og den slags.

Det er også derfor, vi har fremlagt denne beslutning i dag med henblik på at gøre det klart, hvilke beføjelser og hvilke tilgange til civilsamfundet vi støtter, og for at præcisere, at vi først vil kunne tale om et partnerskab – noget, der naturligvis, pt. er lagt på is – når vi også i fuldt omfang kan fortsætte dialogen om menneskerettigheder med Belarus. Det betyder ytringsfrihed, retten til at udtale sig, oppositionens frihed til at arbejde, tilladelse af oppositionspartier osv. Vi mener, at dette er vigtigt, og at det skal definere vores partnerskab i fremtiden. Vi håber, at EU vil finde en fælles linje her, og at den kommende højtstående repræsentant også vil lægge mange kræfter i at fremme den.

Valdemar Tomaševski, for ECR-Gruppen. – (LT) Hr. formand! Det centraleuropæiske land Belarus er Storhertugdømmet Litauens historiske vugge. Hertugdømmet forsvarede den vestlige civilisations værdier i sin nordøstlige periferi. Derfor er det godt, at Rådets konklusioner af 17. november i år skaber nye muligheder for dialog samt større samarbejde mellem EU og Belarus.

Dog må vi bevæge os fra ord og gestus til noget mere konkret. Lad os begynde med mellemfolkelige forbindelser. Disse skal styrkes ved at inkludere Belarus i processerne på EU-plan og regionalt. Jeg opfordrer Kommissionen til hurtigt at udarbejde henstillinger til direktiver om forenkling af visumordninger og om fuldstændig afskaffelse af visumordningen inden for 50 km-zonen i grænseområdet. Mennesker i centrum af Europa skal have ret til og mulighed for at bevæge sig frit til begge sider.

Jiří Maštálka, for GUE/NGL-Gruppen. – (CS) Hr. formand! Jeg har nøje gennemlæst udkastet til beslutninger om det pågældende spørgsmål, og jeg har lyttet til drøftelserne med interesse. Det forekommer mig, at man i de fleste fremlagte udkast forsøger at foretage en positiv ændring af de hidtil kølige forbindelser mellem EU og Belarus. Jeg betragter det østlige partnerskabsprojekt som en god lejlighed til at sikre en betydelig forbedring i vores relationer. Jeg vil for det første gerne understrege, at det på det økonomiske område er en pragmatisk tilgang, der er fremherskende, men det må ikke kun være en ensidig proces. EU skal også åbne for belarussiske varer og tjenesteydelser. For det andet er det efter min mening væsentligt hurtigt at frigive finansielle ressourcer til Belarus inden for rammerne af østpartnerskabet. For det tredje kan dialogen lettes gennem en lempelse af EU's visumpolitik. For det fjerde bør vi yde mere støtte til den miljømæssige del af vores samarbejde. Vi ved alle, at Belarus led under Tjernobykatakstrofen, og vores bistand vil være mere end velkommen. Skønt jeg forstår Belarus' historiske og politiske forhold, er det min faste overbevisning, at tiden er kommet til, at Belarus også tilslutter sig de lande, der har forbudt dødsstraffen.

Fiorello Provera, for EFD-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Som svar til den foregående taler ønsker jeg at gentage enhver stats- eller regeringschefes ret til at besøge regeringer i eller uden for Europa, forudsat at dette er i overensstemmelse med Rådets ønsker. Jeg finder derfor denne for censur af den italienske premierminister meget generende.

Men for at vende tilbage til den foreliggende sag har Belarus med underskrivelsen af østpartnerskabet vist sin vilje til at kaste sit lod i den europæiske skål på vejen mod økonomisk udvikling og reform. Kommissionen har anerkendt, at der er gjort visse fremskridt i Belarus som f.eks. frigivelse af politiske fanger, reform af valgloven og muligheden for, at visse oppositionsaviser kan udkomme, om end under regeringens kontrol. Det betyder ikke et fuldgældigt demokrati, men er bestemt en kursændring i forhold til tidligere.

EU står derfor over for valget mellem at fremme reform gennem dialog inden for det østlige partnerskab og inden for Euronest og samtidig opretholde årvågenheden med hensyn til opnåede resultater og gennemførte

foranstaltninger. Jeg er derfor enig i, at hr. Vigenin bør få til opgave at nå frem til en aftale med Minsk om en tilfredsstillende repræsentation i Euronest-forsamlingen, som ikke er kun er begrænset til civilsamfundet, men også omfatter medlemmer af det belarussiske parlament.

Det vil gøre det muligt for os at indlede en dialog med de politiske beslutningstagere om emner, der omfatter menneskerettigheder, og oprette en kommunikationskanal med regeringen for at støtte reformprocessen. De vil herefter ikke have nogen undskyldning for ikke at svare eller fremsætte tilfredsstillende svar.

Peter Šťastný (PPE). – (SK) Hr. formand! Belarus fortjener mere opmærksomhed, både fra EU og fra Europa-Parlamentet. Jeg bifalder afgjort vores tilbud om en hjælpende hånd, så længe svaret fra den anden side er specifikt målbart og tilstrækkeligt. Vi må imidlertid være principfaste i vores krav. Det vil være til gavn for demokratiet, de gode relationer mellem EU og Belarus og afgjort for borgerne i landet.

Jeg ser derfor positivt på invitationen til Belarus om at tilslutte sig den blandede parlamentariske forsamling Euronest på den klare betingelse om et 5+5-format for de delegerede, som Europa-Parlamentet bakker kraftigt op om. På den anden side er det grove brud på princippet for EU-medlemmers repræsentanternes officielle besøg beklageligt. Et sådant princip, der er nødvendigt for et officielt besøg i Belarus, er et møde med oppositionen. Det er netop dette princip, som skamløst blev krænkede, da der ikke blev gennemført et sådant møde under et besøg, en leder for en indflydelsesrig EU-medlemsstat aflagde for nylig. En sådan adfærd spænder ben for vores bestræbelser, skader EU og dets institutioners gode navn og rygte og bidrager bestemt ikke til at styrke demokratiet i Belarus.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) Hr. formand! I seks år har jeg i Europa-Parlamentet fastholdt, og jeg fastholder fortsat, at EU vil gøre mest godt for borgerne i Belarus og EU, især dem, der bor i nabolandene, ikke ved at gennemføre sanktioner eller restriktioner, men ved at åbne dørene så meget som muligt for et samarbejde mellem mennesker, især de unge, og for tættere kontakter inden for erhverv, kultur, videnskab og andre områder.

Det er rigtig godt, at Bruxelles på andet år pragmatisk kæmper for ændring ved at bevæge sig tættere på Belarus og dets befolkning. Ja, den politik mangler stadig at give alle de forventede positive resultater, men at vende tilbage til fortiden ville virkelig være forkert. Derfor støtter jeg Rådets og Kommissionens foranstaltninger, især udsigten til en handlingsplan for Belarus.

Da de nye EU-lande tilsluttede sig Schengenaf-talen for to år siden, skiftede resterne af Berlinmuren billedligt talt til Øst. Mens indbyggere i Litauen, Letland, Polen og Belarus, som ofte er i familie, tidligere kunne rejse over til hinanden uden nogen afgifter, skal belarussere nu betale næsten halvdelen af deres månedsløn for et Schengenvisum. Sådanne bureaukratiske og finansielle mure må rives ned snarest muligt. På den anden side sår Minsk's handlinger for at forsinke aftalen med Litauen og andre stater om lettere overgang for indbyggere i grænseområdet tvivl om myndighedernes gode vilje.

Ifølge undersøgelser går omkring 30 % af indbyggerne i Belarus ind for bedre forbindelser med EU. I mellemtiden vil 28 % af indbyggerne gerne have bedre forbindelser med Rusland. Det er ikke en modsigelse. EU har virkelig ikke til hensigt at rive Belarus fra Rusland eller gøre dem til fjender. Det er ikke Vesten, som behøver reformer, men belarusserne selv.

Måske kan en dynamisk økonomisk modernisering og deltagelse i østpartnerskabspolitikken bidrage til at løse den opgave.

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Hr. formand! Mens jeg lytter til vores forhandling, har jeg indtryk af, at vi siger for lidt om hovedformålet, som er frie valg i Belarus. Det bør vi altid være opmærksomme på. Som medlemmer af Europa-Parlamentet valgt ved et demokratisk valg må vi ikke se bort fra dette hovedformål.

Jeg er overbevist om, at mange mennesker både i oppositionen og i regeringslejligheden venter på, at vi skal tale om frie valg. De venter også på dette signal. Jeg ved det af egen erfaring. De fortjener et klart og tydeligt svar. Vi kæmper for, at Belarus kan få frie valg og for, at Belarus kan blive en fri partner i Europa. I går kunne vi få en redegørelse fra fru Ferrero-Waldner om Sarkozyplanen, og det takker jeg hende for.

I dag har jeg en anden idé. Jeg vil gerne have fru Ferrero-Waldner til at fremsætte en klar erklæring om, at vi, indtil der afholdes frie valg i Belarus, ikke vil have nogen politiske kontakter med landet inden for de områder, hun har ansvaret for, med undtagelse af oppositionen, som ikke vil blive udelukket på denne måde. Vær venlig at sige det offentligt. Det vil vi være Dem meget taknemmelige for. Det vil være en julegave til os.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Hr. formand! I begyndelsen af året, nærmere betegnet onsdag den 14. januar, havde jeg også fornøjelsen af at deltage i en forhandling i Parlamentet om Belarus, hvor kommissær Ferrero-Waldner også var til stede. Ved slutningen af et parlamentsår er det naturligt at se tilbage på, om der har været nogen væsentlige ændringer i forbindelserne mellem EU og Belarus, og efter min mening har 2009 været karakteriseret ved status quo mellem Minsk og Bruxelles. Hvilke konklusioner skal EU-institutionerne drage af det? For det første er der fortsat fare for, at præsident Lukashenkos styre i Belarus simpelthen vil fortsætte med at svinge mellem Moskva og Bruxelles eller mellem forstilt integration med Rusland og forstilt tilnærmelse til EU. På den ene side er der Europas økonomiske affektivitet, på den anden den belarussiske politiske elites ønske om at konsolidere sin magt. De seneste holdningsændringer på det øverste politiske niveau i Minsk peger på en hårdere linje.

EU bør følge en afbalanceret strategi for at gribe lejligheden til at skabe en gradvis mentalitetsændring hos befolkningen og eliten, en lejlighed, der opstår af de dialog- og samarbejdsstrukturer, som nu er etableret, kombineret med den globale økonomiske krise, der også tvinger Lukashenkoregeringen til at handle.

Kort sagt må alle EU-institutioner med henblik herpå kontakte alle belarussiske målgrupper, herunder statslige myndigheder, kræfter i oppositionen, civilsamfundet og endda civilbefolkningen. Naturligvis skal Europa-Parlamentet også i høj grad søge selvstændig kontakt med det belarussiske parlament.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Hr. formand! Forsøget med et tøbrud i forbindelserne mellem EU og Belarus giver fortsat tvetydige resultater. Politisk pres fra EU er derfor en væsentlig betingelse for at opretholde den meget svagt skitserede retningsændring i Minsk. Åbning af kommunikationskanaler til myndighederne må gå hånd i hånd med en afvisning af det udemokratiske parlament i Minsk. Vi må også passe nøje på, at frie belarussere ikke føler sig afvist, og derfor er det ekstremt uansvarligt i tankeløshed at undlade at mødes med repræsentanter for oppositionen.

Minsk skal forstå, at vores politik har et formål – demokrati i Belarus. Politiske ændringer vil kun være mulige, når vi sikrer, at belarusserne har adgang til uafhængig information. Et projekt, som i dag kræver vores støtte, er især fjernsynsstationen Belsat, der i to år har sendt den eneste belarussisksprogede kanal, som giver adgang til uzensureret information om situationen i landet, og som nyder stigende interesse blandt belarussere.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Hr. formand, fru Malmström, fru kommissær! Jeg er særdeles glad for, at fru Ferrero-Waldner som vores kommissær altid har støttet demokrati og markedsøkonomi og også har fastlagt nye standarder i den henseende i Belarus. I den forbindelse vil jeg gerne oprigtigt takke hende for hendes arbejde som kommissær for eksterne forbindelser og den europæiske naboskabspolitik og ønske hende alt det bedste i fremtiden.

Marek Siwiec (S&D). – (PL) Hr. formand! Vi står i en situation, der tyder på en slags skizofreni i vores forhold til Belarus. For EU-ledere taler med præsidenten og med en belarussisk regering, som repræsenterer det belarussiske parlament og politiske system. Dette er godt. Imidlertid ønsker vi ikke at tale med et parlament, der blev valgt ved valghandlinger, som blev dårligt gennemført og hverken var frie eller gennemsigtige, fordi vi har vores principper. Denne skizofreni må høre op på et eller andet tidspunkt, og det bør siges klart.

Det tidspunkt, hvor vi definitivt skal sige, hvad vores politik over for Belarus er, bliver næste års lokalvalg. Enten bliver de afholdt i overensstemmelse med standarder, vi accepterer, og viser betydelig åbenhed, eller de bliver ikke afholdt på den måde, og så må vi simpelthen holde op med at tænke på åbenhed fra Belarus, fordi det vil være indlysende, at hr. Lukashenko ved, hvad han vil, mens vi ikke rigtig ved, hvad vi ønsker.

Med hensyn til hr. Berlusconi derimod har han afsløret en masse om sig selv, for hvis ideelt lederskab for ham er det, Lukashenko udviser, betyder det, at det er en lederskabsmodel, der imponerer ham, og så kan vi bare lægge hænderne i skødet og udtrykke beklagelse over, at der skal findes en sådan leder blandt de 27 ledere for EU-landene.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Hr. formand! Som langvarig iagttager af Belarus mener jeg, det vigtigt, at EU fastholder samarbejdet med Belarus, der er et mellemstort europæisk land, og som i stigende grad isolerer sig og gør sig til en slags europæisk Cuba. Præsident Lukashenko, der er prototypen på homo sovieticus, forstår ikke desto mindre fuldt ud, hvad magtpolitik handler om, og derfor må vi have rimelige handelsmæssige og politiske kontakter og relationer mellem EU og Belarus. Jeg er derfor enig i, at vi efterhånden er nødt til at ophæve de målrettede sanktioner og efterhånden ratificere en PSA.

Så efter at EU i årevis har isoleret Belarus, er jeg nu enig i, at en pragmatisk stok-og-gulerodsstrategi er den rigtige. Vi må fremme kontakter med civilsamfundet i Belarus og billigere visumordninger og give Belarus observatørstatus i Euronest-forsamlingen samt adgang til programmerne under det østlige partnerskab.

Vi har givet det en generøs start, og jeg opfordrer nu Minsk til at møde os på halvvejen ved at forbedre sin menneskerettigheds- og demokratisituation.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! EU's politik over for Belarus er afgjort et eksempel på en fornuftig naboskabspolitik. Vi burde takke den afgående kommissær, fru Ferrero-Waldner, for hendes vellykkede arbejde i den forbindelse.

EU bør afgjort støtte Belarus i dets reformproces og også i landets demokratisering. Imidlertid skal EU og EU-medlemsstaterne ikke være så arrogante, at de tror, deres egne demokratiske standarder skal være en model for resten af verden.

En ting er sikker, når det gælder Belarus. Hvis vi ønsker, at vores forbindelser med Rusland skal blomstre, bliver vi også nødt til et eller andet sted at respektere Kremles historiske og geopolitiske interesser. Det er sandsynligvis det mest følsomme punkt i forbindelse med den europæiske politik over for Belarus.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Hr. formand! Der er blevet talt her om behovet for kulturudveksling for unge mellem EU og Belarus. Jeg er bange for, at det vil blive meget vanskeligt. Den 3. december fik talspersonen for oppositionsorganisationen Ung Front, Tatiana Szapučko, sit navn slettet af listen over studerende ved det juridiske fakultet på det belarussiske statsuniversitet. Hvorfor blev hendes navn fjernet? Fordi hun havde deltaget i et forum om østpartnerskabet i Bruxelles. Universitetsmyndighederne havde den opfattelse, at hun var rejst uden deres tilladelse, og derfor blev hun smidt ud af universitetet.

Måske er det for en kvinde i Belarus ikke så farligt, men for mænd, der smides ud af universitetet i Belarus, kan følgerne være meget mere smertefulde, fordi militærtjenesten der betragtes som en straf, som en erstatning for fængsel. Der er unge soldater som f.eks. lederen af ungdomsorganisationen, den Belarussiske Ungdomsfront, Franek Wiczorka, og Ivan Szyła, som også er fra organisationen Ung Front; de forfølges under militærtjenesten, hvor de afskæres fra adgang til information, og det betragtes som en straf. Vi bør bekæmpe dette og bør støtte dem, der straffes på den måde.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg synes, det er særdeles værdifuldt, at vi blandt alle EU-institutionerne har en så stærk opbakning til strategien for Belarus.

Det er ganske vist en meget vanskelig partner, men det er vores nabo, et land, vi deler grænser med. Nogle lande her har meget tætte og historiske forbindelser med befolkningen der, så vi må gøre vores yderste for at støtte udviklingen mod demokrati, menneskerettigheder, retsstat og markedsøkonomi.

Vi er bekymrede over visse tilbageskridt på det seneste, f.eks. de unge studerende, der blev bortvist. Det svenske formandskab har reageret meget bestemt i Minsk og har også udsendt masser af erklæringer. Det er naturligvis noget, vi beklager, og det burde ikke ske.

Vi har haft mange kontakter med civilsamfundet i årets løb. Der var en konference for bare nogle få uger siden i Bruxelles med civilsamfundet. Jeg mødte personligt oppositionsrepræsentanter i Stockholm for nogle få uger siden, og der er stadige bestræbelser i gang på at knytte kontakter med civilsamfundet og oppositionen. De er svage, men de er der, og de har brug for vores støtte, og den støtte vil fortsætte.

Jeg synes, hr. Godmanis' idé om konferencetemaet er vældig interessant. Det fortjener bestemt at blive undersøgt nærmere for at se, om vi kan komme videre.

Denne dobbelte strategi over for Belarus – "stok og gulerod", som jeg tror, hr. Tannock kaldte den – er forhåbentlig den, der kan lykkes. Den viser, at vi virkelig er engagerede, vi rækker hånden frem. Vi kan vise hr. Lukashenko og styret i Belarus, at hvis de bevæger sig i retning af demokrati, hvis de bevæger sig i retning af at respektere internationale værdier, så er der en anden vej for dem. Der er en vej til europæisk integration, der er en vej til samarbejde med EU, til visumlempelse og uddybning af det østlige partnerskab.

Nu er det op til dem at reagere. Vi har rakt dem hånden, og med fuld støtte fra alle EU-institutioner, så tag imod den, Minsk, for De og den belarussiske befolkning har meget at vinde.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Afslutningsvis vil jeg gerne understrege, at jeg synes – og jeg taler naturligvis også på vegne af Benita Ferrero-Waldner – at vores udvekslinger i dag har været meget ærlige og særdeles nyttige. Jeg ønsker at takke Dem for en konstruktiv og fremsynet forhandling.

EU er i princippet rede til at arbejde tæt sammen med Minsk og støtte de hårdt tiltrængte politiske og økonomiske reformer. Hvis de belarussiske ledere skulle tage væsentlige skridt i retning af en demokratisering, vil EU være indstillet på at se Belarus som et fuldt medlem af det østlige partnerskab. I mellemtiden beder EU indtrængende Belarus om at træffe yderligere uigenkaldelige foranstaltninger i retning af demokratiske standarder, uden hvilke vores forhold ikke kan udvikles til sit fulde potentiale. Jeg håber oprigtigt, at vi i 2010 vil være i en position, hvor vi gradvist og intelligent kan samarbejde med Belarus og tilbyde den belarussiske befolkning en vision og håndgribelige fordele ved et tæt forhold til EU.

EU forventer, at Belarus træffer en række ledsageforanstaltninger til demokratiske reformer med henblik på at nærme sig EU, så vi sammen kan bidrage til at udvide området med fred, stabilitet og velstand for alle seks østpartnerskabslande samt EU's strategiske partner, Rusland.

Der er fem foranstaltninger, vi forventer, at Belarus træffer beslutsomt og uigenkaldeligt.

For det første at sikre, at der ikke sker tilbageskridt med hensyn til politiske fanger og politisk begrundet strafferetlig forfølgelse. For det andet at gennemføre en gennemgribende reform af valglovgivningen i overensstemmelse med henstillingerne fra OSCE/ODIHR. For det tredje at påbegynde liberaliseringen af mediemiljøet og støtte ytrings- og forsamlingsfriheden. For det fjerde at forbedre arbejdsbetingelserne for ngo'er gennem forskrifts- og lovgivningsmæssige foranstaltninger. For det femte at ophæve eller udstede et moratorium for dødsstraffen.

Et væsentligt træk til at vise Belarus' forpligtelse på fælles værdier ville være en omgående indførelse af et moratorium for dødsstraffen og efterfølgende ophævelse heraf som et afgørende skridt fremad på vejen til medlemskab af Europarådet. I sine konklusioner fra november bad Det Europæiske Råd indtrængende Belarus om at indføre et moratorium for dødsstraffen. Endvidere har Kommissionen gennemført kommunikationsaktiviteter i kølvandet på den 10. internationale dag mod dødsstraf.

Hvad kan EU gøre for Belarus? Hvad kan vi tilbyde? Kommissionen mener, at den mest produktive tilgang til Belarus vil være en, der bygger på pragmatisme. Et gradvist EU-samarbejde med Belarus skal afspejle, at Belarus selv tager positive skridt, men vi har også brug for at udvise fleksibilitet. I henhold til Rådets (almindelige anliggender og eksterne forbindelser, GAERC) konklusioner fra november 2009 har EU mulighed for at tilbyde Belarus incitament for de skridt, vi ønsker at se, samtidig med at vi forbliver tro mod vores principper. Det er det, jeg mener med pragmatisme.

Vores budskab til Belarus er klart. For det første er EU0 parat til at arbejde tæt sammen med Minsk og støtte landets politiske og økonomiske udvikling, og hvis der sker væsentlige positive skridt fra det belarussiske lederskabs side, er vi indstillede på at se Belarus som et fuldt medlem af det østlige partnerskab. Det ville medføre udvikling af vores forhold gennem det bilaterale østpartnerskabsspor, iværksættelsen af en grundig politisk og økonomisk dialog samt styrket sektorsamarbejde.

I mellemtiden blev Belarus i maj 2009 inviteret til at tilslutte sig den multilaterale dimension af østpartnerskabet. Det deltager konstruktivt på viceministerniveau i de fire multilaterale fora – demokrati og regeringsførelse, økonomisk integration, energisikkerhed og mellemfolkelige kontakter.

For det andet forventer vi, at Belarus tager yderligere uigenkaldelige skridt i retning af demokratiske standarder, uden hvilke vores forhold ikke kan udvikle sit fulde potentiale.

For det tredje er manglen på en partnerskabs- og samarbejdsaftale ikke kun et tab for Belarus, det fratager os også retsgrundlaget for strukturer som en formel menneskerettighedsdialog og behandling af handels- eller energitransit spørgsmål. I Kommissionen mener vi fortsat, at ratificeringen af partnerskabs- og samarbejdsaftalen vil være et nyttigt fremskridt, men vi vil klart fortsætte med at bruge det som et incitament til at fremme yderligere skridt fra Belarus' side.

For det fjerde og sidste har Kommissionen indledt arbejdet på at gennemføre GAERC's konklusioner fra november 2009 og vil vende tilbage med forslag til Ministerrådet så hurtigt som muligt.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Jeg har modtaget syv beslutningsforslag⁽¹⁾, jf. forretningsordenens artikel 110, stk. 2.

Afstemningen finder sted i morgen torsdag den 17. december 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (RO) Demokratiske værdier og respekt for menneskerettigheder og individuelle friheder er det fundament, som EU er bygget på. Eftersom vores hovedmålsætning er at hjælpe nabolandene med at blive demokratiske, og Belarus er et af de sidste lande i Europa med et autoritært regime, mener jeg, at vi bør opstille meget tydelige og stringente politiske betingelser for Belarus, før der etableres nogen form for politisk kontakt. Belarus har gennemført visse reformer, men de blegner i forhold til de problemer, der findes, navnlig med hensyn til respekt for menneskerettigheder, pressefrihed og ytringsfrihed. Vi skal støtte de aktivister, der kæmper for respekt for menneskerettighederne og de individuelle friheder. Jeg støtter tanken om at etablere kontakter med oppositionen og er navnlig tilhænger af individuelle kontakter mellem borgere fra EU og Belarus. Som følge heraf vil borgerne fra Belarus kunne tale frit med mennesker, der deler demokratiske værdier. Dette vil bidrage til at udvikle civilsamfundet og lette demokratiseringsprocessen, som vil nyde folkelig opbakning og blive iværksat af befolkningen selv. Kun på denne måde kan man skabe et sundt demokrati, hvor alles rettigheder respekteres. Derfor skal brugen af sanktioner som middel til at udøve pres kombineres med bedre kontaktmuligheder mellem borgere fra EU og Belarus.

Kinga Göncz (S&D), skriftlig. – (HU) Jeg vil gerne hilse Belarus' konstruktive engagement i østpartnerskabsprocessen velkommen sammen med det forhold, at der er indledt en menneskerettighedsdialog mellem EU og Belarus. I løbet af det seneste år har man indledt positive processer i landet med løsladelse af politiske fanger, men vi kan se, at denne proces sidenhen er gået i stå. Dette skyldes problemer med registreringen af politiske partier og tilladelser til uafhængige medier og civile organisationer. Derfor var EU nødt til at forlænge foranstaltningerne med indrejserestriktioner. Jeg håber virkelig, at Belarus vil fortsætte ad vejen mod positive forandringer, som landet slog ind på sidste år, og derved give mulighed for, at EU også kan reagere positivt. Indtil da mener jeg, at det også er vigtigt at overveje, hvorvidt vi kan gå videre med visumlempelser, fordi menneskelige kontakter kan yde et vigtigt bidrag til større politisk åbenhed og ligeledes til demokratiseringsprocessen.

Bogusław Sonik (PPE), skriftlig. – (PL) Når man diskuterer respekt for menneskerettigheder i Belarus og medlemsstaternes beslutning om at udvide sanktionerne over for en række repræsentanter for det belarussiske regime frem til oktober 2010, er man nødt til at sige, at situationen i Belarus gradvis ændrer sig.

I konklusionerne fra Det Europæiske Råd den 17. november 2009 kunne vi læse, at der er opstået nye muligheder for dialog og øget samarbejde mellem EU og Belarus. Ud fra et ønske om at tilskynde myndighederne i Belarus til at gennemføre reformer accepterede medlemsstaterne en midlertidig ophævelse af sanktionerne på fri bevægelighed, der havde været anvendt over for højtstående repræsentanter for de belarussiske myndigheder. Kommissionen er i færd med at udarbejde et direktiv, der skal gøre det lettere for belarussere at få EU-visa, og en tilbagetagelsesaftale.

Men vi må ikke glemme, at menneskerettighederne fortsat krænkes i Belarus, og at de lovende og positive skridt, man har taget siden oktober 2008, såsom løsladelsen af de fleste politiske fanger og tilladelsen til at udgive to uafhængige aviser, stadig ikke er nok. Et slående eksempel på krænkelser af menneskerettighederne er den fortsatte brug af dødsstraf, idet Belarus er det eneste europæiske land, der stadig benytter dødsstraf, og i de seneste måneder er der afsagt yderligere dødsdomme.

Derfor kræver vi, at beslutningstagerne i Belarus som minimum respekterer menneskerettighederne, herunder indførelsen af et moratorium på eksekvering af dødsstraf, ændringer af valgloven og en garanti for ytrings- og mediefrihed.

⁽¹⁾ Se protokollen.

FORSÆDE: Pál SCHMITT*Næstformand***11. Voldshandlinger i Den Demokratiske Republik Congo (forhandling)**

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om voldshandlinger i Den Demokratiske Republik Congo.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Formandskabet tillægger diskussionerne med Europa-Parlamentet om den yderst problematiske situation i Den Demokratiske Republik Congo stor betydning. Krænkelser af menneskerettighederne og navnlig den stigende seksuelle og kønsrelaterede vold er et kolossalt problem. Det er på høje tid med en drøftelse af situationen i landet, navnlig i lyset af den seneste FN-rapport. I rapporten fra FN's ekspertgruppe understreger man, at en række væbnede grupper er aktive i landet med støtte fra et velorganiseret netværk, der til dels er baseret inden for EU.

Jeg behøver ikke erindre Dem om EU's langsigtede engagement over for Den Demokratiske Republik Congo og hele regionen omkring Afrikas store søer. EU har længe gjort en indsats for at skabe fred og stabilitet i landet. Det er vigtigt, at dette engagement fortsætter, både politisk og udviklingsmæssigt. Jeg er sikker på, at Kommissionen vil komme nærmere ind på dette senere.

Denne støtte manifesterer sig på forskellig vis, herunder udnævnelsen af EU's første særlige repræsentant for regionen helt tilbage i 1994. Både militære og civile ESDP-instrumenter er taget i anvendelse. Vi har haft operation Artemis i Ituri-provinsen, den midlertidige indsættelse af EUFOR i perioden op til valget i 2006 samt EUSEC RD Congo til en reform af de væbnede styrker og EUPOL RD Congo til en reform af politiet. Med alt dette in mente er der sket både positive og negative udviklinger. De diplomatiske forbindelser mellem Den Demokratiske Republik Congo og Rwanda er blevet genoprettet. Det må vi hilse velkommen. Der blev indgået fredsftaler med de fleste af de væbnede grupper i den østlige del af landet i 2008 og 2009. Disse skal nu gennemføres i praksis.

Situationen er på mange måder ustabil. Mange væbnede grupper i landets østlige del er ved at blive integreret i hæren, og der hersker en vis usikkerhed om denne integrationsproces. De militære operationer rettet mod andre væbnede grupper, herunder FDLR og the Lord's Resistance Army, fortsætter. Disse grupper er direkte ansvarlige for angreb på civile og for menneskelige lidelser i et kolossalt omfang. Samtidig er væbnede grupper ved at dukke op på ny i andre dele af landet. Landets østlige del er fortsat et område, hvor folkeretten og menneskerettighederne krænkes. Der forekommer mange mord, voldshandlinger og seksuelle overgreb. Disse forbrydelser breder sig over hele landet med alarmerende hast på trods af præsident Kabilas annoncering af den såkaldte nultolerancepolitik.

Den illegale udnyttelse af naturressourcerne er ligeledes et stort problem. Det er vigtigt, at landets rige mineralforekomster bringes under legitim national kontrol, både som en kilde til hårdt tiltrængte indtægter for staten og for at bremse den økonomiske støtte til illegale væbnede grupper. Rådet er også bekymret over forberedelserne til og foranstaltningerne vedrørende de planlagte lokalvalg. Administrative problemer, utilstrækkelig gennemsigtighed og krænkelser af borgerrettigheder og politiske rettigheder udgør en alvorlig hindring for demokratiseringsprocessen.

Eftersom der fortsat findes mange store problemer, der stadig giver anledning til dyb bekymring, har Rådet på det kraftigste fordømt de alvorlige krænkelser af folkeretten og menneskerettighederne i det nordlige og sydlige Kivu. Rådet fordømte for nylig disse handlinger i sine konklusioner og understregede, at regeringen i Den Demokratiske Republik Congo skal sikre, at alle de ansvarlige stilles for en domstol.

EU er fast besluttet på at bidrage til at skabe fred, stabilitet og udvikling for landets befolkning. I den henseende er reformen af sikkerhedssektoren af central betydning for stabiliseringen af landet. Alle aktører inden for denne sektor, herunder de congolesiske myndigheder, skal bestræbe sig på at sikre, at den fælles interesse i at reformere sikkerhedssektoren virkelig fastholdes. Vi skal også tilskynde til fortsatte og specifikke forbedringer af de regionale forbindelser gennem stærkere politiske og økonomiske partnerskaber mellem regionens lande.

Jeg kan forsikre Dem for, at Rådet og EU vil opfylde sine løfter til Den Demokratiske Republik Congo og bekymrer sig om landets fremtid. Vi vil fortsætte vores vidtgående engagement i landet og vil fortsat sige tingene ligeud, når folkeretten og menneskerettighederne krænkes. Vi er i den forbindelse meget taknemmelige

for den konstruktive og konsekvente rolle, som Europa-Parlamentet spiller, og jeg ser frem til at lytte til Deres synspunkter i denne forhandling.

Karel De Gucht, *medlem af Kommissionen*. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! For omkring et år siden var situationen i Goma, en by, der var belejret af CNDP-tropper under ledelse af Laurent Nkunda, den største bekymring for de congolesiske myndigheder og det internationale samfund.

Man har gjort alt for at forhindre det værste. Indgåelsen af en politisk aftale, først mellem DRC og Rwanda og senere mellem den congolesiske regering, CNDP og de øvrige væbnede grupper, har gjort det muligt på kort sigt at desarmere voldens tikkende bombe, selv om potentialet for destabilisering fortsat er intakt. Det er intakt, fordi man kun har afhjulpet de underliggende årsager overfladisk og på grundlag af et kortsigtet og rent politisk rationale. Stillet over for udelukkende dårlige løsninger har det internationale samfund valgt den mindst alvorlige. Dette er ikke ment som en kritik, men blot en konstatering af et indlysende faktum.

Det internationale samfund og EU har været ude af stand til at træffe beslutning om at indsætte en beskyttelsesstyrke. De forstærkninger af MONUC, som vi har bedt om i mere end et år nu, er først lige begyndt at ankomme. Den seneste rapport fra FN's gruppe af uafhængige eksperter og den fra organisationen Human Rights Watch leverer fældende beviser for den aktuelle situations alvor, som vi ikke kan se bort fra eller forbigå i tavshed.

Nu er tiden inde til at begynde at finde løsninger på disse underliggende årsager og fremkomme med varige løsninger. Hvis dette skal ske, vil det imidlertid kræve, at alle parter samarbejder – i første omgang Congos og Rwandas regeringer og MONUC, FN, resten af det internationale samfund og EU i anden omgang.

Der kan ikke herske tvivl om, at den politiske og diplomatiske tilnærmelse mellem Rwanda og DRC kan være gavnlig med hensyn til at skabe stabilitet i regionen, og hvis viljen er til stede på begge sider, kan den bidrage til at skabe en situation med fredelig sameksistens og et gavnligt samarbejde mellem de to lande inden for et økonomisk samarbejde for landene omkring de store søer, der har fået ny luft.

Men dette er kun starten på en lang og problematisk rejse. FDLR-spørgsmålet er det centrale problem og det samme gælder alle de tilhørende problemer, som dette medfører, og som vanskeliggør situationen, såsom den illegale udnyttelse af naturressourcer, manglende beskyttelse af mindretal, straffrihed i et kolossalt statsløst område, hvor myndighederne ikke bare er ude af stand til at kontrollere området, men også består af repræsentanter, der ofte er en del af problemet.

Aftalen mellem Rwanda og DRC har betydet, at CNDP og de uacceptable krav fra Laurent Nkunda midlertidigt er kommet under kontrol. Aftalen har ganske enkelt betydet, at Laurent Nkunda er blevet udskiftet med Bosco Ntaganda, som er lettere at påvirke og villig til at indgå et hvilket som helst kompromis til gengæld for immunitet, hvilket er i strid med alle de internationale bestemmelser om forbrydelser mod menneskeheden, og som hverken Rwanda eller DRC har ret til at give ham.

Indtil videre er faktorer som den hastige integration af CNDP i en så ineffektiv og fuldkommen kaotisk hær som FARDC, at Bosco Ntaganda har fået øgede selvstyrebeføjelser som følge af indførelsen af en parallel kommandokæde inden for FARDC, som de uregelmæssige lønudbetalinger til soldaterne og manglen på enhver form for disciplin eller hierarki giver god grobund for, MONUC's utilstrækkeligt kontrollerede og generelt utilstrækkelige støtte til militæroperationerne mod FDLR og det ikkeeksisterende svar på kravene fra det rwandisktalende mindretal med til at skabe endnu alvorligere problemer end dem, vi stod over for for et år siden, problemer, som hverken Rwanda eller DRC længere vil være i stand til at håndtere.

Situationen er ikke blevet bedre på baggrund af den fortsatte humanitære krise uden synlige tegn på bedring, krænkelse af menneskerettighederne, de sygelige voldstendenser også med skrækkelige seksuelle overgreb, straffrihed for alle typer af forbrydelser samt udplyndring af naturressourcer. Man behøver blot at læse rapporterne fra FN og Human Rights Watch, som jeg nævnte, for at forstå omfanget af denne tragedie uden ende. Det er klart, at foranstaltninger, der skal forhindre FDLR i at gøre skade, skal fortsætte, men ikke for enhver pris, ikke uden, at vi først har gjort alt, hvad der er muligt, for at minimere de risici, som et militært pres udgør for uskyldige civile.

Dette kræver bedre planlægning, en omdefinering af prioriteringer, og at MONUC yder befolkningen bedre beskyttelse, hvilket er dens vigtigste opgave i henhold til mandatet. Betingelserne for MONUC's operationer skal også være klare og utvetydige. Dette er ikke nogen opfordring til, at MONUC skal trække sig ud. Det vil være en katastrofe, hvis MONUC foretager en hurtig tilbagetrækning, eftersom det ville skabe et endnu større tomrum: Det er de seneste begivenheder i regionen omkring ækvator, som i bund og grund er endnu et symptom på den congolesiske sygdom, et bevis på.

Det er helt klart også vigtigt at bremse den politiske og økonomiske støtte, som FDLR fortsat nyder godt af fra regionen og fra andre steder af verden, herunder i vores medlemsstater. FDLR's kampagne er ikke en politisk kampagne, men en kriminell handling, hvor den congolesiske befolkning er det største offer, og sådan skal kampagnen og alle dem, der er knyttet direkte eller indirekte til den, behandles. Derfor er vi nødt til at sige kraftigere fra over for alle former for menneskehandel. Samtidig skal de rwandiske og congolesiske myndigheder være mere opmærksomme over for personer, der ikke nødvendigvis er kriminelle, ud over processen for afvæbning, demobilisering, repatriering, reintegration og tilbagevenden.

Når det er sagt, skal en stor del af løsningen på problemet også findes i DRC. Jeg tænker naturligvis på de lokale årsager til konflikten. I denne henseende skal aftalerne fra den 23. marts anvendes fuldt ud, da lokalbefolkningens frustrationer ellers før eller siden vil få overtaget. Dette er af helt central betydning, hvis stabiliseringsbestræbelserne og viljen til at genoplive økonomiske aktiviteter i Kivu-provinserne skal lykkes. Her har det internationale samfund virkelig en vigtig rolle at spille.

Men bortset fra Kivu-provinserne tænker jeg også på den store rodebutik, som DRC er blevet inden for de seneste omkring 20 år. Det er et land, hvor praktisk taget alt skal genopbygges begyndende med staten, hvis fravær er hovedårsagen til alle problemerne.

For at gennemføre denne opgave er visse elementer helt centrale. For det første skal demokratiet konsolideres. Jeg tænker naturligvis på de planlagte lokal-, parlaments- og præsidentvalg i 2011. Valg er et af aspekterne i et demokrati, men vi må ikke glemme behovet for fortsat støtte til de politiske institutioner og kræfter i et dialektisk forhold med oppositionen. Uden dette ville vi ikke have et i sandhed åbent politisk system.

Det andet aspekt er uden tvivl behovet for at styrke en forsvarlig forvaltning. Selv om DRC i lyset af omfanget af landets problemer ikke kan gøre alting på en gang, skal det klart demonstrere en fast politisk vilje, hvis dets bestræbelser skal krones med held. Parlamentet var inde på spørgsmålet om straffrihed. Det er et godt eksempel, fordi det er et spørgsmål om politisk vilje, og det underbygger også hele spørgsmålet om at bekræfte retsstatsprincippet. Problemet er, at tingene ikke kan gøres hver for sig. Retsstatsprincippet kræver ligeledes en reform af sikkerhedssektoren og reelle fremskridt med hensyn til økonomisk forvaltning.

Udfordringernes omfang betyder, at der er behov for langsigtede politikker. Men det må ikke blive en undskyldning for ikke at handle øjeblikkelig. Jeg tænker især på problemerne med seksuel vold og menneskerettighederne, som Parlamentet fremhævede. Politisk vilje kan spille en vigtig rolle her, og i denne henseende skal vi glæde os over præsident Kabilas løfte om nultolerancepolitik. Denne politik skal nu anvendes i praksis.

Kommissionen, som i øvrigt allerede yder en stor indsats inden for dette område (støtte til retsvæsenet, hjælp til ofrene), er parat til at fortsætte sin støtte til DRC. I denne forbindelse har jeg også udtrykt mit ønske om, at Den Internationale Straffedomstol og Kommissionen skal samarbejde meget tæt sammen i praksis for at bekæmpe seksuel vold.

Et konsolideret demokratisk system, god regeringsførelse og politisk vilje, det er de centrale elementer, som vi skal bruge til at opbygge vores ligeværdige partnerskab med DRC.

Filip Kaczmarek, for PPE-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Praktisk taget alle journalister, der skriver om Afrika, ønsker at blive den nye Joseph Conrad. Derfor skriver journalisterne oftest om de negative aspekter, fordi de leder efter mørkets hjerte.

Men Congo behøver ikke være mørkets hjerte. Det kan være et normalt land. Der findes normale lande i Afrika, hvor de rige naturressourcer udnyttes til gavn for befolkningen, hvor myndighederne arbejder for det fælles bedste, børnene går i skole, og sex forbindes med kærlighed og ikke voldtægt og vold. Jeg er sikker på, at nøglen til succes i Kivu og i hele Congo ligger i regeringens kvalitet. Uden en demokratisk, retfærdig, ærlig og effektiv regering kan man ikke opnå fred og retfærdighed. Uden en ansvarlig regering vil landets rigdomme kun komme de få til gode, lederne sørger for sig selv, skolerne står tomme, og volden bliver en del af hverdagen.

Jeg kan huske optimismen i 2006. Jeg var selv observatør ved valget, og vi var alle tilfredse, for efter en pause på 40 år blev der afholdt demokratiske valg i dette store og vigtige land. Men vi var for tidligt ude med vores optimisme. Det er svært ikke at spørge, hvorfor det gik sådan, og hvorfor valget ikke førte til et bedre liv for Congo. Efter min mening er det et spørgsmål om penge, som fru Malmström og hr. De Gucht har sagt. De talte om ulovlig brug af ressourcer, og hvordan pengene bruges til at finansiere våben, som bruges til at fortsætte og optrappe konflikten. Hvis vi kan sætte en stopper for dette, vil vi være tættere på vores mål.

Michael Cashman, for S&D-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg takker kommissæren for hans redegørelse, som bestemt beroliger mig.

Jeg er fuldstændig enig med Dem, hr. kommissær, i, at vi ikke kan trække os ud, vi må ikke skabe et tomrum, for der findes allerede et tomrum der, og det er et tomrum af manglende politisk vilje, og vi har brug for politisk ledelse til at løse dette i overensstemmelse med vores internationale forpligtelser og i henhold til retsstatsprincippet.

Jeg vil gerne give Dem nogle tal. I konflikten har mere end 5 000 400 mennesker mistet livet siden 1998, og indirekte eller direkte dør helt op til 45 000 hver eneste måned.

Der meldes om 1 460 000 internt fordrevne, de fleste af dem er udsat for vold, og jeg vil gerne være talerør for dem, der ikke har nogen stemme, dem, der er udsat for denne vold. De væbnede aktører i Den Demokratiske Republik Congo (DRC) har udøvet kønsbaseret vold under forskellige former, herunder seksuelt slaveri, kidnapning, tvangsudskrivelse, tvunget prostitution og voldtægt. De congolesiske ofre for seksuel vold er kvinder, mænd og drenge, der også er blevet udsat for voldtægt, seksuelle ydmygelser og omskæring.

Resolution efter resolution er vedtaget. Tiden er inde til, at vi på internationalt plan kræver, at disse grusomheder ophører.

Louis Michel, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, fru Malmström, hr. kommissær, mine damer og herrer! Som De ved, har jeg altid været meget opmærksom på begivenhederne i den østlige del af Den Demokratiske Republik Congo. På trods af de lovende fremskridt takket være tilnærmelsen for nylig mellem Rwanda og DRC – en tilnærmelse, der er en forudsætning for en løsning i den østlige del af landet, og som derfor skal konsolideres – på trods af aftalerne af den 23. marts mellem Kinshasa og de congolesiske oprørsgrupper, som kommissæren var inde på, er situationen i landets østlige del fortsat dybt bekymrende.

Jeg har syv bemærkninger. For det første kan der ikke skabes fred i det østlige Congo, før FDLR forhindres i at gøre skade. Desværre er de første ofre for det militære pres, som DRC i øjeblikket udøver, og som har til formål at afskære disse ekstremister fra deres baser og indtægtskilder, civilbefolkningerne, der bliver ofre for følgeskader, men ligeledes for fordømmelse fra nogen og voldshandlinger fra andre.

Denne risiko var til at forudse, og, som kommissæren sagde, skulle MONUC's kapacitet styrkes allerede fra begyndelsen, fordi man i dag i høj grad mangler egnede ressourcer til at klare alle anmodningerne, og den praktiske organisation er heller ikke altid ideel.

Selv om vi skal kræve en større grad af koordinering og en øget og mere aktiv tilstedeværelse på stedet, vil det være farligt at fremsætte vurderinger af eller bemærkninger om MONUC, som visse negative kræfter kan bruge som undskyldning for at demonisere den. Det ville helt klart være endnu mere alvorligt.

Et andet aspekt drejer sig om voldshandlinger begået af FARDC. En situation med krig kan naturligvis på ingen måde retfærdiggøre en sådan adfærd, og derfor hilser jeg FN's beslutning om at indstille den logistiske støtte til de congolesiske enheder, der ikke respekterer menneskerettighederne, velkommen. Nultolerancepolitikken, som præsident Kabila indførte for nylig, skal også hilses velkommen, men hvorvidt den overholdes og gennemføres er en anden sag.

Manglerne ved det congolesiske retssystem skaber en udbredt følelse af straffrihed. Derfor bifalder jeg Kommissionens indsats for i tæt samarbejde med visse EU-medlemsstater at genindføre et retsvæsen i den østlige del af landet.

Endelig vil jeg sige, at det, der især skal genopbygges i Congo, er en retsstat med konkrete regeringsbeføjelser. I dag er disse beføjelser fuldkommen ikkeeksisterende, hvilket skaber et meget alvorligt tomrum.

Isabelle Durant, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, fru Malmström, hr. kommissær! Som De begge var inde på, er situationen i Kivu-regionen utroligt bekymrende, selv om næsten 20 000 MONUC-tropper befinder sig i området.

Civilbefolkningerne og især kvinderne er ofre for de konfliktstrategier, som de væbnede grupper og endda visse enheder af den congolesiske hær benytter sig af, hvor man har gjort systematiske voldtægter til et krigsvåben. Desuden kom en gruppe congolesiske kvinder hertil i sidste måned for at minde os om dette og for at få vores støtte imod denne skandaløse strategi.

Plyndringen af ressourcer er, som kommissæren sagde, endnu en faktor, der forværrer denne konflikt. Jeg er enig i det, der netop blev sagt, nemlig at det er særdeles farligt at bringe MONUC i unødigt miskredit, at

gøre dem til eneansvarlige for situationen i befolkningens øjne, den befolkning, der allerede er slidt af så mange års krig og massakrer.

Jeg er helt enig i, at det ikke er MONUC's mandat, der skal revideres, og at styrken naturligvis ikke skal bedes om at trække sig ud. Det, der skal revideres, er styrkens regler for militær magtanvendelse, så den på ingen mulig måde kan forbindes med eller støtte en congolesisk enhed, der har mænd i sine rækker, der krænker menneskerettighederne eller begår voldshandlinger.

De congolesiske myndigheder bærer også et stort ansvar i denne kamp mod straffrihed i forbindelse med seksuel vold, som for øvrigt er forbrydelser, der bør indbringes for Den Internationale Straffedomstol. Disse samme myndigheder skal også sikre, at soldaterne øjeblikkeligt vender tilbage til kasernerne. Hvis de befandt sig på kasernerne, ville tingene uden tvivl se anderledes ud.

Endelig mener jeg, at vi skal revidere Amani-programmet. Dette program giver os mulighed for at skabe dialog og fred overalt, idet disse alene er garanti for en varig genopbygning. Under alle omstændigheder glæder jeg mig over Deres engagement, som jeg kan give min brede opbakning, og jeg håber, at EU fortsat vil være aktiv. Dette er vigtigt, selv om vi desværre ikke har ønsket at oprette en styrke. Dette ville have været muligt for lidt under et år siden. Jeg mener ikke desto mindre, at det er helt centralt med handling fra EU's side.

Sabine Lösing, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Ingen andre lande i verden har været genstand for flere operationer inden for Den Europæiske Sikkerheds- og Forsvarspolitik end Den Demokratiske Republik Congo. Som altid opstår spørgsmålet om, hvis sikkerhed man forsvare. Er det sikkerheden for den congolesiske civilbefolkning, kvinderne og børnene? FN-missionen MONUC forhindrede ikke, at tusindvis af mennesker blev dræbt, torteret og voldtaget, og at hundredtusinder af mennesker blev udvist – grusomheder, som de regeringsstyrker, EU støtter, var involveret i.

Så hvad er det, man forsvare i Congo? Menneskeheden? Eller er vi er sikre på, at et styre, der mellem 2003 og 2006 f.eks. indgik 61 kontrakter med internationale mineselskaber, hvoraf internationale ngo'er ikke anså et eneste for at være acceptable set fra den congolesiske befolknings side? Præsident Kabila skiftede kurs i en periode og indgik færre kontrakter med vestlige virksomheder. Denne ændring blev suspenderet, da krigen eskalerede endnu en gang. Mit spørgsmål er, hvorfor de mennesker, der trækker i trådene bag mordene i det østlige Congo – FDLR – rapporteres at opholde sig i Tyskland? Her henviser jeg til det beslutningsforslag, som jeg har fremsat på vegne af Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Udvisningen af millioner af mennesker, tusindvis af voldtægter og hundredvis af mord må ikke blive den triste arv efter verdens største FN-operation. Congooperationen blev besluttet for 10 år siden, men man har ikke opnået meget. Militserne fortsætter med at plyndre de rige forekomster af naturressourcer i regionen, terrorisere indbyggerne og begå forbrydelser mod menneskeheden.

Embargoerne har hidtil været ineffektive. Oprørerne skifter simpelthen side, og de udfører deres forbrydelser i sikkerhed i congolesiske militæruniformer. To krigsforbrydere blev for nylig stillet for krigsforbryderdomstolen i Den Haag, og udviklingsprojekter og valg kunne gennemføres – i det mindste en delvis succes.

Det er også lykkedes os at rette et lille slag mod De Demokratiske Befrielsesstyrker i Rwanda (FDLR). Men det er ikke lykkedes os at standse den grusomme borgerkrig. Fronterne ændrer sig konstant.

Det er særligt bekymrende, når anklagerne mod FN-missionen viser sig at være sande. FN-soldaterne skal ikke stå og se passivt til, mens der bliver begået grusomheder, og endnu vigtigere skal hærens logistiske støtte ikke forbindes med støtte til krænkelser af menneskerettighederne. Congomissionen må ganske enkelt ikke blive til en slags Europas Vietnam.

Vi har i bund og grund brug for en koordineret europæisk sikkerhedspolitik og fredsbevarende operationer, men frem for alt i det område, der omgiver Europa og ikke i det fjerne Afrika, hvor de etniske fronter er uklare. Efter min mening skal EU koncentrere sine fredsbevarende operationer om kriseregionerne i sin egen baghave som f.eks. Balkan eller Kaukasus. Derfor bør vi måske afslutte EU's engagement i FN-missionen i Afrika.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Hr. formand! Det siger sig selv, at situationen i Den Demokratiske Republik Congo (DRC) er beklagelig, og at konfliktens indvirkning på befolkningen der er tragisk.

Men en række vigtige punkter skal gentages her og i vores beslutningsforslag. Vi skal huske, at volden i DRC som så mange konflikter af denne type ofte er drevet af grådighed, men også udspringer af og får næring af fattigdom. Kampe om territorier, etnisk tilhørsforhold, ressourcer eller politik er blot grene på grådighedens samme rådne træ.

Ved at give mennesker fremtidsudsigter og give dem et formål i livet vil man reducere deres ønske om at dræbe eller blive dræbt. Det er vores udviklingsudfordring som Parlament.

For det andet skal vi sikre os, at enhver militær tilstedeværelse i et fremmed land udformes og gennemføres med henblik på at mindske lidelserne og volden, ikke forværre dem. Vi skal stå fast imod straffrihed og ikke befordre den.

Hvis der er beviser på, at vestlige missioner ikke lever op til denne standard, skal deres tilstedeværelse og praksis hurtigst muligt tages op til fornyet overvejelse.

Endelig har historien vist os, at i interne konflikter som i DRC er en politisk løsning det eneste håb om fred. Dialog og engagement er de eneste veje til en sådan løsning.

Med oprettelsen af vores Tjeneste for EU's Optræden Udadtil skal EU indtage sin plads på den internationale scene og arbejde mere proaktivt for at fremme dialog og fred.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Hr. formand! Som mange har fremhævet, er millioner af civile blevet dræbt med fuldt overlæg ved militæroperationer i den østlige del af Republikken Congo. Der er risiko for, at denne form for nyheder bliver helt rutinemæssige på grund af den hidtil usete hyppighed, hvormed sådanne voldshandlinger begås i dette land. Ofrene for disse handlinger er børn, unge piger og kvinder for ikke at nævne civile, der arbejder for at beskytte menneskerettighederne, og journalister.

Den humanitære krise bliver værre for hver dag, der går. Den manglende sikkerhed i området betyder, at de humanitære organisationer ikke længere kan operere. Mere end 7 500 tilfælde af voldtægt og seksuel vold er blevet registreret alene i årets første ni måneder, hvilket er højere end tallet for hele sidste år. Alle disse begivenheder finder sted på en baggrund af sult og ekstrem fattigdom, der påvirker millioner af mennesker. Skylden for hele denne tragedie ligger både hos den congolesiske hær og de rwandiske oprørere. Desværre er der imidlertid tegn på, at FN-tropperne i Congo bærer en stor del af ansvaret, fordi de tillader alvorlige krænkelse af menneskerettighederne. Derfor mener jeg, at EU hurtigst muligt skal drøfte, hvordan FN-styrkerne i Congo skal nå de mål for missionen, der er blevet udstukket, på korrekt vis.

Der er også behov for foranstaltninger for at bringe hvidvaskning og guldsmugling til ophør, som betyder, at mere end 37 t guld ulovligt fjernes fra Congo hvert eneste år til en værdi på over 1 mia. EUR. Pengene fra guldet bruges til at skaffe våben og tilskynde til kriminalitet i landet.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Hr. formand! Jeg har netop lyttet til hr. Mölzer, som nu er gået, men som grundlæggende sagde, at det er så håbløst, at vi bare bør give op og koncentrere os om vores egne naboer. Jeg må sige, at hvis man kigger nøje på situationen, er man næsten fristet til at sige stop. På den anden side tænker jeg så på den gruppe kvinder, der besøgte os her i sidste måned, som fru Durant også henviste til, og mon vi kan se dem i øjnene og fortælle dem, at vi ganske enkelt giver op, eller at det ikke er en af vores prioriteringer, eller at vi bare vedtager endnu et beslutningsforslag og så anser vores arbejde for udført. Når jeg tænker på disse kvinder, på deres desperation og bitterhed og følelsen af at være blevet ladet i stikken, anser jeg det på alle måder for muligt at afholde en sådan forhandling.

Beslutningsforslaget indeholder en lang række positive elementer, og jeg håber, at vi også vil lade dem følge af handling. Her vil jeg blot fremhæve et enkelt aspekt. Vi taler ofte om voldtægt eller seksuel vold, men disse udtryk dækker rent faktisk knap nok over virkeligheden. De kvinder, som vi talte med, sagde, at det er langt mere vidtgående end angreb på enkeltpersoner. Det er ikke individuel vold, men snarere et angreb på samfundet beregnet på at ødelægge dets struktur. Derfor er der nu et tvingende behov for, at vi ikke bare skrider til handling, bringer straffriheden til ophør, reagerer prompte og stiller ressourcer til rådighed for de foranstaltninger, vi har annonceret, men også viser, at vi rækker hånden ud til menneskene der, at vi er solidariske med dem og ikke lader dem i stikken, med andre ord at vi påtager os vores moralske ansvar.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Hr. formand! Ved denne skillevej, som også falder sammen med, at FN gør klar til at annoncere forlængelsen af MONUC's mandat, mener jeg, at vi er nødt til at overveje det internationale samfunds handlinger i lyset af situationen i DRC, som desværre fortsat forværres. Som erfaringerne med operation Kimia II, der blev gennemført af den congolesiske hær med støtte fra MONUC,

viser, er militær succes ikke nok, når den humanitære pris er høj, og hvis den skal betales med den congolesiske civilbefolknings lidelser.

Jeg mener, at militæroperationerne rettet mod FDLR for nylig har haft katastrofale konsekvenser og har medført omfattende krænkelse af menneskerettighederne og en forværring af den humanitære krise, hvilket vi skal være klar over. På den anden side er straffriheden en opfordring til at begå disse forbrydelser igen og igen. Jeg mener, at beskyttelsen af civilbefolkningen skal være vores førstprioritering. Europa-Parlamentet skal slå det fuldstændig fast, at voldshandlingerne, navnlig seksuel vold og menneskerettighedskrænkelser i almindelighed samt overgrebene i Kivu skal standses øjeblikkeligt, og det samme gælder situationen med straffrihed.

Luis Yáñez-Barnuevo García (S&D). – (ES) Hr. formand! Andre medlemmer har allerede talt om den tragiske situation i Den Demokratiske Republik Congo. De har talt om de millioner af drab og tilfælde af voldtægt og overgreb på civilbefolkningen. De har talt om FN-missionen i Den Demokratiske Republik Congo (MONUC) og om Kommissionens samarbejde på stedet. Man har imidlertid ikke talt meget om behovet for at begrænse den ulovlige strøm af råmaterialer som diamanter, guld og andre produkter til resten af verden. Disse produkter "hvidvaskes" via lovlige konti og virksomheder i vores egne lande eller i USA.

Dette er en vigtig opgave for fru Ashton. Med de beføjelser, som hun har fået tildelt gennem Lissabontraktaten, og med opbakning fra de 27 medlemsstater og fra Parlamentet kan hun koordinere hele handlingsprogrammet for at forhindre, at velstanden havner i hænderne på krigsherrerne, som er ansvarlige for drabene og voldtægterne.

Anne Delvaux (PPE). – (FR) Hr. formand! I lyset af de seneste alarmerende rapporter fra det nordlige og sydlige Kivu og i lyset af de ekstremt voldelige angreb på civile og nærmere bestemt på kvinder, børn og ældre haster det efter min mening med at gribe ind, og EU og hele det internationale samfund taler jo ofte om, at det haster med at gribe ind i Congo. Man skal gøre alt for at beskytte civilbefolkningerne. Mandatet til MONUC's personel på stedet vil uden tvivl blive forlænget, men det må og skal også revurderes og styrkes, så der kan dæmmes op for denne stigende voldsbølge.

I mange år har det internationale samfund, ngo'er og de congolesiske kvinder konstant kæmpet imod brugen af seksuelle overfald som krigsvåben. I dag bruges dette våben systematisk og i vid ustrækning i fredelige områder og altid med fuldstændig straffrihed. Jeg glæder mig over, at de congolesiske myndigheder for nylig har udvist stor beslutsomhed for at bringe denne straffrihed til ophør, men denne nultolerancepolitik skal være ambitiøs – alle gerningsmænd bag volden skal uden undtagelse stilles til regnskab for deres handlinger – og virkelig effektiv.

Den Internationale Straffedomstol har indledt de første sager mod de påståede gerningsmænd bag seksuelle forbrydelser under en væbnet konflikt, og vi håber, at domstolen vil kunne identificere alle de skyldige, så de kan blive dømt med det samme.

Endelig går alt dette naturligvis hånd i hånd med styrkelsen af de statslige strukturer, opretholdelse af lov og orden, fremme af ligestilling mellem kønnene og beskyttelse af menneskerettigheder og dermed rettighederne for kvinder og børn, hvis værdighed, barndom og uskyld ofte ofres på en anden form for ydmygelses alter, nemlig ligegyldighedens.

Michèle Striffler (PPE). – (FR) Hr. formand! Den humanitære situation i den østlige del af Republikken Congo – og navnlig i den østlige provins og i Kivu-regionen – er skrækkelig, som vi nu ved. Sikkerhedssituationen for civilbefolkningerne forværres bl.a. som følge af de fælles militæroperationer, der blev gennemført af den congolesiske hær samt af ugandiske og rwandiske tropper imod de væbnede oprørsgrupper, operationer, der efterlod talløse massakrer og menneskerettighedskrænkelser i deres kølvand.

Seksuel vold er en yderst foruroligende og meget udbredt tendens og er nu en del af hverdagen for Congos befolkning. Hvad mere er, begås der utallige voldshandlinger over for humanitære hjælpere.

Ifølge de officielle tal findes der 2 113 000 fordrevne i den østlige del af Republikken Congo. Siden den 1. januar 2009 har man registreret mere end 775 000 nye fordrevne i Kivu og 165 000 i distrikterne i den østlige del af den østlige provins.

I øjeblikket skønner man, at der er behov for humanitær bistand til næsten 350 000 sårbare mennesker, som børn, enker og ofre for seksuel vold. Derfor haster det virkelig med et svar fra EU.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Alle talerne har med rette understreget den forfærdelige situation, som den congolesiske befolkning og navnlig de congolesiske kvinder befinder sig i i landets østlige del. De har talt om voldtægterne og de barbariske handlinger, som disse mennesker er udsat for, og om de mord, der begås. I stedet for at tale om dem vil jeg opfordre Dem til at besøge UNICEF's og V-Days websteder, hvor man helt klart siger alt, hvad der skal siges om dette emne.

I dag vil jeg fortælle om de virkelige konsekvenser, som disse barbariske handlinger har for Congo. Jeg vil fortælle om fysisk og psykisk skadede kvinder, der skal plejes, og jeg vil fortælle om myrdede kvinder, som ikke længere kan bidrage til Congos økonomiske udvikling, og hvis ufødte børn heller aldrig vil kunne bidrage. Jeg vil også gerne tale om spredningen af aids, et traume, som hele den congolesiske befolkning lider under, og som tegner et negativt billede af Congo over for det internationale samfund – kort sagt et land, der kommer i større og større problemer.

Man kan kun tilskynde til varig fred og fremme den økonomiske udvikling i Congo, hvis den congolesiske regering og FN får held med deres bestræbelser på at bekæmpe seksuel vold imod congolesiske kvinder og mere generelt, hvis de skal sikre, at der virkelig etableres en retsstat i landet.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Hr. formand, fru minister, hr. kommissær! Jeg vil gerne komme ind på tragedien med den seksuelle vold over for kvinderne i DRC og mere specifikt i den østlige del af landet. Fænomenet er ikke nyt. Det er fantastisk kompliceret. Det er multidimensionalt. Ofrenes fysiske og psykiske lidelser gøres endnu værre på grund af den sociale udstødelse, der er så tragisk for dem. Præsident Kabilas multolerancepolitik er i dag så småt ved at begynde at bære frugt, men alle er klar over, at kun en global strategi kan bekæmpe denne svøbe på lang sigt.

Jeg ved godt, hr. kommissær, at Kommissionen allerede er aktiv gennem en række forskellige projekter og budgetter. Men stillet over for disse tal og de skrækelige og forfærdelige beretninger, vi hører, mener De da ikke, at vi her i Parlamentet er berettiget til at have vores tvivl om resultaterne af denne strategi? Kvinder, hr. kommissær, er det vigtigste redskab for fred og genopbygning i et land. De er Congos fremtid. Hvordan har De til hensigt at handle mere effektivt og hurtigere?

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Jeg vil også gerne tage ordet i denne forhandling, eftersom den drejer sig om et emne, som jeg har fulgt gennem længere tid. Desværre må vi i lyset af de konstante voldshandlinger og menneskerettighedskrænkelser i den østlige del af DRC endnu en gang på det kraftigste fordømme massakrerne, forbrydelserne imod menneskeheden og den seksuelle vold imod kvinder og piger, der stadig finder sted i den østlige provins.

Derfor tilslutter jeg mig mine kolleger og opfordrer til, at alle de kompetente myndigheder skal gribe ind øjeblikkelig for at træffe foranstaltninger, der giver mulighed for rent faktisk at forhindre nogen i at begå yderligere angreb på civilbefolkningerne i den østlige provins i DRC.

Tilsvarende opfordrer jeg alle de involverede parter til at intensivere kampen mod straffrihed og håndhæve retsstatsprincippet ved bl.a. at bekæmpe voldtægter af kvinder og piger og udskrivning af børnesoldater.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! I november 2009 udvekslede Rwanda og Den Demokratiske Republik Congo ambassadører – et lille glimt af håb for dette ødelagte land og dets ødelagte mennesker. Desuden blev lederen af De Demokratiske Befrielsesstyrker i Rwanda anholdt. Begge disse begivenheder er tegn på forbedringen af situationen i det østlige Congo. Jeg vil gerne spørge Kommissionen, hvilke foranstaltninger De regner med at træffe for at fremme tilnærmelsen mellem Congo og Rwanda?

Med hensyn til FN-mandatet er der allerede blevet sagt meget her i dag om at skride til handling. Lad os sige det lige ud, at hvis der findes et FN-mandat, skal det helt klart bruges til at beskytte dem, der undertrykkes, torteres, voldtages og misbruges, navnlig kvinderne og børnene i dette land. I denne henseende skal en ting ligge helt fast: Hvis der udstedes et FN-mandat – og vi østrigere er lidt restriktive på dette område – skal det være konsekvent og om nødvendigt skal det personel, der sættes ind – herunder til beskyttelse af de undertrykte – være bevæbnede.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg finder det uheldigt, at vi her i denne juletid har brugt de to seneste dage på at diskutere vold rundt om i verden, enten i Tjetjenien eller i Afghanistan og nu i Congo. Men det er ikke desto mindre realiteterne.

Samtidig skal vi lade os inspirere af budskabet om fred og barmhjertighed og, som min kollega, hr. Mitchell, udtrykte det så fint, blive sponsorer af fred. Og dette er en fin mulighed for, at den højtstående repræsentant,

fru Ashton, kan udnytte EU's beføjelser og støtte på en måde, vi ikke har set før, til at kalde disse lande til orden og standse de forfærdelige lidelser i disse lande.

Den langsigtede løsning kommer imidlertid ikke fra økonomiske forbedringer, men gennem uddannelse, og vi skal forsøge at sikre gratis adgang til ordentlig uddannelse i disse lande, fordi det rent faktisk er den eneste mulighed for at skabe fred på lang sigt.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Hr. formand! I 1960 bad den svenske generalsekretær for FN, Dag Hammarskjöld, de irske tropper gå ind i det, der dengang var Belgisk Congo, og som senere blev til Congo, som fredsbevarende styrke. De gjorde et fantastisk stykke arbejde.

Jeg er særdeles bekymret over FN-troppers rolle i Congo i dag, marokkanerne, pakistanerne og inderne. Vi taler om voldtægt, vold, menneskehandel osv., men FN-tropperne der optjener ikke hæder, men gør rent faktisk større skade end gavn.

Jeg er helt enig med hr. Mitchell i, at EU skal optræde mere bestemt. Vi er en Europæisk Union, helt forenede. Vi gjorde et fremragende arbejde i Tchad. Vi har brug for vores egne fredsbevarende tropper der, og vi kan ikke forlade os på FN. Situationen er, at vi har et smukt folk, ofrene for europæisk kolonisering, ofre for stammekonflikter, ofre for det internationale samfunds blindhed, og vi må ikke være blinde længere. Vi er simpelthen nødt til at gå ind og redde disse mennesker.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Hr. formand! Det er nærmest umuligt at fatte de forfærdelige statistikker, der nævnes, og alligevel ved vi, at de er korrekte. Men der findes en følelse – måske hos mange – af, at når vi taler om de fattigste lande i Afrika syd for Sahara, er vores engagement ikke så stærkt eller så specifikt, som det burde være. Man har nævnt militærmagt. Jeg tror, at vi alle er klar over, at vi skal bekæmpe fattigdom og korruption, hvis vi skal gøre fremskridt med hensyn til at lette og forbedre situationen for dette lands befolkning, som har lidt så forfærdeligt.

Vi taler gerne om Afghanistan og bruger en masse tid på at diskutere terror der, og hvad Taliban foretager sig, og det med god grund. Her har vi imidlertid en anden befolkning, der har lidt og stadig lider under de mest forfærdelige forhold. Jeg vil gerne understrege, at der findes ikkestatslige organisationer, der kan udføre arbejdet, hvis de får statsstøtte og EU-støtte, men det synes ofte meget vanskeligt at opnå.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Denne forhandling har vist, at der er fantastisk gode grunde til at fortsætte vores engagement i Den Demokratiske Republik Congo. EU lægger allerede stor vægt på at sikre langsigtet stabilitet, sikkerhed og udvikling i landet. Kommissær De Gucht gav en længere gennemgang af EU's operationer.

Samlet set gør medlemsstaternes og Kommissionens bidrag EU til en af de største bistandsdonorer i regionen, og derfor kan vi få indflydelse. Hvis stabiliteten skal opretholdes i Den Demokratiske Republik Congo og i regionen er det imidlertid vigtigt, at den congolesiske befolknings levestandard forbedres, at menneskerettighederne sikres, og at der gribes konsekvent ind over for korruption for at etablere et samfund baseret på retsstatsprincippet.

Den forfærdelige seksuelle vold, som mange medlemmer har berettet om her, og som vi desværre hører om i alt for mange beretninger, er naturligvis fuldstændig uacceptabel. Gerningsmændene må ikke få lov at gå fri. De skal stilles for retten. Den congolesiske regering har et stort ansvar for at sikre, at dette sker, og at præsident Kabilas nultolerancepolitik ikke bare består af smukke ord, men rent faktisk fører til handling.

Hvad Rådet angår, blev mandatet for de to ESDP-missioner revideret efter undersøgelsesmissionen til Den Demokratiske Republik Congo i begyndelsen af 2009 med henblik på at bidrage til at bekæmpe netop denne form for seksuel vold. Derfor vil EUPOL DR Congo sende to tværfaglige hold til provinserne i det nordlige og sydlige Kivu med mandat til at dække hele landet. Disse hold vil yde forskellige slags ekspertbistand på områder som efterforskning af forbrydelser og bekæmpelse af seksuel vold. Rekrutteringen til disse missioner er i gang i øjeblikket.

Det er naturligvis kun et lille bidrag. I et så stort land er det beskedent. Det er ikke desto mindre vigtigt, og denne nye specialstyrke vil kunne støtte indførelsen af korrekte efterforskningsprocedurer vedrørende seksuel vold, navnlig når disse handlinger udføres af folk i uniform.

Vi skal til at i gang med spørgetiden, men dette er min sidste forhandling her i Parlamentet som repræsentant for det svenske formandskab. Jeg vil gerne takke Dem for de mange gode forhandlinger, de fornøjelige stunder

og det virkelig gode samarbejde, som jeg har haft med medlemmer af Europa-Parlamentet og med Dem, hr. formand.

Formanden. – Jeg vil også gerne på alle mine kollegers vegne takke Dem for Deres effektivitet og Deres indsats, der har givet os alle så stor fornøjelse.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne takke alle de medlemmer, der har bidraget til denne forhandling. Jeg vil ikke gentage, hvad jeg sagde i mit første indlæg. Jeg vil gerne fokusere på tre ting.

For det første gør Kommissionen meget med hensyn til humanitær bistand og programmer for genindførelse af retsstatsprincippet. Vi taler om mere end 100 mio. EUR som udgangspunkt. Men problemet er naturligvis, hvor effektivt alt dette er i sidste ende, hvis man ikke har en ordentlig modpart rent politisk.

For det andet vil jeg gerne kommentere MONUC's mandat, for selv om man kan kritisere MONUC, og der skal rejses kritik af det, der skete for nylig, mener jeg, at det ville være en stor fejltagelse at bede dem forlade DRC. Det ville være det værste, man kunne forestille sig.

Jeg vil gerne læse nogle afsnit op i det mandat, som FN's Sikkerhedsråd vedtog i begyndelsen af sidste år. Der står, at Rådet også besluttede, at MONUC fra vedtagelsen af denne resolution har mandat til i prioriteret rækkefølge at arbejde tæt sammen med regeringen i DRC for at sikre for det første beskyttelse af civile, humanitært personel og FN's personel og faciliteter, at sikre beskyttelsen af civile, herunder humanitært personel, der er udsat for umiddelbare trusler om fysisk vold, navnlig vold fra en af konfliktens parter.

Et andet meget relevant afsnit er punkt G vedrørende de koordinerede operationer. Her står der koordinere operationer med FARDC – hæren – integrerede brigader, der er indsat i den østlige del af Den Demokratiske Republik Congo og støtte operationer anført af og planlagt i samarbejde med disse brigader i overensstemmelse med international ret vedrørende humanitær bistand, menneskerettigheder og flygtninge med henblik på osv.

Så mandatet er rent faktisk meget klart, og det, vi bør diskutere, er reglerne for den militære magtanvendelse. MONUC bør rent faktisk kigge på reglerne for sin militære magtanvendelse, for det er op til dem at beslutte, hvordan de vil gå videre.

Endelig er der rejst omfattende kritik af den internationale strafferet. Folk sætter spørgsmålstegn ved, hvorvidt denne er forenelig med politikken. Kan man have international strafferet på den ene side og en korrekt politisk krisestyring på den anden? Det er et meget interessant spørgsmål.

I Congo kan De se et af svarene. Vi har ladet Bosco Ntaganda overtage ledelsen af CNDP efter Laurent Nkunda, selv om der foreligger en arrestordre på Bosco Ntaganda, og De kan se resultatet. Alt har sin pris. Man kan ikke vælge mellem forvaltning af en politisk krise på den ene side og den praktiske anvendelse af den internationale strafferet på den anden. Jeg mener, at Europa-Parlamentet og Kommissionen bør prioritere den korrekte anvendelse af den internationale strafferet.

Formanden. – Jeg har modtaget seks beslutningsforslag⁽²⁾, jf. forretningsordenens artikel 103, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 17. december 2009.

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

12. Spørgetid (spørgsmål til Rådet)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er spørgetiden (B7-0236/2009).

Vi behandler en række spørgsmål til Rådet.

⁽²⁾ Se protokollen.

Spørgsmål nr. 1 af **Bernd Posselt** (H-0425/09)

Om: Etniske mindretal i Serbien

Hvorledes vurderer Rådet situationen for de etniske mindretal i Serbien, især for den albanske befolkningsgruppe i Presevo-dalen, hvor civilbefolkningen igen er blevet udsat for overgreb?

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (SV) Fru formand! Tak for Deres spørgsmål, hr. Posselt. På Rådets (almindelige anliggender) møde den 7.-8. december i år vedtog vi konklusioner om udvidelsen og stabiliserings- og associeringsprocessen. I disse konklusioner glædede Rådet sig over Serbiens engagement i integrationen i EU og landets bestræbelser på at gennemføre centrale reformer i henhold til europæiske standarder. Rådet understregede også, at reformdagsordenen skal fortsættes.

Vi tog Kommissionens meddelelse af 14. oktober til efterretning, hvori det hedder, at de overordnede juridiske og institutionelle rammer for overholdelse af menneskerettighederne er på plads i Serbien, og at man har gjort fremskridt i retning af at forbedre overholdelsen af den internationale menneskerettighedslovgivning. Det nye ministerium for menneskerettigheder og mindretalsrettigheder i Serbien spiller en vigtig rolle i dette arbejde. Der er imidlertid behov for en yderligere indsats for at øge forståelsen for internationale standarder. Rådet bemærkede også, at Serbien har ratificeret alle de vigtige menneskerettighedsinstrumenter.

Med hensyn til situationen i det sydlige Serbien, som spørgeren henviste til, indtraf der ganske rigtigt nogle meget voldsomme hændelser i juli, herunder et angreb på gendarmeriet der. Der blev foretaget adskillige anholdelser, og derefter indtraf der ikke flere hændelser. Siden er atmosfæren inden for koordineringsorganet for det sydlige Serbien blevet forbedret. Organet er skrøbeligt, men de vigtigste etnisk-albanske politiske partier fra regionen deltager i dette arbejde. Der er også en positiv udvikling i gang med hensyn til det følsomme spørgsmål om uddannelse. Jeg vil især gerne nævne åbningen af en universitetsafdeling i Medveđa, hvor undervisningen vil foregå på serbisk og albansk.

Der vil blive oprettet et nationalt mindretalsråd for den albanske befolkning i Serbien i den nærmeste fremtid. Dette vil give befolkningen større indflydelse på uddannelse, kultur og andre områder. Regionens svage økonomiske og sociale udvikling udgør en forhindring for det etniske mindretal i det sydlige Serbien. Det internationale samfund, og navnlig OSCE, overvåger fortsat situationen i det sydlige Serbien og spiller en aktiv rolle med hensyn til at fremme fred og stabilitet i regionen i tæt samarbejde med den serbiske regering og lokale ledere.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Fru formand! Tak for Deres fremragende svar, fru Malmström. Vi taler naturligvis om tre regioner, to grænseområder – Vojvodina og den sydlige serbiske region Preševo, med andre ord et område med tre grænser. Jeg vil også gerne bede Dem om i Deres kommende funktion som kommissær at sikre, at disse lande udvikles yderligere inden for rammerne af det grænseoverskridende støtteprogram. Det indre Serbien, navnlig Sandžak i Novi Pazar, er naturligvis fuldkommen afskåret. Dette område skal også støttes for at forbedre de økonomiske forhold og bidrage til at løse problemerne i forbindelse med mindretallene. Der forekommer imidlertid en hel del voldshandlinger i især det sydlige Serbien. Jeg vil gerne bede Rådet om fortsat at forsøge at finde en løsning på denne eksplosive situation.

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (EN) Fru formand! Jeg kan forsikre spørgeren om, at vi fortsat vil overvåge situationen meget nøje, og det er også en del af Kommissionens løbende arbejde. Det vil de naturligvis gøre. Vi er opmærksomme på forbedringerne, og situationen er skrøbelig. Men der sker forbedringer, og disse institutionelle ordninger, som jeg henviser til, er på plads, og det er et skridt i den rigtige retning. Vi må kun håbe, at udviklingen med vores støtte og støtten fra OSCE vil fortsætte i denne retning.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru formand! Jeg vil sige til den foregående taler, at vold desværre ikke kun forekommer i Serbien, men også i Kosovo. På den ene side findes der et albansk mindretal i Serbien, og på den anden side har vi et serbisk mindretal i Kosovo.

Jeg vil gerne spørge, hvordan EU i forbindelse med visumlempelsen for Serbien vil sikre, at der ikke opstår gråzoner og misbrug af systemet. Strider denne procedure med at lempe visumreglerne for én befolkningsgruppe i Kosovo ikke mod den kontroversielle anerkendelse af Kosovo som en selvstændig stat?

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (EN) Fru formand! Jeg er ikke helt sikker på, at jeg forstod det spørgsmål. Med hensyn til Kosovo er vi ikke færdige endnu, uanset at det ikke er alle medlemsstater, der har anerkendt Kosovo. Kommissionen arbejder videre for at se, hvordan vi kan lette situationen for Kosovo, og

det vil tage et stykke tid. Der ligger stadig nogle problemer der. De får også mulighed for at blive omfattet af visumlempelsen på et senere tidspunkt, men de opfylder ikke alle betingelserne endnu.

Formanden. – Det er klart, at det var en smule ved siden af emnet, men det var særdeles relevant.

Spørgsmål nr. 2 af **Marian Harkin** (H-0427/09)

Om: Arbejdsløshedstal

Hvilke initiativer har Rådet iværksat til bekæmpelse af de stigende arbejdsløshedstal i hele EU-27 bortset fra foranstaltninger til omskoling og opkvalificering af arbejdstagere?

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (SV) Fru formand! Tak for Deres spørgsmål, fru Harkin. Den nuværende krise har alvorlige virkninger for millioner af mennesker. Derfor er håndteringen af den økonomiske krises konsekvenser en af de største udfordringer for EU. I lyset af vores aldrende befolkning skal EU's medlemsstater reducere de nuværende arbejdsløshedsniveauer og sørge for, at disse høje arbejdsløshedsprocenter ikke bliver permanente.

Beskæftigelsespolitikken er hovedsagelig medlemsstaternes ansvar. Men for nogle år siden vedtog Rådet (beskæftigelse, socialpolitik og forbrugeranliggender) nogle retningslinjer. Vi understregede, at eftersom situationen på arbejdsmarkedet varierer så meget fra medlemsstat til medlemsstat, skal foranstaltningerne også være forskellige. Vi udarbejder en årlig fælles rapport om beskæftigelsen, hvor Rådet og Kommissionen overvåger situationen i de forskellige medlemsstater. Under den nuværende krise har Det Europæiske Råd været særligt opmærksom på netop spørgsmålet om arbejdsløshed. I december 2008 vedtog man en økonomisk genopretningsplan for Europa med ensartede rammer for de foranstaltninger, der skal indføres. Som led i denne plan vedtog Rådet og Europa-Parlamentet i juni 2009 en forordning om ændring af forordningen om Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen. Med denne ændring kan fondens midler bruges til at bekæmpe krisen.

Der kan gennemføres forskellige foranstaltninger afhængig af situationen i det pågældende land, som f.eks. midlertidig tilpasning af arbejdstiden, nedsættelse af socialsikringsbidragene, reduktion af den administrative byrde på virksomhederne, forbedring af de processer, som arbejdsmarkedsmyndighederne anvender, målrettede foranstaltninger over for unge arbejdsløse samt forbedring af mobiliteten. Disse aspekter blev fremhævet i formandskabets rapport efter det uformelle beskæftigelsestopmøde.

I sine konklusioner fra topmødet i juni specificerer Rådet en række foranstaltninger, der bør hjælpe medlemsstaterne – eller om nødvendigt arbejdsmarkedets parter – med at håndtere virkningerne af den globale krise ved hjælp af flexicurityprincipper. Dette vil sige tilbud til virksomhederne om alternativer til afskedigelser, indførelse af mulighed for fleksible arbejdsformer og midlertidig tilpasning af arbejdstiden, forbedring af iværksætternes forhold ved at tilbyde et fleksibelt og sikkert arbejdsmarked og indførelse af bistanssystemer, der giver et incitament til at arbejde, hensigtsmæssige niveauer for socialsikringsbidrag, udvidede og forbedrede foranstaltninger for at få folk tilbage på arbejdsmarkedet, indtægtsstøtte og fri bevægelighed.

Under diskussionerne i november mente ministrene overordnet set, at man skal fastholde en aktiv beskæftigelsespolitik, der omfatter kortsigtede foranstaltninger. Dette er foranstaltninger som kortsigtet beskæftigelse, forbedret beskæftigelsesegnethed og uddannelse rettet mod at integrere folk på arbejdsmarkedet. På det samme rådsmøde enedes ministrene om, at beskæftigelse er en vigtig faktor for at undgå udstødelse. Sammenhængen mellem ligestilling, økonomisk vækst og beskæftigelse er meget vigtig, og derfor blev medlemsstaterne opfordret til at udvide børnepasningsmulighederne samt mindske lønforskellene og andre kønsrelaterede forskelle.

Foranstaltningerne skal især rettes mod dem, der påvirkes mest af krisen, såsom ældre, unge, handicappede og arbejdstagere uden en fast ansættelsesaftale. At skabe flere muligheder og lige muligheder for unge inden for almen og faglig uddannelse samt på beskæftigelsesområdet er et af de primære mål for den nye ramme for europæisk samarbejde på ungdomsområdet i perioden 2010-2018, som Rådet vedtog den 27. november 2009.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru formand! Tak for Deres svar. Jeg må sige, at jeg er meget glad for at se Dem, fru minister, og forhåbentlig kommer vi til at se mere til Dem næste år, for De er meget god til at besvare vores spørgsmål.

Der er to ting, som efter min mening er vigtige, men som De ikke kom ind på i Deres svar, nemlig først og fremmest incitamenter for iværksættere og for det andet øgede investeringer i F&U. Men det spørgsmål, jeg

egentlig gerne vil stille Dem, drejer sig om, at vi hidtil har benyttet den åbne koordinationsmetode, som er et temmelig svagt instrument og ikke fungerer godt med hensyn til at gennemføre målene på Lissabondagsordenen. Har De overhovedet nogen forslag til at styrke denne mekanisme?

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Fru formand! Dette er virkelig et meget vigtigt spørgsmål, og som De ved, har Rådet allerede modtaget Kommissionens forslag og er begyndt at drøfte fremtiden for Lissabonstrategien eller Europa 2020. Det vil blive besluttet af det spanske formandskab en gang i løbet af foråret.

Et af spørgsmålene er, hvordan vi på længere sigt kan komme ud af den aktuelle situation? Hvordan kan vi skabe et Europa, der er mere konkurrencedygtigt, med flere iværksættere og undgå social udstødelse og arbejdsløshed? Hvordan investerer vi i forskning og udvikling, for at Europa kan blive den stærke globale aktør, som vi ønsker, på det økonomiske område? Alt dette vil muligvis passe ind i den nye strategi.

Et meget vigtigt aspekt af strategien er forvaltningsmetoden. Jeg mener, at den åbne koordinationsmetode har sine fordele, men den skal forbedres. Vi skal inddrage langt flere lokale og regionale myndigheder, fordi det er dem, der står for den egentlige gennemførelse. Vi skal sikre et nationalt ejerskab til processen, og vi skal se på forvaltningen. Dette forklares også i dokumentet fra Kommissionen, som nu er sendt i høring hos medlemsstaterne. Jeg tror på, at der vil indkomme en række virkelig gode forslag, for det er virkelig en af strategiens svage sider.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru formand! Som vi ved, skal det såkaldte mikrofinansieringsinstrument, som EU planlægger, ikke finansieres med nye midler, men gennem Progress-programmet. Hvilke planer har man i denne forbindelse, der skal forhindre, at det nye instrument skader programmet for beskæftigelse og social solidaritet, som vi vedtog før dette?

Paul Rübig (PPE). – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne spørge, om det ikke ville være fornuftigt at forebygge arbejdsløsheden i første omgang. Kan De se nogen offentlige job, der kan gives til de arbejdsløse? Og især hvordan vi kan styrke de små og mellemstore virksomheder, så der kan blive startet nogle nye? Findes der muligheder her for at anvende grænseoverskridende metoder og bedste praksis til at oprette flere nye virksomheder?

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Fru formand! Som sagt ligger det endelige ansvar for at skabe beskæftigelse naturligvis hos medlemsstaterne, men der ligger et stort arbejde foran os, og som jeg sagde i mine indledende bemærkninger til fru Harkin, har Rådet fremsat en lang række henstillinger om, hvordan man kan bestræbe sig på at øge fleksibiliteten, arbejde med de forskellige tilskudssystemer og aktivere folk for at undgå, at de bliver udstødt. Det er meget vigtigt, at vi fortsætter med disse møder på højt niveau med arbejdsmarkedets parter og medlemsstaterne for at udveksle bedste praksis. Den varierer fra land til land, men vi skal give hinanden eksempler og overvåge de bedste metoder, der kan anvendes efterfølgende. Så det er en kombination af, at Rådet kommer med henstillinger, og at medlemsstaterne skal tage deres del af ansvaret og foretage nogle justeringer afhængig af forholdene i landet.

Jeg er ikke sikker på, at jeg forstod Deres spørgsmål. Det var måske et problem med tolkningen. Jeg talte ikke om nogen mikromyndighed. Jeg henviste til Globaliseringsfonden, som vi nu med hjælp fra Europa-Parlamentet har gjort mere fleksibel for at opnå støtte til medlemsstater og virksomheder, der løber ind i problemer med at hjælpe mennesker, der er arbejdsløse eller som afskediges.

Formanden. – Spørgsmål nr. 3 af **Nikolaos Chountis** (H-0431/09)

Om: Forhandlinger om Tyrkiets deltagelse i fælles Frontex-operationer

Den 21. oktober 2009 meddelte Rådets formand, Cecilia Malmström Europa-Parlamentets plenarforsamling, at der blev ført forhandlinger om "en eventuel overenskomst, der også ville omfatte udveksling af informationer og de tyrkiske myndigheders mulighed for at deltage i fælles Frontex-operationer". I artikel 8, stk. 2, i forordning (EF) nr. 863/2007⁽³⁾ om indførelse af en ordning for oprettelse af hurtige grænseindsatshold og ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2007/2004⁽⁴⁾ er det fastlagt, at "alle ændringer eller tilpasninger af den operative plan skal godkendes af både den administrerende direktør og den anmodende medlemsstat."

⁽³⁾ EUT L 199, 31.7.2007, s. 30.

⁽⁴⁾ EUT L 349, 25.11.2004, s. 1.

Rådet bedes besvare følgende: Hvor langt er man nået med drøftelserne om Tyrkiets deltagelse i fælles Frontex-operationer? Hvilke krav stiller Tyrkiet som betingelse for at ville deltage? Er Grækenland som medlemsstat, der er vært for Frontex-delegationen, orienteret om disse drøftelser?

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Fru formand! En vigtig del af EU's strategi for bedre forvaltning af indvandringen består i at oprette partnerskaber med tredjelande vedrørende grænsekontrol. Dette er et centralt aspekt i princippet om integreret grænseforvaltning, som Rådet vedtog i december 2006. Jeg vil også gerne nævne, at det operationelle samarbejde med tredjelande er et vigtigt aspekt af arbejdet inden for Frontex.

I henhold til Frontex-forordningen kan Frontex lette operationelt samarbejde mellem medlemsstater og tredjelande inden for rammerne af EU's politik for forbindelserne udadtil og kan samarbejde med tredjelande inden for rammerne af et bilateralt samarbejde. Vi har allerede indgået en række sådanne aftaler, og flere er under behandling i øjeblikket.

Mandatet til forhandlingerne kommer fra bestyrelsen, hvor alle medlemsstater er repræsenteret. Diskussionerne mellem Frontex og de kompetente tyrkiske myndigheder vedrørende det operationelle samarbejde har nu gjort betydelige fremskridt.

Eftersom forhandlingerne stadig er i gang, er det vanskeligt for Rådet at komme nærmere ind på diskussionernes indhold og fremadskriden.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Jeg kan forstå på Deres svar, fru minister, at der er tale om tre ting, nemlig for det første, at forhandlingerne mellem Frontex og Tyrkiet er nået et godt stykke videre, og for det andet, at alle EU's medlemsstater, dermed også Grækenland, formentlig er opmærksomme på forhandlingerne, og endelig, at i henhold til konklusionerne fra udenrigsministrenes seneste møde, hænger tilbagetagelsesaftalen sammen med grænsekontrollen.

Kræver Tyrkiet med andre ord fælles operationer med ekstern grænsekontrol med henblik på at samarbejde og med henblik på tilbagetagelsesaftalen med EU? Hvis dette er tilfældet, hvordan kan vi da løse det alvorlige problem med beskyttelse af indvandrernes menneskerettigheder og værdighed og det yderst følsomme spørgsmål ikke så meget om grænsekontrol, men snarere om definition af grænserne.

Accepterer Tyrkiet med andre ord EU's ydre grænser? Accepterer landet, at Frontex opererer ved EU's ydre grænser?

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Fru formand! Dette er naturligvis et meget omfattende spørgsmål. Forhandlingerne med Tyrkiet er netop gået i gang. Kommissionens repræsentant, kommissær Barrot, og hr. Billström, den svenske minister for indvandrings- og asylopolitik, var i Tyrkiet for blot nogle få uger siden for at indlede disse diskussioner. De første diskussioner var lovende, men de er endnu ikke afsluttet, så det er meget vanskeligt at bringe Dem ajour. Alle medlemsstater, inklusive Grækenland, holdes naturligvis underrettet om diskussionerne.

Generelt nævnes respekten for grundlæggende rettigheder og europæiske værdier altid i denne forbindelse, så der gælder ingen undtagelser for Tyrkiet i så henseende. Men som jeg sagde til Dem, er diskussionerne netop gået i gang. Man gør gode fremskridt, men de er ikke afsluttet endnu. De foregår åbent på den måde, at alle medlemsstater inddrages via Frontex' bestyrelse, hvor Grækenland også er repræsenteret.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Fru formand! Som jeg har forstået det, fru minister, omfatter den aftale, vi har indgået med Tyrkiet med henblik på i sidste ende at nå frem til en tilbagetagelsesaftale i immigrationsanliggender, også spørgsmål vedrørende samarbejdet med Frontex.

Det næste, jeg vil sige, er, at vi i Grækenland for nylig har bemærket, at Frontex' fly bliver chikaneret af de tyrkiske myndigheder. Kommissionens svar indeholder intet specifikt om de samtaler, der finder sted, og om dette rent faktisk er chikane.

Har De nogen bemærkninger til dette?

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru formand! For at få styr på situationen er det bestemt fornuftigt at samarbejde på internationalt plan, hvis – og det siger jeg ligeud – dette samarbejde ikke skal købes med finansiel bistand fra EU. Med hvilke andre stater forhandler vi i øjeblikket eller planlægger vi at forhandle med, og blev den tyrkiske stat tilbudt økonomiske incitamenter for sin deltagelse i denne FRONTEX-operation?

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (EN) Fru formand! Fartøjerne har været genstand for spørgsmål i spørgetiden talrige gange. Rådet har underrettet de tyrkiske myndigheder og den tyrkiske regering og dens repræsentanter om, at et godt samarbejde i regionen er en forudsætning for yderligere drøftelser af dette. Det har også bedt de tyrkiske myndigheder afstå fra diverse provokationer. Det er blevet sagt meget tydeligt, og De kan finde nogle af disse svar, hvoraf jeg selv har afgivet nogen for ganske nylig.

Diskussionerne er i gang. De har fået et mandat. Som sagt kan jeg ikke fortælle Dem præcist, hvor langt man er kommet, fordi de stadig er i gang, men de følger den sædvanlige procedure, og for at besvare Deres spørgsmål fører vi også drøftelser med Senegal og Kap Verde. Vi har indledt drøftelser med Marokko, Egypten og Mauretanien, men har gjort meget begrænsede fremskridt.

Dette er den normale procedure. Den bliver fulgt. Frontex' bestyrelse har fået mandat til at indlede disse forhandlinger. Nogle går bedre end andre. Vi samarbejder f.eks. med Rusland, Moldova, Ukraine, Georgien osv., mens der er gjort færre fremskridt på andre områder.

Formanden. – Spørgsmål nr. 4 af **Seán Kelly** (H-0434/09)

Om: Klimaforhandlingerne i København

Kan Rådet give en opdatering af forhandlingerne op til afslutningen i København? Kan det nærmere oplyse, hvornår en juridisk bindende opfølgningss aftale til Kyoto kan forventes at være på plads, såfremt der ikke opnås nogen juridisk bindende aftale i København?

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (EN) Fru formand! Forhandlingerne i København er i gang lige her og nu, men jeg skal forsøge at bringe Dem ajour.

Som De ved, drejer det sig om to vigtige spørgsmål, nemlig afbødning og finansiering. Som statsministeren sagde her til morgen, har vi stadig tillid til, at vi kan opnå et vellykket resultat i København, som vil give os mulighed for at holde den globale temperaturstigning under 2 °C over det præindustrielle niveau.

EU spiller en central rolle som brobygger i en proces, der i sidste ende har til formål, at vi kan indgå en juridisk bindende aftale, forhåbentlig en politisk bindende aftale nu med en klar tidsplan for at nå frem til en juridisk bindende aftale for perioden, der starter den 1. januar 2013.

Men at nå frem til en aftale kræver konvergens vedrørende følgende vigtige aspekter.

For det første ambitiøse mål for nedbringelse af emissionerne fra de udviklede lande inden 2020. Nogle lande, Japan og Norge, har indført strengere krav, men det er klart, at det, der ligger på bordet i øjeblikket, ikke er nok til at nå målet på de 2 °C.

I denne forbindelse vil EU gentage sine opfordringer til de andre udviklede lande om at arbejde i henhold til en ambitiøs dagsorden og at fortsætte med at få indført målbare, dokumenterbare og kontrollerbare afhjælpningsforanstaltninger i udviklingslandene.

De større udviklingslande har lagt deres forslag til begrænsning af væksten i emissionerne på bordet – Kina, Indien, Indonesien, Brasilien, Sydafrika og Sydkorea – og det er et væsentligt bidrag.

Rådet mener imidlertid, at disse lande godt kan tilbyde endnu mere, navnlig Kina og Indien. Det er også klart, at der er behov for mere, hvis vi skal holde os inden for en opvarmning på 2 °C.

EU vil derfor bede dem intensivere deres indsats yderligere inden for rammerne af en ambitiøs aftale.

Vi har også brug for en ramme for tilpasning til klimaændringerne samt for teknologioverførsel og kapacitetsopbygning. Vi har brug for finansiering inden for rammerne af et retfærdigt og ligeligt forvaltningssystem til afbødning, tilpasning, kapacitetsopbygning og teknologioverførsel til udviklingslandene.

I denne forbindelse giver det seneste møde i Det Europæiske Råd vedrørende beløbet til hurtig startfinansiering i de første tre år et vigtigt skub til de igangværende forhandlinger, som også styrker EU's troværdighed.

Stats- og regeringscheferne er nu på vej til København. Vi håber, at de vil levere den nødvendige politiske dynamik vedrørende de vigtige temaer afbødning og finansiering. Så forhåbentlig kan vi indgå en ambitiøs aftale.

EU har fremsat et forslag om, at forhandlingerne om en juridisk bindende aftale for perioden fra den 1. januar 2013 skal indledes hurtigst mulig efter Københavnerkonferencen.

Hvornår dette kan se, er det for tidligt at sige, men vi bør sigte mod en aftale inden for seks måneder efter konferencens slutning.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke Dem, fru Malmström, for Deres koncise, præcise og logiske svar, ikke bare på mit spørgsmål, men på alle spørgsmål siden jeg blev valgt ind i Parlamentet i juni. De har klaret Dem fremragende.

Jeg er også stolt over at kunne sige, at jeg er en del af EU, der fører an i klimaændringsdebatten og påvirker andre til at gøre det samme. Jeg vil tro, at det bedste eksempel på dette er, at den amerikanske præsident og den kinesiske premierminister i dag ankom til København, noget, der var utænkeligt for et par år siden.

Men i mangel af en bindende aftale, hvordan planlægger vi da at komme videre?

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Fru formand! Jeg tror, at de virkelige politiske forhandlinger går i gang i morgen, hvor premierministre og præsidenter fra hele verden kommer, og derfor skal vi ikke allerede nu begynde at tale om en plan "B". Jeg tror, at de kan mønstre de bidrag og den styrke og dynamik, der skal til for at opnå en ambitiøs politisk aftale.

Hvis det ikke bliver muligt at nå frem til en sådan aftale, må vi bare blive ved med at forhandle. Vi giver under ingen omstændigheder op. Verden forventer resultater af os. Dette er det vigtigste spørgsmål i vores generation. Det må ikke slå fejl. Hvis vi ikke når frem til en aftale i morgen eller i overmorgen, bliver vi ved med at forhandle, indtil vi når en aftale.

Formanden. – Spørgsmål nr. 5 af **Gay Mitchell** (H-0436/09)

Om: Klimaændringsstøtte til udviklingslandene

Under de kommende klimaforhandlinger i København skal der fastlægges en global holdning til klimaændringerne på kort og mellemlang sigt. Det er af afgørende betydning, at der opnås enighed, og at de rige lande stiller penge til rådighed til at betale for klimaændringernes virkninger i udviklingslandene. Vi kan ikke med rimelighed forvente, at udviklingslandene skal betale for virkningerne af et problem, som den vestlige verden har skabt.

Ifølge den aftale, der blev opnået på Det Europæiske Råds møde i oktober, skønnes det, at udviklingslandene vil have behov for 100 milliarder euro for at tilpasse sig klimaændringerne, medens udviklingslandene siger, at omkostningerne vil blive 3-4 gange så store.

Hvordan agter Rådet at opnå et kompromis med så forskellige tal?

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Fru formand! Som spørgeren ganske rigtigt påpeger, udgør klimaændringsstøtte til udviklingslandene et vigtigt aspekt af forhandlingerne i København, og den bliver central for opnåelsen af en aftale.

Først vil jeg gerne endnu en gang påpege, at vi på Det Europæiske Råds møde i oktober understregede betydningen af hurtig startfinansiering for at iværksætte øjeblikkelige foranstaltninger og forberede os på kollektive og effektive foranstaltninger på mellemlang og lang sigt med særligt fokus på disse udviklede lande. På Rådets møde for et par dage siden gav EU og medlemsstaterne udtryk for, at man var parat til at afsætte 2,4 mia. EUR om året i tidsrummet 2010-2012 for at hjælpe udviklingslandene i deres kamp mod klimaændringer. Med dette løfte mener jeg, at vi sendte et meget stærkt budskab til forhandlerne på den igangværende konference og styrkede vores troværdighed.

Det Europæiske Råd anerkendte desuden behovet for en betydelig forøgelse af den offentlige og private finansiering frem til 2020. Den nuværende finansieringsstruktur skal revideres og om nødvendigt reformeres for at sikre, at den har kapacitet til at løfte udfordringen. Som De påpeger i Deres spørgsmål, støttede Det Europæiske Råd i oktober Kommissionens skøn om, at de samlede nettoekstraomkostninger til tilpasning og afbødning i udviklingslandene når op på omkring 100 mia. EUR om året i 2020, som skal dækkes ind gennem en kombination af udviklingslandenes egen indsats, det internationale CO₂-marked og international offentlig finansiering, og det er det beløb, Kommissionen har vurderet behovet til. Det er ikke et tilbud eller et løfte fra EU.

Der foreligger også en lang række andre skøn fra andre kilder, men det er Kommissionens skøn, som Rådet har godkendt og anser for den bedste vurdering. Det samlede behov for international offentlig støtte skønnes at ligge mellem 22 mia. EUR og 50 mia. EUR om året frem til 2020. EU og medlemsstaterne er parate til at påtage sig en rimelig del af dette beløb, men alle lande undtagen de fattigste bør bidrage til den internationale

offentlige finansiering gennem en samlet fordelingsnøgle baseret på emissionsniveauer og BNP. Og som Det Europæiske Råd understregede i oktober, skal Københavneraftalen omfatte bestemmelser om, at den globale opvarmning ikke må overstige 2 °C, ambitiøse løfter om emissionsreduktion fra de udviklede lande, tilpasningsteknologi og en aftale om finansieringen.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Fru formand! Jeg tilslutter mig hr. Kellys værdsættelse af ministerens svar i Parlamentet og for afviklingen af det svenske formandskab i almindelighed, som har været eksemplarisk.

Fru minister, vi har i de seneste dage bemærket, at den amerikanske præsident har ført drøftelser med visse ledere fra udviklingslandene. Har EU deltaget i disse drøftelser for at forsøge at bygge bro mellem USA og andre lande for at finde en løsning på de udestående spørgsmål? Kan ministeren forsikre Parlamentet om, at hvis der skal skaffes finansiering til udviklingslandene, bliver det nye midler, at det ikke bliver penge, der hentes fra de nuværende forpligtelser over for udviklingslandene inden for sult- og udviklingsdagsordenen?

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Fru formand! Med hensyn til det første spørgsmål er der blevet afholdt talrige bilaterale møder i efterårets løb for at forsøge at fremme og forberede forhandlingerne. EU er i løbende kontakt med USA for at forsøge at presse på og kræve en mere ambitiøs stillingtagen fra deres side. De har igen deres egne bilaterale kontakter. Ved nogle af disse lejligheder har vi været involveret og ved andre ikke, fordi vi forsøger at presse på fra forskellige retninger. Vi har også afholdt seks bilaterale møder under det svenske formandskab med vigtige interessenter som Kina, Indien, Ukraine, Sydafrika, Rusland og USA. Klimaspørgsmålene har stået øverst på dagsordenen ved alle disse lejligheder, så der har været tale om en lang række forskellige møder.

Finansieringen er en kombination af gamle og nye penge. Nogle lande anvender en blanding. Nogle har allerede afsat dele af deres udviklingsbudget. Eftersom de mindst udviklede lande vil lide mest under klimaændringerne, er det logisk, at en del af udviklingsbudgettet målrettes mod forskellige former for klimaforanstaltninger.

Som en konsekvens af den økonomiske krise har mange medlemsstater sænket deres ambitioner for deres samlede udviklingsbudgetter, og det er beklageligt.

Det er en kombination, og det haster også i høj grad på grund af den økonomiske krise.

Formanden. – Spørgsmål nr. 6 af **Ádám Kósa** (H-0440/09)

Om: Forslag til Rådets direktiv om gennemførelse af princippet om ligestilling mellem personer uanset religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering

Det er af største betydning at understrege det generelle krav om adgang for alle. Det er ikke kun for folk med handicap, men for størstedelen af hele det europæiske samfund inden for 10 år. Vil Rådet overveje en virkelig forenet basis for en antidiskrimineringspolitik uden undtagelse (f.eks. design, fremstilling af varer) for at skabe et bæredygtigt samfund og fjerne de mange forskellige retsgrundlag til bekæmpelse af diskrimination?

I betragtning af at adgang til infrastrukturer og tjenester er en virkelig udfordring i mange tilfælde og lande, mener jeg, det er fuldstændigt uacceptabelt at udsætte medlemsstaternes pligt til at vedtage nye bestemmelser for bedre og reel adgang til (nye) infrastrukturer såvel som (nye) tjenester i 10-20 år. Overvejer Rådet på nogen måde yderligere udsættelse af fristen for gennemførelse af pligten vedrørende adgang til eksisterende eller/og ny infrastruktur? I bekræftende fald, hvorfor?

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Fru formand! Som spørgeren ganske rigtigt siger, er foranstaltninger til forbedring af tilgængeligheden af central betydning i kampen mod forskelsbehandling. Under det svenske formandskab har vi fortsat den tekniske behandling af forslaget til direktiv om gennemførelse af princippet om ligebehandling. Det dækker de fire årsager til forskelsbehandling, som i øjeblikket ikke er medtaget på beskæftigelsesområdet, nemlig religion eller trosretning, handicap, alder og seksuel orientering.

Den 30. november 2009 behandlede Rådet en statusrapport fra formandskabet, hvor man gør opmærksom på behovet for at arbejde videre med dette spørgsmål, navnlig hvad angår anvendelsesområdet, bestemmelser vedrørende handicap og tidsplanen for gennemførelsen. Formandskabet meddelte desuden, at det specifikke spørgsmål om "design" eller "fremstilling af varer" også skulle være omfattet af forslaget. Dette skal drøftes yderligere.

Ifølge statusrapporten er der andre ting, der skal løses med hensyn til direktivets økonomiske konsekvenser. Hvis vi skal opnå politisk enighed, skal vi frembringe en tekst, der er acceptabel for alle medlemsstaterne. Alle medlemsstaterne skal være enige, før vi kan komme videre i Rådet.

Jeg kan imidlertid ikke foregribe resultaterne af forhandlingerne. Drøftelserne om gennemførelsen, datoer og anvendelsesområde pågår stadig og vil vare ved et stykke tid endnu.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Fru formand! Mange tak for svaret, fru minister. Det indledende skridt har været meget opmuntrende, men jeg vil gerne fremhæve tre områder. Der bor 50 mio. handicappede i EU. Dette spørgsmål påvirker ikke kun dem, for samfundet i EU ældes også drastisk. Derfor berører dette problem ikke kun handicappede, men også fremtiden for alle ældre og f.eks. personer i kørestol, hvis de har brug for en rampe. Dette betyder, at dette hurtigt bliver et anliggende for hele samfundet, og derfor skal det behandles som en prioritering, for det er den fremtid, vi står over for. Adgangen til tjenester er blevet udsat i 10 år. Det er vigtigt, at man holder fast i denne frist, netop fordi dette er relevant for os alle.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Fru formand! Jeg er fuldstændig enig med medlemmet om behovet for et sådant direktiv. Der findes stadig millioner af mennesker i EU, der ikke har adgang til de mest almindelige ting i livet. Dette hæmmer deres frihed og deres mulighed for at føre et normalt liv, og det beklager jeg i høj grad.

Rådets drøftelser tager lang tid. Det er et banebrydende forslag, og det har et stort anvendelsesområde med kolossale praktiske og økonomiske implikationer. Der bliver behov for enstemmighed mellem medlemsstaterne og dernæst Europa-Parlamentets godkendelse, inden direktivet kan vedtages. Vi har ført forhandlinger. Vi har haft masser af arbejdsgrupper inden for Rådet. Vi har gjort fremskridt, men desværre må jeg sige, at vi endnu ikke har opnået den krævede enighed, men vi vil fortsætte gennem hele vores formandskab, og jeg er ret optimistisk med hensyn til, at det spanske formandskab vil gøre sit yderste for at nå frem til en løsning.

Formanden. – Spørgsmål nr. 7 af **Vilija Blinkeviciute** (H-0445/09)

Om: Beskyttelse af handicappedes rettigheder

Når de økonomiske forhold er komplicerede, er det meget vigtigt at sørge for en tilstrækkelig social beskyttelse af de socialt dårligst stillede. Handicappede udgør en af de mest sårbare grupper i samfundet. Det er højst beklageligt, at man forsøger at bringe ligevægt i de nationale budgetter ved at nedskære de sociale ydelser og programmer for handicappede. Dette er ikke alene imod principperne om solidaritet og social retfærdighed, men svækker de procedurer og mekanismer, der integrerer handicappede i samfundet, og øger i stedet deres sociale udelukkelse.

Har Rådet truffet yderligere foranstaltninger for at hjælpe handicappede i en økonomisk kriseperiode? Vil den ugunstige økonomiske situation ikke forsinke behandlingen i Rådet af et forslag til Rådets direktiv om gennemførelse af principperne om ligestilling for handicappede?

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Fru formand! Vi er alle klar over de sociale problemer i kølvandet på den økonomiske krise. Det er vigtigt at yde særlig beskyttelse til personer og grupper, der er særligt udsatte, og at bekæmpe udstødelse. Vi ved, at man ofte ikke udnytter potentialet hos handicappede og andre sårbare grupper på grund af forskelsbehandling. I lyset af dette har Rådet konstant understreget betydningen af handicappedes adgang til arbejdsmarkedet.

Dette er sket inden for rammerne af Lissabonstrategien, herunder de nuværende beskæftigelsesretningslinjer. I marts 2008 vedtog Rådet sammen med medlemsstaternes regeringer også en resolution om situationen for handicappede inden for EU. Betydningen af at integrere sårbare personer og grupper på arbejdsmarkedet fremhæves desuden af Rådet i dets konklusioner af 13. november 2009, som jeg henviste til under det foregående spørgsmål. Det er også en forudsætning for langsigtet vækst, at vi letter disse gruppers adgang til arbejdsmarkedet.

Jeg vil gerne erindre Dem om den fælles aftale mellem Europa-Parlamentet og Rådet om at gøre 2010 til det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse. Jeg mener, at denne beslutning også vil omfatte adgang til uddannelse for alle. Desuden omfatter beslutningen, at vi skal arbejde på at give alle adgang til informations- og kommunikationsteknologi med særlig hensyntagen til handicappedes behov. En yderligere prioritering, som vi skal arbejde med, er behovene hos handicappede og deres familier samt andre sårbare grupper. Vi ser frem til de mange initiativer, som jeg er sikker på vil blive gennemført i de kommende år.

Med hensyn til forslaget til Rådets direktiv om gennemførelse af princippet om ligebehandling af personer uanset religion eller trosretning, handicap, alder eller seksuel orientering mener vi, at tilværelsen for handicappede vil blive påvirket meget positivt, hvis Kommissionens forslag gøres til virkelighed. Rådets arbejdsgruppe om sociale spørgsmål arbejder stadig med teksten. Som nævnt drøftede vi dette spørgsmål den 30. november og udarbejdede en statusrapport, men det lykkedes os ikke at nå frem til en afgørelse.

Vi kan ikke foregribe resultatet af de forhandlinger, der stadig er i gang, men det er vigtigt, at vi får ordlyden på plads, for det drejer sig om retssikkerhed og direktivets anvendelsesområde. Som tidligere nævnt skal medlemsstaterne være enige om forslaget. Det er deres opgave at vurdere følgerne af den økonomiske recession i denne forbindelse. Når der er opnået enstemmighed, vil Europa-Parlamentet naturligvis blive bedt om at godkende det i henhold til artikel 19 i den nye Lissabontraktat.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Tak, fru formand! Og tak til Dem, minister Malmström, for Deres svar. Jeg vil også gerne takke Sverige, for det var netop under det svenske formandskab, at EU's Ministerråd ratificerede FN's handicapkonvention. Det er et stort skridt, men stadig kun et enkelt skridt.

I virkeligheden er der meget store forskelle på de handicappedes hverdag i de forskellige lande. Nogle døve kan ikke bruge tegnsprog, mens nogle blinde ikke har adgang til bistandstjenester for blinde. Der findes ingen tilpasninger for folk med bevægelseshandicap. Et betydeligt antal handicappede er også ganske enkelt arbejdsløse. Og dette skal ses på baggrund af, at handicappede rent faktisk udgør 10 % af EU's indbyggere.

Fru minister, jeg ved, at der er en række problemer med direktivet om bekæmpelse af forskelsbehandling (sådan vil jeg sammenfatte det), men måske vil det være muligt at vedtage et særligt direktiv om handicappedes rettigheder hurtigere. Vores direktiv vil være bindende for alle EU-medlemsstater, så handicappede ikke udsættes for forskelsbehandling.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne understrege, at det ikke skyldes mangel på politisk vilje. Vi forstår betydningen af dette direktiv, og vi har arbejdet virkelig, virkelig hårdt for at få det gennemført.

Men som sagt kan jeg ikke ændre ved, at vi har brug for enstemmighed, og den enstemmighed er ikke til stede. Det svenske formandskab og formandskaberne før os har arbejdet på at foreslå forskellige kompromiser, forskellige løsninger. Der findes en lang række arbejdsgrupper, der mødes og arbejder hele tiden, og de mødes stadig. Vi vil arbejde med dette spørgsmål indtil slutningen af vores formandskab. Men desværre har vi ikke enstemmighed endnu.

Det ville være uheldigt at adskille de forskellige dele af direktivet, for hele formålet, og dette bakkede Parlamentet også op om, var at få et overordnet direktiv om forskelsbehandling. Hvis vi begynder at samle enkelte stykker op, tror jeg, at den tanke vil gå tabt, og det vil være beklageligt. Så lad os prøve lidt mere og få hele direktivet på plads, for det vil være meget værdifuldt i kampen mod diskrimination, for de handicappede, men også for andre forskelsbehandlede personer over hele Europa.

Christa Kläß (PPE). – (DE) Fru formand! Vi skal forhindre forskelsbehandling, som er et socialt problem. Det er op til os alle at forhindre forskelsbehandling af enhver art.

Deler De mit synspunkt om, at der ikke findes klare standarder for at fastslå, hvorvidt der er tale om forskelsbehandling. Et eksempel er en situation, hvor en udlejer lejer en lejlighed ud, og en ansøger hævder, at han er blevet forskelsbehandlet, fordi han ikke fik lejligheden?

Mener De, at et EU-direktiv kun kan indføre krav, som medlemsstaterne efterfølgende vil skulle omsætte i national lovgivning? Det er meget vanskeligt for Europa at indføre EU-lovgivning på dette område.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne gøre opmærksom på, nu hvor vi taler om handicappedes rettigheder, at vores kollega, hr. Kósa, netop er blevet valgt til formand for intergruppen om handicap i Europa-Parlamentet. Vi ønsker ham held og lykke med det.

Specifikt vedrørende den økonomiske krise, som vi forhandlede om i går, og hvor De erklærede Dem enig med os, er vi meget bekymrede over institutionspladser for børn og unge, og jeg er bange for, at den økonomiske krise, og måske er De enig med mig, vil bremse processen med udflytning fra institutionerne, og dette er et spørgsmål, vi skal være meget opmærksomme på, både inden og uden for EU.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Fru formand! I økonomiske krisetider er det altid de mest sårbare, der lider mest – børn, unge, ældre, handicappede – og derfor skal vi som ansvarlige politikere være

meget opmærksomme på dette. Man har føjet til konklusionerne fra Rådet i dets forskellige sammensætninger og i henstillingerne, at medlemsstaterne skal opfordres til at tage særligt hensyn til, at de mest sårbare grupper altid er dem, der lider mest, så det er jeg enig i.

Som svar på Deres spørgsmål er det uden et generelt, overordnet og vidtgående direktiv meget vanskeligt at fastsætte standarder af europæisk karakter vedrørende forskelsbehandling af handicappede. Vi skal først have det overordnede direktiv og så arbejde videre med det som udgangspunkt.

Jeg er klar over, at der skal udføres et stort stykke arbejde, og jeg er udmærket klar over den massive forskelsbehandling og de mange problemer, som handicappede står over for i hverdagen, og som hindrer dem i at udnytte deres muligheder og potentiale. Jeg mener, at vi skal arbejde med det overordnede direktiv først.

Beslutningen om at gøre næste år til året for bekæmpelse af social udstødelse giver mulighed for at fremsætte nye konkrete forslag og tilrettelægge fælles begivenheder for at styrke dette område og bevidstheden i alle medlemsstater.

Formanden. – Jeg er sikker på, at Parlamentet i forbindelse med denne forhandling ønsker, at jeg også ønsker hr. Kósa tillykke med valget som formand for intergruppen.

Spørgsmål nr. 8 og 9 er trukket tilbage.

Spørgsmål nr. 10 vil ikke blive behandlet, da det vedrører et emne, der allerede er opført på dagsordenen for indværende mødeperiode.

Da spørgeren ikke er til stede, bortfalder spørgsmål nr. 11.

Spørgsmål nr. 12 af **Charalampos Angourakis** (H-0455/09)

Om: Forfærdelige mord på fattige peruanske landmænd for profittens skyld

Ifølge den internationale presse har en bande kaldet "Los Pishtacos" i de seneste år dræbt snesevis af landsbyboere i provinserne Huánuco og Pasco i Peru med henblik på at sælge deres fedt (der er ifølge oplysningerne tale om 17 kilo) til europæiske kosmetikvirksomheder for 15 000 USD pr. kilo. De peruvianske myndigheder vurderer, at denne rædselsgerning kan være ansvarlig for mange menneskers forsvinden, herunder børns. Vi fordømmer de europæiske multinationale selskaber, som for vindings skyld myrder folk og i årtier har udplyndret Latinamerikas rigdom.

Rådet bedes besvare følgende: Hvad er dets samlede vurdering af denne kriminelle handling, som de europæiske multinationale selskaber står bag? I hvilken udstrækning finansierer EU disse virksomheder, der opererer i Latinamerika?

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Fru formand! Som spørgeren ved, er respekten for menneskerettigheder en af de grundlæggende værdier for EU. I alle sine forbindelser med tredjelande lægger Rådet altid særlig vægt på at sikre overholdelsen af de grundlæggende rettigheder og retsstatsprincippet.

Rådet er ikke bekendt med de specifikke hændelser, som spørgeren nævner, og de er ikke blevet drøftet i Rådet. Formandskabet læser også aviser, og vi er opmærksomme på rapporter i medierne, men har også bemærket, at ifølge de seneste rapporter var den oprindelige historie et falsum.

Eftersom medierapporterne er modstridende, og eftersom Rådet normalt ikke kommenterer rapporter i medierne, kan og bør formandskabet ikke komme med gisninger om denne historie eller besvare dette spørgsmål.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Jeg må sige, at jeg overhovedet ikke er tilfreds med ministerens svar. Dette er en skrækkelig forbrydelse, uden fortilfælde, vil jeg sige, og under alle omstændigheder mener jeg, at EU, hvis vi ønsker det, har ressourcer til at efterforske spørgsmål af denne karakter grundigere.

Fordi vi har forbindelser med Peru, kræver vi officielle oplysninger fra den peruvianske regering om denne specifikke hændelse, og at man træffer foranstaltninger. Ellers vil vi se en gentagelse af den samme situation.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Fru formand! Rapporterne om dette har været meget modstridende. Det er kommet frem både fra myndighedernes side og gennem rapporter fra journalisterne, at der ikke er nogen tegn på, at disse forfærdelige begivenheder rent faktisk har fundet sted.

Eftersom der ikke findes nogen sikre tegn på dette, og der er langt mere, der rent faktisk tyder på, at de ikke har fundet sted og i stedet var et falsum, kan Rådet ikke gribe ind og har heller ikke beføjelser til det.

Formanden. – Spørgsmål nr. 13 af **Ryszard Czarnecki** (H-0458/09)

Om: Forskelsbehandling af det polske mindretal i Litauen

Vil Rådet opfordre den litauiske regering til at overholde nationale mindretals rettigheder, idet forskelsbehandlingen af det polske mindretal i Litauen ikke er et nyt fænomen og giver sig udslag i tvungen anvendelse af en stavemåde af personnavne, som ikke er polsk, i forskelsbehandling på uddannelsesområdet, i forbud mod tosproget angivelse af stednavne og manglende tilbagelevering af ejendom, som var blevet konfiskeret af de sovjetiske myndigheder? Hvornår agter Rådet på denne baggrund at foretage sig noget?

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (EN) Fru formand! Rådet bekræfter på ny, at de grundlæggende rettigheder og menneskerettighederne har forrang, således som det anerkendes i traktaterne og i chartret om grundlæggende rettigheder. Rådet arbejder og vil fortsat arbejde for forebyggelse og bekæmpelse af alle former for nedværdigende og diskriminerende behandling.

Jeg skal gøre opmærksom på, at spørgsmålet om beskyttelse af mindretals rettigheder også behandles af Europarådet inden for rammerne af konventionen om beskyttelse af nationale mindretal. De problemer, som hr. Czarnecki tager op, behandles i øjeblikket af de kompetente organer inden for Europarådet. I henhold til Rådets direktiv 2000/43/EF af 29. juni 2000 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse er alle personer beskyttet mod forskelsbehandling på grund af race eller etnisk oprindelse, uanset deres retlige status. Direktivets juridiske dækningsområde omfatter beskæftigelse, social sikring, uddannelse og adgang til varer og tjenester. Det er Kommissionens ansvar at overvåge gennemførelsen og overholdelsen af EU-lovgivningen i medlemsstaterne.

Endelig vurderer man i Stockholm-programmet, som blev vedtaget af Det Europæiske Råd den 10. og 11. december i år, behovet for et supplerende forslag om sårbare grupper i lyset af erfaringerne med medlemsstaternes anvendelse af Haagkonventionen fra 2000 om international beskyttelse af voksne, som de vil undertegne på et tidspunkt.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Fru formand! Mange tak for Deres svar, fru Malmström, og især fordi De understreger, at Rådet vil modsætte sig enhver form for forskelsbehandling af nationale mindretal i EU, herunder det polske mindretal i Litauen. Dette er en meget vigtig erklæring. Tak for det. Jeg vil gerne understrege, at vi desværre er oppe imod de litauiske myndigheders systematiske handlinger vedrørende uddannelsessystemet og tosprogede stednavne og det på forskellige niveauer af administrationen. Derfor er det et utroligt vigtigt spørgsmål, og jeg vil bede Rådet overvåge det nøje.

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (EN) Fru formand! Jeg kan kun gentage de principper og værdier, som EU står for, og som Rådet naturligvis forsvarer.

Også de specifikke begivenheder, som hr. Czarnecki henviser til, undersøges af de relevante instanser inden for Europarådet, og hvis der er tale om andre former for forskelsbehandling, er det Kommissionens opgave at sørge for, at medlemsstaterne overholder traktaterne og EU-lovgivningen.

Formanden. – Spørgsmål nr. 14 af **Brian Crowley** (H-0462/09)

Om: Forfølgelse af buddhistiske munke og nonner i Vietnam

Hvilke konkrete foranstaltninger er der iværksat for at løse problemerne i forbindelse med forfølgelsen af buddhistiske munke og nonner i Vietnam efter vedtagelsen af Europa-Parlamentets beslutning om situationen i Laos og Vietnam den 26. november 2009 (P7_TA(2009)0104)?

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (SV) Fru formand! Tak for Deres spørgsmål, hr. Crowley. Rådet er i høj grad opmærksomt på menneskerettighedssituationen i Vietnam, og vi overvåger udviklingen i landet nøje.

To gange årligt vurderer Rådet og Kommissionen situationen inden for rammerne af vores menneskerettighedsdialog med de vietnamesiske myndigheder. Det seneste dialogmøde blev afholdt i Hanoi i sidste uge, den 11. december. Mange spørgsmål blev drøftet, herunder ytringsfrihed, strafferetsreform, herunder dødsstraf, samt religionsfrihed og religiøs tolerance, herunder situationen for tilhængerne af Plum Village. Vi overrakte en EU-liste over personer og fanger, hvis situation vækker særlig bekymring, til den

vietnamesiske regering. Ud over menneskerettighedsdialogen tager EU også regelmæssigt spørgsmål, der vækker særlig bekymring, op over for den vietnamesiske regering.

Den 10. november førte Rådet og Kommissionen en lang samtale med medlemmerne af Plum Village-samfundet. Den 26. november blev Europa-Parlamentets beslutning om spørgsmålet offentliggjort. Samme dag førte Kommissionen samtaler på højt niveau med myndighederne i Hanoi, og dette møde fandt sted inden for rammerne af det blandede udvalg for forhandlinger om en partnerskabs- og samarbejdsaftale, som forhåbentlig vil blive indgået til næste år. Vores hovedbudskab på mødet var, at vi anser menneskerettighedssituationen i Vietnam for meget presserende.

Vi nævnte eksproprieringen af kirkens ejendom, vi nævnte angrebene på menneskerettighedsaktivister og bloggere – som Parlamentets medlemmer tidligere har taget op her – og vi nævnte også situationen for tilhængerne af Plum Village. Vi opfordrede vores partnere til at sikre og respektere menneskerettighederne og overholde forpligtelserne i verdenserklæringen om menneskerettigheder og de internationale konventioner, som Vietnam har undertegnet. I Parlamentets beslutning slår man dette budskab fast, og det vil jeg gerne takke Europa-Parlamentet for. Vi informerede også Vietnam om Europa-Parlamentets nye og vigtige rolle, navnlig hvad angår den fremtidige partnerskabs- og samarbejdsaftale.

Den 8.-10. december 2009 besøgte en EU-delegation Bat Nha-klostret og Phuoc Hue-templet, hvortil næsten 200 af de resterende medlemmer af Plum Village er flygtet. Vi talte med de religiøse repræsentanter der og de lokale myndigheder med henblik på at få flere oplysninger om den nuværende situation. EU vil fortsat overvåge situationen i Phuoc Hue-templet meget nøje.

Pat the Cope Gallagher (ALDE), stedfortræder for spørgeren. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke formanden for Rådet på mine egne og hr. Crowleys vegne for hendes meget omfattende svar og sige, at jeg er meget tilfreds med både Rådets og Kommissionens indsats. Jeg håber, at De fortsat vil overvåge udviklingen på en pragmatisk måde.

Formanden. – Spørgsmål nr. 15 af **Pat the Cope Gallagher (H-0463/09)**

Om: Islands ansøgning om medlemskab af Den Europæiske Union

Vil Rådet give en aktuel vurdering af, hvor langt man er nået med Islands ansøgning om medlemskab af Den Europæiske Union?

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Fru formand! Jeg tror også, at dette spørgsmål ligger Dem meget på sinde.

formand for Rådet. – (SV) Jeg vil gerne starte med at erindre Dem om, hvad der står i Rådets konklusioner af den 8. december, hvor Rådet skriver, at Island er et land med langvarige og dybe demokratiske rødder, der rummer potentiale til at yde et vigtigt bidrag til EU, både strategisk og politisk. Landet er allerede tæt integreret med EU på adskillige områder gennem dets medlemskab af Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde og Schengenområdet.

Islands ansøgning om EU-medlemskab blev indgivet officielt til det svenske formandskab i Stockholm den 16. juli 2009. Jeg var selv til stede og modtog ansøgningen, som straks blev sendt videre til medlemmerne af Rådet.

På sit møde den 27. juli 2009 gentog Rådet den enighed om udvidelsen, der blev beskrevet i konklusionerne af Det Europæiske Råds møde i december 2006, herunder princippet om, at de enkelte lande skal vurderes i henhold til deres egne resultater, og vi besluttede at indlede processen i henhold til artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Union. Kommissionen blev derfor bedt om at afgive udtalelse om denne ansøgning over for Rådet.

Ansøgningen vil blive behandlet i henhold til principperne i traktaten, kriterierne, der blev fastlagt på Det Europæiske Råds møde i København i 1992 og konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i december 2006. I henhold til konklusionerne fra Rådets (almindelige anliggender) møde i sidste uge vil det tage spørgsmålet op igen, når Kommissionen har afgivet sin udtalelse. Dette bør gøre det muligt for Rådet at træffe beslutning om eventuelt at indlede forhandlinger med Island i løbet af de første måneder af det spanske formandskab.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke formanden for Rådet for hendes svar. Som formand for Delegationen for Forbindelserne med Schweiz, Island og Norge og for Det Blandede

Parlamentariske Udvalg for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) har jeg fuld forståelse for, at alle ansøgninger skal behandles i henhold til det pågældende lands resultater og de fremskridt, det har gjort. Jeg mener, at en indikation på dette er, at Island besvarede de mange spørgsmål på forholdsvis kort tid, og naturligvis hjælper det, at landet er medlem af EØS. Dette er et tegn på den islandske regerings engagement. Jeg mener, at det vil være endnu et vigtigt skridt i EU's fortsatte udvidelse, hvis Island bliver medlem af EU.

De nævnte imidlertid det gamle demokrati i forbindelse med den islandske befolknings beslutning, men jeg ser frem til, at der gøres yderligere fremskridt på Rådets næste møde, og forhåbentlig vil man tage et vigtigt skridt i form af en erklæring fra Rådet.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Fru formand! Den islandske ansøgning skal behandles i henhold til de gældende regler og procedurer, og Kommissionen har endnu ikke afsluttet sin behandling og sin udtalelse. De gør fremskridt, og det samme gælder Island, og de har allerede udpeget deres forhandlere og er parat til at være meget grundige, men samtidig hurtige i deres arbejde. Derfor tror jeg, at vi kan regne med, at Kommissionen fremsætter en udtalelse i starten af næste år, og at Rådet forhåbentlig kan træffe beslutning om de videre foranstaltninger.

Formanden. – Da spørgeren ikke er til stede, bortfalder spørgsmål nr. 16.
Spørgsmål nr. 17 af **Mairead McGuinness** (H-0470/09)

Om: Bionedbrydeligt affald

Kan Rådet oplyse, hvor langt medlemsstaterne er nået med hensyn til at sætte en stopper for bortskaffelse af bionedbrydeligt affald ved deponering som omhandlet i direktiv 1999/31/EF⁽⁵⁾ om deponering af affald?

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Fru formand! Hver eneste dag producerer EU's medlemsstater store mængder affald. Det har naturligvis stor betydning for miljøet, hvordan vi håndterer dette affald. Kommissionen offentliggjorde for nylig en rapport om gennemførelsen af EU's lovgivning på affaldsområdet, og heri konkluderer man, at selv om nogle medlemsstater har gjort fremskridt, kræves der i mange lande en kolossal indsats med gennemførelsen, hvis infrastrukturen for affaldshåndtering skal opfylde EU's krav. Især direktivet om deponering er vanskeligt at gennemføre.

Med hensyn til fjernelse af bionedbrydeligt affald fra deponering hedder det i Kommissionens rapport, at kun ni lande nåede deres reduktionsmål i 2006 ifølge de forholdsvis begrænsede oplysninger, der er til rådighed. Rådet har tidligere i sine konklusioner fra juni 2009 erklæret, at det er enigt med Kommissionen. Det er meget vigtigt, at EU's mål for fjernelse af bionedbrydeligt affald fra deponering opfyldes. Rådet opfordrede også Kommissionen til at fortsætte sin konsekvensanalyse med henblik på eventuelt at udarbejde et forslag til EU-lovgivning om bionedbrydeligt affald.

Rådet erklærede, at man skulle bemærke behovet for EU-lovgivning og navnlig behovet for lovgivning om genvinding af bionedbrydeligt affald ved hjælp af kompostering og energigenvinding i biogasanlæg med efterfølgende genanvendelse af restprodukterne. Rådet erklærede ligeledes, at en forbedret forvaltning af bionedbrydeligt affald vil yde et større bidrag til forvaltning af vores ressourcer, forbedre beskyttelsen af jordbunden, bidrage til at bekæmpe klimaændringer og navnlig give mulighed for at opfylde målene for fjernelse af affald fra deponering, genanvendelse og vedvarende energi.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru formand! Jeg tror, at alle her i Parlamentet støtter disse bestræbelser. Hvis man som jeg har stået på et deponi og åndet ind, er det temmelig forfærdeligt, og jeg mener, at de, der smider det ud, måske skulle komme på besøg.

Kan De eventuelt komme nærmere ind på, hvorfor kun ni medlemsstater har nået deres mål? Vi er nødt til at vide det. Jeg er enig i, at vi har brug for at fremstille biogas. Alle er enige i principperne, men hvorfor er vi ude af stand til at nå målene?

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Fru formand! Jeg må indrømme, at jeg ikke er ekspert på dette område, men som jeg har forstået Kommissionens erklæringer, mangler den hensigtsmæssige infrastruktur til at håndtere det, og den er forholdsvis dyr at etablere. Det er naturligvis gavnligt på lang sigt, men medlemsstaterne har ikke investeret i den hensigtsmæssige infrastruktur, og derfor har det taget så lang tid.

⁽⁵⁾ EFT L 182, 16.7.1999, s. 1.

Formanden. – Vi vil nu behandle aftenens sidste spørgsmål og rent faktisk det sidste spørgsmål under Deres formandskab. Det kommer fra Hans-Peter Martin og drejer sig om det svenske rådsformandskabs succeser med hensyn til gennemsigtighed, hvor jeg må sige, at vi har noget at berette om.

Spørgsmål nr. 18 af **Hans-Peter Martin** (H-0472/09)

Om: Det svenske formandskabs resultater med hensyn til øget gennemsigtighed

Den 16. september 2009 erklærede det svenske formandskab i sit svar H-0295/09⁽⁶⁾ til spørgeren, at det delte det ærede parlamentsmedlems synspunkt vedrørende betydningen af øget gennemsigtighed i EU's aktiviteter. Formandskabet erklærede tillige, at de tilsvarende gennemsigtighedsbestemmelser jf. artikel 8, stk. 1-4, i Rådets forretningsorden skal have fuld virkning. I overensstemmelse artikel 1-4 i Rådets forretningsorden vil alle lovgivningsmæssige forhandlinger under den fælles beslutningsprocedure blive offentligt tilgængelige".

Hvilke konklusioner drager Rådet nu ved afslutningen af sit formandskab, og hvilke konkrete resultater blev opnået inden for hvilke områder?

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Fru formand! Som spørgeren påpeger, er øget gennemsigtighed i EU's arbejde en vigtig prioritering for Sverige som medlemsstat og som formand for Rådet. Øget gennemsigtighed på alle områder af Rådets arbejde var et af vores klare mål.

Jeg vil f.eks. gerne nævne formandskabets websted, hvor man finder oplysninger om møder, baggrundsdokumenter og links til webstreaming på tre sprog.

I de seneste par måneder har formandskabet også gjort sit yderste for at sikre, at bestemmelserne om gennemsigtighed i Rådets forretningsorden overholdes.

I juli, september, oktober og november 2009 blev der afholdt 20 offentlige debatter på initiativ af det svenske formandskab i henhold til forretningsordenens artikel 8, stk. 3. Desuden blev der afholdt en offentlig debat om formandskabets arbejdsprogram for arbejdet i Økofin-Rådet. Det giver 21 offentlige debatter på fire måneder.

Hvad angår antallet af offentlige forhandlinger, er 59 retsakter vedtaget offentligt som A-punkter inden for den ordinære lovgivningsprocedure, mens ni forslag til retsakter blev drøftet som B-punkter på et offentligt rådsmøde. Desuden er der afholdt en offentlig forhandling på initiativ af formandskabet. Hvis spørgeren mener, at det ikke lyder af meget, skal man huske på, at antallet af punkter på Rådets dagsorden, der skal behandles i offentlighed, varierer en del, afhængig af hvor mange punkter der er omfattet af den almindelige lovgivningsprocedure. Desuden har det nye Parlament ikke behandlet så mange spørgsmål som normalt. Den nye Kommission vil uden tvivl øge antallet af forslag til retsakter, der skal behandles af Rådet og Europa-Parlamentet, og så vil antallet af punkter også blive højere.

Nu hvor Lissabontraktaten er trådt i kraft, vil alle rådsmøder vedrørende den del af dagsordenen, der drejer sig om forhandlinger om retsakter, også være offentlige. Det svenske formandskab glæder sig over denne forbedring. Den vil gøre EU mere effektiv og demokratisk.

Til sidst vil jeg gerne nævne, at det svenske formandskab i går tog initiativ til et møde med den interinstitutionelle arbejdsgruppe om gennemsigtighed sammen med Kommissionens næstformand, Margot Wallström, og Parlamentets næstformand, Diana Wallis. Vi drøftede en lang række meget specifikke forslag til at give Europas borgere bedre og mere brugervenlig adgang til oplysninger i EU-institutionerne.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Fru formand! Det er sjældent, at der her på plenum er grund til en bestemt følelse. Jeg betragter det som en ære og en fornøjelse, at netop vi kan afholde den sidste dialog. Fru Malmström, De ved selv, at vejen til større gennemsigtighed er lang og snørklet, og at vi desværre kun bevæger os i sneglefart, hvis man ser på, hvor vi var for 10 år siden, og hvor vi er i dag. Men som en kritisk, men passioneret proeuropæer kan jeg helt klart ikke være tilfreds med det, vi hidtil har opnået.

Jeg vil gerne vide, hvilket budskab De vil forlade os med om, hvad Deres efterfølgere kan forbedre. Jeg tænker navnlig på Rådets arbejdsgrupper. Jeg er faktisk ikke tilfreds med det antal dagsordenspunkter, der hidtil har været offentligt tilgængelige, og heller ikke med metoden for aktindsigt. Hvis De kigger på det langsigtede

⁽⁶⁾ Skriftligt svar af 16.9.2009.

perspektiv med Deres 10 års erfaring inden for europæisk politik, tror De da, at vi nogensinde vil nå det stade med hensyn til gennemsigtighed, som Sverige nåede for årtier siden?

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (EN) Fru formand! Det er virkelig et meget vigtigt spørgsmål. Jeg vil sige, at adgangen til dokumenter og gennemsigtigheden er forbedret betydeligt i løbet af de seneste 10 år. Dette skyldes forordning (EF) nr. 1049/2001, som er en meget vigtig forordning, og jeg er stolt over at have kunnet være vidne til denne forordnings fødsel.

Det drejer sig også om, hvordan vi gennemfører den, og det drejer sig om indstillingen. Den er blevet bedre i løbet af de seneste 10 år. Mange inden for vores europæiske institutioner har erkendt, at gennemsigtighed og åbenhed ikke er noget farligt. Det er udmærket. Det er effektivt. Det er godt for legitimiteten, og det skaber også færre muligheder for forkerte afgørelser og korruption.

Men der resterer fortsat et stykke arbejde. Lissabontraktaten giver os nye muligheder. Jeg håber, at alle de kommende formandskaber vil udnytte disse muligheder bedst muligt. Kommissionen sagde i går, at man vender tilbage med et forslag i henhold til Lissabontraktaten om, hvordan vi kan komme videre med gennemsigtigheden.

Der er stadig meget at gøre, men vi er nået et godt stykke ad vejen. Som spørgeren siger, er det en konstant kamp, og jeg ser frem til, at vi kan udkæmpe den sammen.

Formanden. – Så mangler jeg bare, fru minister, kære Cecilia, at sige mange tak for din samarbejdsvilje og omfattende deltagelse i spørgetiden under det svenske formandskab. Vi ser frem til at se dig på den anden side, hvis Parlamentet her giver sin godkendelse. Mange tak og tak til dine medarbejdere.

Spørgetiden er afsluttet.

Spørgsmål, der på grund af tidnød ikke var blevet besvaret, ville blive besvaret skriftligt (se bilag).

13. Dagsorden for næste møde: se protokollen

14. Hævelse af mødet

(Formanden hævede mødet kl. 19.10)